

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lauren Myracle

bizim
sonsuz
anımız

Aşken bir anı bile sonsuzlukta pakılda

“Uzun zamandır okuduğum en iyi,
en gerçekçi gençlik aşkı.”
David Levithan, *her gün*’ün yazarı

“İki gencin birbirine kalplerini, zihinlerini ve
ruhlarını açma öyküsü... Güvensizlikleri ve
kimseye açmadıkları geçmişleriyle adım adım
romantizme ulaşmalarını anlatan
zevkli bir roman.”
Publishers Weekly

“Wren ve Charlie’nin duygularının şiddeti,
o yaş grubunu çok isabetli bir şekilde anlatıyor.
Hikâyenin iki karakterin bakış açılarından
aktarılması hem kadın hem de erkek okurlara, bir
ilişkinin nasıl yürütüleceğini öğretiyor.”
*The Bulletin of The Center for
Children’s Books*

Pegasus Yayınları: 1442

Gençlik: 264

Bizim Sonsuz Anımız

Lauren Myracle

Özgün Adı: The Infinite Moment of Us

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2016 - Ciltli

ISBN: 978-605-343-895-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Myracle Factory LLC, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International Inc.'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Lauren
Myracle

bizim
sonsuz
anımız

İngilizceden çeviren:
Gölce Arman Bayrakçı

PEGASUS YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Her şey bitiyordu: Yani lise.

Her şey yeni başlıyordu: Yani sonrasındaki her şey.

Bu durum yalnızca Wren için değil, Atlanta'daki South-view Lisesi'nde okuyan tüm son sınıf öğrencileri için geçerliydi. Her son sınıf öğrencisi kendi yolunu çizecek ve her son sınıf öğrencisinin yolu farklı olacaktı, bunu bilmeyen yoktu. Yine de Wren'in durumu biraz sıradışıydı... ya da en azından o öyle olduğunu sanıyordu.

Fakat kendi fikirlerine her zaman güvenmezdi ve bunun nedeni muhtemelen ailesinin onun yerine düşünmeye fazlasıyla hevesli olmasıydı. Bu sabah Wren kibar bir şekilde kahve tercih ettiğini söylediğinde, annesi yüzündeki şaşkın ifadeyle geri

çekilerek, "Greyfurt suyu içersin sen," demişti. "Sen greyfurt suyunu hep severdin. En sevdiğin içecek budur. Okulun son günü olduğu için özellikle aldım. Taze sıkılmış."

Wren şikâyet ettiği için kendisinden utanarak meyve suyunu içti. Aslında şikâyet etmemişti, değil mi? Yalnızca, "Hayır, teşekkürler. Greyfurt suyunu pek sevmiyorum," demişti. Çünkü sevmiyordu, değil mi?

Babası greyfurt suyu tartışmasının dışında kalmıştı ama onun da başka konularda söyleyeceği birçok şey vardı; mesela Wren'in gelecek planları gibi konularda... Özellikle Wren'in gelecek planları konusunda... Wren bedeninin ağırlaştığını hissetti ve şu an onu okula götüren arkadaşı Tessa'nın arabayı hiç durmadan kullanmasını ve bir daha geri dönmelerini diledi.

Ama bu sadece hayal olabilirdi. Tessa, Wren'in problemlerini çözemezdi. Wren hayatını değiştirmek istiyorsa bunu kendisi gerçekleştirmek zorundaydı.

Tessa son sınıf öğrencilerine ayrılmış park yerinde durarak motoru kapadı. Parmaklarıyla sarı saçlarını taradı, dudaklarına parlaticı sürdü ve güneşliğin aynasındaki yansımalarına bakarak gülümsedi. Sonra güneşliği aniden kapadı.

"Hazır mısın?" diye sordu Wren'e.

"Evet, tabii," dedi Wren. Midesi kasıldı. "Hayır... dur biraz."

Tessa'nın gülümsemesi kayboldu. İkinci sınıftan beri Wren'in en iyi arkadaşı olduğu için onun ev hayatıyla ilgili ayrıntıları biliyordu. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

“Hayır, evet, her şey yolunda,” dedi Wren. “Sadece... an-nem bugüne özel bir kahvaltı hazırlamış. Pastırma, yumurta ve bisküvi filan.”

Tessa başını yana eğdi.

“Bisküvileri kendisi yapmış. Kalp şekilli kalıplar kullanmış.”

“Ya?” dedi Tessa.

“Ha, bir de greyfurt suyu vardı, benim en sevdiğim meyve suyu olduğu için.”

“Ne? Sen greyfurt suyundan nefret edersin.”

“Biliyorum,” dedi Wren içinin rahatladığını hissederek.

Tessa, Wren’in yüzüne dikkatle baktı. Yıllar boyunca, diğer çocuklar Wren’e “tek” olmasıyla ilgili takılmışlardı. Tek çocuktur. Bu da tek çocuk olan Wren’in diğer çocuklardan çok daha korunaklı yaşadığı anlamına geliyordu. Wren insanları memnun etmeye çalışan, iyi niyetli ve evhamlı bir kızdı. Çok fazla izler fakat yeterince sık harekete geçmezdi. Bunlar Wren’in kusurlarıydı.

Fakat Tessa, Wren’in evine girip çıkmıştı. Anne babasını tanıdığı için Wren’in davranışlarının ardında tek çocuk olmaktan daha fazlasının yattığını biliyordu.

“Seni kendilerinin bir parçası gibi görüyorlar,” demişti bir gün Tessa, Wren’in ailesi hakkında. “Bir bacak ya da fazladan bir kol gibi. Bu *garip* bir durum.”

“Biliyorum,” demişti Wren. “Ama beni seviyorlar.”

İki ağabeyi ve sürekli koşturan bir annesi olan Tessa, “Bana sorarsan biraz fazla seviyorlar,” diye söylenmişti.

Şimdi, lisenin park yerinde otururlarken Tessa, “Onlara söylemedin mi?” diye sordu.

Wren başını iki yana salladı. Wren ocak ayında, erken kararla¹, annesinin çalıştığı ve çok saygın bir üniversite olan Emory’ye kabul edilmişti. Sonra mart ayında kendisine üstün başarı bursu verildiğini öğrenmişti. Ailesi mutluluktan havalara uçmuştu.

“Her hafta sonu eve gelebilirsin,” demişti annesi heyecanla. “Ya da biz senin yanına gelebiliriz. Hatta canın ev yemeği istediğinde hafta içi bile gelebilirsin. Sen nasıl istersen öyle yaparız, tatlım.”

Fakat Wren bir hafta önce üniversite kabul anlaşmasından caymıştı. Bu cesareti nereden bulduğunu bilmesine de yaptığı şey iyi hissetmesini sağlamıştı. Hatta harika hissetmişti. Tck sorun, bu haberi henüz ailesiyle paylaşmamış olmasıydı. Ne Emory’yle ilgili haberi ne de onun yerine yapmayı planladığı şeyleri...

“Midem ağrıyor,” dedi Wren. Başka neler hissettiğini anlamak için kaşlarını çatı. “Ama heyecanlıyım.”

“Sonunda özgür olduğun için mi?” dedi Tessa. “Heyecanlanmalısın tabii. Tanrım, bunu hak ettin.” Tessa’nın bir arkadaşı motor kaportasına hafifçe vurdu ve Tessa ona el salladı. Çocuklar kahkahalar atarak ve konuşarak yanlarından geçtiler. “Buna odaklan, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Wren ve sesi titremediği için sevindi.

“Teşekkür ederim, Tesseract. Gerçi sen tesseract diye bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?”

1 Üniversite okumak isteyen öğrencinin en çok istediği okula henüz genel başvurular başlamadan önce başvurmasına olanak veren bir sistem. (ç.n.)

Tessa, Wren'in en sevdiği kitap olan *Zamanda Kırılma*'dan yaptığı alıntıyı duyunca güldü. Tesseract, üç boyutlu bir dünyada var olması mümkün olmayan, dört boyutlu bir küptü. Kitapta zamanlar arası kestirme olarak kullanılıyordu ve doğal olarak bunun da gerçek dünyada var olması mümkün değildi.

Fakat Wren imkânsız şeyleri severdi. Wren'e göre Tessa, hayatını bir sinekkuşu gibi yaşayan, var olması mümkün olmayan bir şeydi. Tessa her ne kadar çılgın ve enerji dolu görünse de o deli kız görüntüsünün altında bilge ve sadık bir kalp yatıyordu. Gerçek Wren'i herkesten çok o tanıyordu.

"Yani ben dünyada yok muyum?" dedi Tessa, bir yarışma programı sunucusu edasıyla fiziksel varlığının kanıtını işaret ederek. Pembe askılı bluzu ve kısa kot şortuyla harika görünüyordu. "Bence yanılıyorsun. Şimdi, gidip sevgi dolu hayranlarımızı selamlayalım mı?"

Wren gülümsedi. "Senin sevgi dolu hayranlarını demek istiyorsun. Hadi, gidelim."

Binaya doğru yürüyen öğrenci kalabalığına karıştılar. Ilık ilkbahar rüzgârı, dizlerinin üzerinde uçuşan beyaz eteğinin altından Wren'in çıplak bacaklarını gıdıkladı. Ciğerlerindeki baskı azaldı.

"Buna inanabiliyor musunuz?" dedi, sonbaharda New York'a gidecek olan Delaney. Onu tiyatro kulübünden tanıyorlardı. "Okulun gerçekten de bittiğince inanabiliyor musunuz?!"

"Tanrım, hayır," diye cevap verdi Tessa. "Ama gerçek!"

Shaniqua Stewart hoplaya zıplaya yaklaşarak kolunu Wren'in omzuna doladı. "Hey, tatlım. Emory konusunda heyecanlı mısın?"

Wren biraz gülümsedi. Shaniqua ve Wren, onur öğrencilerine verilen dersleri birlikte alıyorlardı. “Sen Princeton konusunda heyecanlı mısın?” diye karşılık verdi Wren. “Eşyalarını çoktan toplamışsındır herhalde.”

Shaniqua kahkaha attı. Tessa’ya dönerek, “Sen de Georgia’da kendini fazla kaybetme. Ama benimki de laf mı? Tabii ki kaybedeceksin,” dedi.

Tessa ona bir öpücük yolladı. Ağustos sonunda, sınıfındaki çocukların neredeyse yarısıyla birlikte Georgia Üniversitesi’ne gidecekti.

“Tessa! Wren!” diye bağırdı Owen Bussell, ellerini megafon gibi dudaklarına tutarak. Owen mezuniyet töreninde sınıf birincisi olarak konuşma yapacaktı. “Güzel görünüyorsunuz, hanımlar!”

“Sen de öyle O,” dedi Tessa. “Cumartesi bizi sıkma!”

“Elimden geleni yapacağım,” diye cevap geldi.

Bir grup kız, cumartesi gecesi P.G. Barbee’nin bir parti vereceği haberini yayıyordu. “P.G.’yi tanıyorsunuz, değil mi?” dedi kızlardan biri. Tessa fark edilir bir kinayeye, “Ah, P.G.’yi *tanıyoruz*,” dedi.

Wren gözlerini devirdi çünkü aslında onu tanımıyorlardı ve bu durumu değiştirmek konusunda hevesli değildi. Şu an P.G.’nin birinci sınıflardan bir kızla konuştuğunu görebiliyordu, kız onun her söylediğinc kıkırdıyordu. Kız ana binanın duvarına yaslanmıştı ve P.G. de önünde durmuş, kollarını iki yanına koyarak onu adeta hapsedmişti.

P.G., Wren'in zevkine göre fazla havalıydı fakat Tessa bu aralar onu beğendiği için, "Ah, evet biz de partiye gideceğiz," dediğinde Wren hiç şaşırmadı.

"Harika," dedi kızlardan biri. "Müthiş bir parti olacak." Eliyle avcuna hafifçe vurduğu Tessa'nın kuş tüyü küpeleri sallandı.

Tessa birkaç ponpon kızla sohbet ederken, Paige Johnson selam vermek için hızla Wren'in yanına geldi. Paige ve Wren ilkokul arkadaşıydı fakat yollarını uzun süre önce ayırmışlardı. Paige, Wren'e sımsıkı sarılıp, "Sana bir şey söylemek istiyorum fakat bu sana biraz tuhaf gelebilir," diye fısıldadı.

"Neymiş o?" dedi Wren.

Paige geri çekilerek Wren'in gözlerine baktı ve "Şey, sana her zaman hayranlık duymuşumdur," dedi. Nefesi karamel kokuyordu. "Yani sapıkça değil. Yalnızca, her zaman benim için bir örnek teşkil ettiğini söyleyebilirim."

"Örnek mi?" dedi Wren. "Neden?"

Paige gözlerini kocaman açtı. "Ecc... bilirsin işte. Çünkü senin her zaman belirli hedeflerin var. Kendini tanıyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, tanıyorsun." Ses tonu şöyle diyordu: *Gelgit, Ay'ın yerküre etrafında dönmesi sonucu kütle çekimlerinde oluşan farklılıkların deniz yüzeyinde yarattığı yükselip alçalmalardır. Gece ile gündüz ise Dünya Güneş'in etrafında döndüğü için oluşur ve evet, kendini tanıyorsun. Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?*

Wren bir şey anlamamıştı. Paige garip fakat zeki bir kızdı. O ve Wren, beşinci sınıftayken Zihnin Yolculuğu adında bir okul sonrası aktivitesine katılmış ve son yarışmada bir skeç sah-

nelemişlerdi. Galiba korsanlarla ilgili bir şeydi. Skecin bir bölümünde uzaktan kumandalı bir kayak ile arabalar vardı; arabalardan biri tünele çarptığında Paige sakın bir şekilde onu düzeltmiş ve yeniden denemişti. Takımları birinci olmuştu. Wren'in bir konuda başarılı olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu hissettiği ilk anlardan biri buydu.

"Ah," dedi Wren. "Teşekkürler. Sen de kendini tanıyorsun, değil mi?"

Paige kazağının kollarını ellerinin üzerine doğru çekti ve geri geri uzaklaşırken başını onaylarcasına salladı. "Şey, yalnızca bunu söylemek istemiştin. Her neyse. Hoşça kal!"

Paige gittiğinde Wren kendisini sahtekâr gibi hissetti. Bir zamanlar, belki beşinci sınıftayken, Wren kendisinden emin biri olabilirdi fakat şimdi hayatta ne yapmak istediğine karar veremiyordu. Önce Emory'ye gitmeye karar vermiş, sonra da gitmekten vazgeçmişti. Ailesini mutlu etmek istiyordu fakat onları mutlu etmekten bıkip usanmıştı. Anne ve babasının bir parçası olarak değil de kendi istediği gibi yaşamayı; cesur, anlamlı ve insanlara doğrudan, elle tutulur bir yardımı dokunacak şeyler yapmayı arzuluyordu.

Sınırları katı ve gerksiz kurallarla çizilmiş hayatından kaçma isteği ayın çekim gücü kadar kuvvetliydi. Paige, hedefleri olduğunu söylerken bundan mı bahsediyordu?

Düşüncelere dalmış halde öylece dururken, ileri seviye biyoloji sınıfından bir çocuğun ona park yerinin karşı tarafından çekingeng bir şekilde elini salladığını görünce kendine geldi. Rüzgâr eteğini havalandırdı, Wren uçuşan kumaşı hızla bacakla-

rına bastırırken yanaklarına ateş bastığını hissetti. Bunun nedeni yalnızca çocuğun (ismi Charlie'ydi), ikisinin de beklediğinden fazlasını görmesi değildi; Wren dalgın dalgın düşünürken, büyük olasılıkla uzunca bir süre, farkında olmadan çocuğa baktığını anlamıştı.

İçini utanç duygusu kapladı. Charlie'yi severdi fakat onu pek tanımıyordu. Onur öğrencilerine verilen derslerin birkaçını birlikte alıyorlardı. Vücudu kaslı ve yapılıydı. Wren bazen kendini, Charlie'nin gömleğinin altında hareket eden kaslarını izlerken yakalıyordu. Tırnaklarında genellikle yağ ya da boya lekeleri olurdu. Nadiren konuşurdu ve bazı çocuklar onun kendini beğenmiş biri olduğunu düşünüyordu. Fakat Wren onu küçük arkadaş grubunun içindeyken izlemiş ve onlarla birlikteyken açıldığını, daha rahat olduğunu fark etmişti.

Bir keresinde birinci sınıflardan birinin dolabını açmasına yardım ettiğini görmüştü. Birinci sınıftaki çocuk ufak tefekti ve daha en az birkaç sene ergenlik hormonlarının etkisine girmeyecek şanssız çocuklardandı. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Charlie, çocuğun yüzüne bakmadan, büyük bir ustalık ve kendinden emin hareketlerle kilidi zorlamış, dolabın metal kapısına vurmuş ve açıldığını görünce de tatmin olmuş bir tavırla başını sallamıştı.

Park yerinde, metrelerce uzakta duran Charlie elini indiriyordu. Ne yaptığı ve karşıdan nasıl görüldüğü konusunda endişelenen bu defa oydu.

Wren de ona el sallayarak gülümsediğinde Charlie'nin rahatladığı yüzünden belli oldu. Yüzündeki ifadeyi çabucak değiştirse

de artık çok geçti. Wren onun gerçekte ne hissettiğini bir anlığına da olsa görmüştü. İçinden birden onun yanına gidip, *Hayır. Yapma. Bazen sakladığımız şeyler aslında bizim en önemli parçalarımız değil midir?* demek geçti.

Wren, Tessa'nın kendisine seslendiğini duyunca gözlerini kırpıştırdı. Az önce neler olmuştu öyle? Önce yavaş yavaş, sonra hızlanarak yürümeye başladı ve Tessa'nın yanına gitti. Tessa kalçasıyla onu dürttü.

"Charlie'ye el salladığını gördüm," diye takıldı. "Yoksa aranızda bir şeyler mi oluyor?"

"Yaa, ne demezsin," dedi Wren.

"Harika!" dedi Tessa. "Bu, cvet demek mi?"

Tessa daha önce birkaç kez Charlie'nin Wren'den hoşlandığını ima etmişti. Bunun gerçek olup olamayacağını düşündüğünde kalp atışları hızlandı.

Ama hayır, saçmalıyordu. Wren, Charlie'nin bir kız arkadaşı olduğundan emindi, ayrıca... Her neyse. Bu imkânsızdı ve iyi anlamda bir imkânsızlıktan da söz etmiyordu.

"Daha ilginç şeylerden konuşalım," dedi Wren. "Sence de gidip P.G.'yi o birinci sınıfa giden kızdan kurtarman gerekmiyor mu ya da kızı P.G.'den?"

Bu işe yaramıştı. Tessa, P.G.'ye ve kıza kaşlarını çatarak baktı. Wren, P.G.'nin yüzünü görmüyordu. Yalnızca açık mavi gömleğinin arkasını görebiliyordu. Kıza, neredeyse yanakları birbirine değecek kadar yaklaştı ve kıpkırmızı olmasına neden olan bir şey söyledi.

"İnanamıyorum," diye söylendi Tessa.

Kız bir kez daha kıkırdadı ve P.G. geri çekildi. Arkasına döndüğünde Tessa'yla Wren'i görünce sırtıttı.

Sanki avlunun ve diğer her şeyin sahibiymiş gibi kasılarak onlara doğru yürüdü. Facebook sayfası sayesinde isminin Czar olduğunu bildiği parfümüne bulanmış halde, hava atarak yanlarına geldi.

"Tessa Haviland," dedi ismini uzatarak. "Çok. Seksi. Görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedi Tessa. Neredeyse reverans yapacaktı.

Wren burnundan tuhaf bir ses çıkarınca P.G. ona döndü. Eyvah. P.G. onu, Tessa'ya baktığından çok daha kısa bir süre süzdü ve başını salladı. "Sen de iyi görünüyorsun. Takdir ettim."

"Ya," dedi Wren, ilgisini çektiği için kendisine kızarak. "O zaman sanırım huzur içinde ölebilirim."

Tessa kalçasıyla Wren'e vurdu. "Wren."

"Sizi baş başa bırakayım," dedi Wren, Tessa'nın P.G.'nin koluna girmesi için geri çekilirken. Onlar birbirleriyle rahatça şakalaşarak okula doğru yürürken Wren de arkalarından gitti.

Binanın girişindeki çift kanatlı kapının önüne geldiklerinde duraksadı ve çantasından matematik öğretmeni Bay Cameron için getirdiği kutu kolayı çıkardı. Bay Cameron'a tüm dönem boyunca öğrenci giriş çıkışlarını kontrol etme görevi verilmişti. İri bir adamdı ve dışarısı serin olduğunda bile çok terlerdi. O yüzden Wren bir gün ona kendi içeceğini vermişti. Onu boş dersinde içmeyi planlıyordu fakat yenisini alabilirdi.

"Sen bir meleksin. Sana dersleri asman ve sinemaya gitmen için izin veriyorum," demişti Bay Cameron ve böylece bir gelenek

başlamıştı. Wren her sabah okulu asmak yerine Bay Cameron'a bir kutu kola atıyor ve Bay Cameron da her sabah kolayı kolayca yakalayarak açıyordu.

"Teşekkürler," dedi bu kez. Bir yudum içti. "Sanırım yarın ve cuma da geleceksin. Yaşlı dostunu kafeinsiz bırakmazsın değil mi?"

Birinci sınıfların her gün okula gelmeleri gerekse de son sınıfların böyle bir mecburiyeti yoktu. Bugünden sonra son sınıflar cumartesi günkü meczuniyete kadar okula gelmeyecekti.

"Ah, üzgünüm," dedi Wren. Şaka yaptığını bildiği halde onu hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemiyordu.

Bay Cameron diğer elini göğsüne bastırdı. "Demek bu kaddardı? Demek her şey böyle bitecek, öyle mi?"

Wren yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm!"

Wren gitmek üzereyken öğretmenin ismini söylediğini duyunca geri döndü.

"Hey," dedi Bay Cameron. "Sen çok iyi bir çocuksun, Wren Gray. Hayatın boyunca çok güzel şeyler yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Dünyada çok insan vardı. Bazıları pislik olsa da çoğu iyi niyetliydi. Wren konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Anlaşıldı."

Tessa, Wren'in önündeki kalabalık koridorda bir arkadaşından diğerine koşuyordu. Parlak renkleri ve hızlı hareketleriyle gerçekten de bir sinekkuşunu andırıyordu. Wren onun yanına gitmek için hızlandı fakat sonra fikrini değiştirerek geri çekildi ve öğrenci işlerinin önündeki cam panelli duvara yaslandı. Gözlerini kapadı. Nefes alıp vermeye yoğunlaştı.

Çok yakında bir sürü önemli şey yaşayacaktı. Birçok fırsat, risk, büyük ve çılgınca değişiklik onu bekliyordu... Kendisini bu durumun heyecanına bırakması gerekirken o korkuyordu.

Charlie'yle olanlar da - tabii ona bir şey olmuş denirse- onu korkutmuştu. Bir insanın sakladığı şeyin aslında onun en önemli yanı olduğu fikri onu korkutmuştu; özellikle de bir sırrı olan kendisiyken.

İleri seviye edebiyat dersinde, evrenin büyüklüğü konusunda bir efsane okumuştı. Bu efsanede yaşlı bir kadın torununa, dünyanın kocaman bir kaplumbağanın sırtında durduğunu söylüyordu. "Öyle mi? Peki, kaplumbağa nerede duruyor?" diye soruyordu torunu ve Wren naiflikle, hayata dair bir cevap alacağını umarak daha hızlı okumaya başlamıştı.

Fakat sonu hüsrana olmuştı. Yaşlı kadın gülüyor ve şöyle diyordu: "En güzel yanı da bu ya. O da başka bir kaplumbağanın üstünde duruyor ve o da bir başkasının. Sonuna kadar kaplumbağalar birbirlerinin üzerinde duruyor!"

İKİNCİ BÖLÜM

Wren Gray, Charlie Parker'ın şimdiye kadar gördüğü en güzel ve en zeki kızıdır. Bu iki özelliğinin de farkında olmaması inanılır şey değildir. Fakat Charlie bunu görebiliyordu. O gerçeği biliyordu.

Wren gülümsediğinde, Charlie daha fazlasını istiyordu. Koyu renk saçlarını kulağının arkasına attığında, *Evet, bundan güzel yapılamazdı*, diye düşünüyordu. Gömlekleri ve dizine gelen etekleriyle koridorda yürüdüğünde Charlie, okula dar kotları ve altından görünen tangalarıyla gelen diğer kızlara kıyasla ne kadar şık olduğunu çok net görebiliyordu. Charlie'nin, altından tangası görünen dar kotlu kızlarla tecrübesi olmuştu... daha

doğrusu bir tanesiyle. Kız onun üzerinde çok da iyi bir izlenim bırakmamıştı.

Fakat Wren gayet açık ve net bir şekilde kız olmasına rağmen o kıza ya da diğer kızlara benzemiyordu. Bir keresinde, öğle yemeği sırasında son sınıfların takıldığı bahçede, arkadaşı Tessa'yı çağırmak için kolunu kaldırdığı sırada bluzu vücut hatlarını ortaya sermiş ve Charlie yapabildiği en saygılı şekilde bunun tadını çıkarmıştı.

Çarşamba günü Charlie son derslerine adeta ruh gibi girip çıkmıştı. Herkes yaz konusunda heyecanlanıyor olsa da Charlie yazın gelmesini istemiyordu. O, Wren'i istiyordu. Ve harekete geçmez, onunla birkaç kelimedenden fazla konuşmaya çalışmazsa hıplı yutacaktı. Cumartesi günü mezuniyet töreninden sonra Wren kendi yoluna gidecekti ve Charlie onu bir daha hiç göremeyebilirdi. .

Lisenin resmen bittiği perşembe günü Charlie üvey babasına ait marangozhanede çalışmaya gitti. Bir müşterinin banyosundaki garip şekilli bir köşeye uydurmak üzere krem rengi bir huş ağacı levhayı tezgâhın üzerindeki mengeneyle yerleştirdi ve frezeyi çalıştırdı. Levhanın köşesini yuvarlarken aklı hâlâ Wren'deydi. Tatlı gülümsemesini, koyu renk parlak saçlarını, önemli bir şey düşünürken kalemnin arkasını ısırışını ve kahverengi gözlerinin uzaklara dalışını düşünüyordu.

Bir gün ileri seviye biyoloji dersinde Wren, hücresel determinizmde hür iradenin yeri konusunda Bayan Atkinson'la tartışmıştı. Daha dönem başıydı fakat son sınıf öğrencilerinin çoğu dersleri önemsememeye başlamışlardı bile. Charlie, Ba-

yan Atkinson'ın merak uyandırıcı bir ismi olan "parazit geni" konusunu kasıtlı olarak ortaya atıp atmadığını merak etmişti. Bu genin, onu taşıyan kişilerin istismarcı davranışlara eğilim göstermesine neden olduğu iddia ediliyordu. Öğrencilerinden böyle bir genin varlığının ne anlama gelebileceğini düşünmelerini istemişti. "Bir şirket sahibinin paraları zimmetine geçirmesine veya bir bağımlının ailesinden para çalmasına neden olan şey bu gen olabilir mi?" Charlie kendini konudan soyutlamış fakat Wren memnuniyetsiz bir ifadeyle başını iki yana sallamıştı.

"İnsanlar, DNA'ları incelenerek açıklanamayacak kadar karmaşık canlılardır," demişti Wren. "Öyle değil mi? Aksi takdirde hayatlarımızın bir anlamı olmazdı."

"Neden böyle söyledin?" diye sormuştu Bayan Atkinson.

"Çünkü diyelim ki bir çocuk 'parazit geniyle' doğdu –tabii öyle bir gen varsa–, o çocuğun büyüdüğünde çalıp çırmaktan başka seçeneği olmadığını mı söylüyorsunuz? Bu adam topluma hiçbir şey kazandıramaz mı?"

"Bu kişinin erkek olduğunu varsayman harika," demişti Thad Lundeen. "Cinsiyet ayrımcılığı yapıyorsun, Wren."

Wren kızarmıştı. "Özür dilerim. Peki, bir erkek veya bir kız çocuğu... diyelim ki... uçma korkusu geniyle doğduysa bu büyüdüğünde pilot olamayacağı anlamına mı geliyor? Ne olursa olsun, başka seçeneği olamaz mı?"

Farklı öğrenciler de araya girmiş ve tartışma gürültülü bir hal alarak amacından sapmıştı. Ve Charlie Wren'in son söylediğini sadece kendisinin duyduğunu düşünmüştü.

“Ya ruhlar ne olacak?” demişti Wren, başını eğip masasına bakarak. “Ruhların hiçbir anlamı yok mu?”

Charlie hüzünlü gözlerini ve pembe yanaklarını hâlâ zihninde canlandırabiliyordu. Beyninde Wren’in yaptığı ve söylediği inanılmaz şeylerden oluşan koca bir arşiv oluşturmuştu. Onu her haliyle seviyordu.

Ve dün, park yerinde ona el salladığında...

Aralarında bir şey olmuştu. Bu, Charlie’nin açıklayamadığı bir şeydi ve ruhlara inanmadığını unutmamasına neden olmuştu. Gerçi kimi kandırıyordu ki? Aşka da inanmıyordu ama bildiği tek şey Wren Gray’e âşık olduğuydu. Görünüşe göre ona hatırlamadığı kadar uzun süredir âşıktı.

Freze ellerinin altından kaydı. Ah, lanet olsun. Frezeyi ucu doğrudan aşağıya değil de sola bakacak şekilde hafifçe çevirmişti ve sol başparmağıyla işaretparmağı arasındaki bölge doğrudan makineye girdi. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Tişörtünü yarasına bastırıldığı sırada üvey babası Chris ona baktı.

“N ’oldu, Charlie?” dedi Chris, Boston aksanıyla. Tişörtüne yayılan kanı görünce elindeki vernikli bezi bıraktı. Charlie’nin yanına gelerek yarasına daha yakından ve dikkatle baktıktan sonra bir ıslık çaldı. “Pekâlâ, gel bakalım evlat. Gidip elini diktirelim.”

Grady Hastanesi, Atlanta’nın en büyük, Amerika’nın ise beşinci büyük devlet hastanesiydi. Dışkı, idrar ve ter kokuyordu. Acil servisin koridoru sedyede yatan hastalarla dolu olurdu çünkü her gün yürüyerek, topallayarak veya tekerlekli sandalyeyle gelen

üç yüz kişiden fazla insan olduğundan hiçbir zaman yeterli oda bulunmazdı.

Koyu tenli bir kadın, uzun sırada Charlie ve babasının önünde duran yaşlı kadına, “Şunu doldurun,” dedi.

“Ben iyiyim,” dedi Charlie, Chris’e belki ellinci defa. İyi değildi fakat giderleri zaten Chris ve Pamela’yı yeterince zorluyordu ve şimdi acil servise geldikleri için üzerine birkaç yüz dolar daha eklenecekti. “Gerçekten. Hadi gidelim.”

Chris onu ilk kırk dokuz kez yaptığı gibi yine duymazdan geldi.

Charlie içini çekerek işe yaramayacağını bildiği halde bir kaçış yolu aradı. Yan masada, başını önüne eğmiş bir kız bilgisayarında bir şeylerle ilgilenirken önünde duran kabarık saçlı kadın da hırıltılı nefes aldığından şikâyet ediyordu.

“Endişelenmeyin,” dedi kız. “Sizinle ilgilenecek birini bulacağız.” Başını bilgisayardan kaldırdığında Charlie’nin kanı damarlarında dondu adeta. Aslında öyle olmamıştı çünkü parmağını kestiğinden beri hiç durmayan kanı tişörtünü ıslatmaya devam ediyordu. Fakat sanki kanı, beyni, kalbi ve bedenindeki her kas donmuş gibi hissetmişti.

“Charlie?” dedi Wren, yüzünde Charlie’ninki kadar şaşkın bir ifadeyle.

Wren buradaydı. Hastanedeydi. Masanın arkasındaydı. Neden? Kabarık saçlı kadın öksürerek doldurması gereken kâğıtları aldı.

“Charlie,” dedi Wren yanına gelmesini işaret ederek.

Chris rahatlayarak masaya yaklaştı. “Oğlumu tanıyor musunuz?” dedi. “Harika, çünkü Charlie bir frezeyle kavgaya tutuştu ve bunu daha önce yaşadıysanız kimin kazandığını tahmin edersiniz.”

Wren tereddütlü bir ifadeyle gülümsedi. “Ah,” dedi. “Pekâlâ, sizin için kayıt açayım. Ehliyetinizi ve sigorta kartınızı görebilir miyim?”

Charlie’nin ehliyeti yanındaydı. Bu konuda sorun yoktu. Fakat Chris ceplerini arıyormuş gibi yaparak ikisinin de bir yere varmayacağını bildiği bir gösteriye başladığında Charlie başını çevirmek zorunda kaldı.

“Sigorta kartı,” dedi Chris. “Tabii.” Bir zamanlar deri olduğu anlaşılan eskimiş ve parçalanmış cüzdanını çıkardı. “Bir dakika...”

Wren onu izledi. Dudağını ısırdı. Arkasındaki saate baktıktan sonra, “Ah, kahretsin. Rhondelle’in arası bitmek üzere,” dedi. Ayağa kalktı ve masanın arkasından dolanarak Charlie’nin yanına geldi. “Şey... benimle gel.”

Chris kaşlarını çatı. “Pardon?”

Wren klipsli bir dosya aldı. Chris’e, “Bekleme odasında oturmak ister misiniz? Ben evrak işlerinde Charlie’ye yardım ederim ve size ihtiyacımız olduğunda gelip sizi alırım,” dedi.

Charlie yüzünün kıpkırmızı olduğunu bildiği halde Wren’in peşinden hasta kabul masasının arkasındaki gizli saklı köşeye kadar yürüdü. Geriye baktığında Chris’in şaşkın bir ifadeyle bekleme odasına döndüğünü gördü.

Wren çatlak bir plastik sandalyeye oturdu ve yanındaki boş sandalyeye hafifçe vurdu. Charlie oturdu.

“Teşekkürler,” dedi. “Chris... şey konusunda çok iyi değildir...” İcini çekti. Üzeri sarılı ve işç yaramayan elini göğsüne bastırarak yere, içecek makinesinin yanındaki ölü hamamböceğine baktı.

“Şunu senin yerine ben doldururum,” dedi Wren kendinden emin ve profesyonel bir tavırla. Charlie, Chris’in sigorta kartını bulamayacağını anladığı için buraya gelmeyi teklif etmiş olabileceğinden şüphelendi.

“Burada mı çalışıyorsun?”

“Tam olarak öyle denemez,” dedi Wren. “Bunu sosyal hizmetler saatlerimi doldurmak için yapıyorum.” Atlanta’da devlet okullarındaki son sınıf öğrencilerinin yetmiş iki saat sosyal hizmetlerde çalışmaları zorunluydu. Charlie, kardeşinin ortaokulundaki çocuklara öğretmenlik yapmıştı. “Teknik olarak zorunlu süremi mart ayında tamamladım fakat...”

“Gönüllü çalışmak yaz tatilinin ilk gününü geçirmenin en iyi yolu gibi geldi sanırım?”

Wren ona garip bir ifadeyle baktı. Charlie espri yapmaya çalışmıştı. Yoksa istemeden kabalık mı etmişti?

“Personel yeterli değil,” dedi Wren. “Yardım etmeyi seviyorum. Ayrıca o şeyle kavgaya tutuşmaktan iyidir... Sen neyle kavga etmiştin?”

“Bir frezeyle. Ve evet, burada vakit geçirmek kesinlikle daha iyidir. Daha iyi, daha akıllıca... Nasıl adlandırırırsan artık. Bence karşılıksız yardım etmen çok güzel.”

“Ah. Şey, teşekkürler. Freze ne bu arada?”

“Mobilya yapmak için kullanılan bir alet. Ahşap kesmeye yarıyor.”

“Ve et kesmeye galiba?”

“Evet, aptalsan.”

Wren hafifçe gülümsedi ve klipsli dosyanın üzerindeki kalem ald. “Pekâlâ. Tanrım, soyadını bilmiyorum. Çok aptalım. İnanamıyorum buna.”

“Parker,” dedi Charlie. Ve hiç de aptal değilsin, tek bir kusurun bile yok.

“Charlie Parker mı?” Sesi eğleniyor gibi gelmişti. “Müzisyen olan Charlie Parker gibi mi?”

“Bilmem... Yani sanırım hayır. Charlie Parker kim?”

“Şey, *diğer* Charlie Parker,” hafifçe gülümsedi, “ünlü bir caz müzisyenidir. Bilmen gereken biri değil aslında. Caz seviyorum. Yani, babam seviyor ve müzik çalar onun kontrolündedir.”

“Sanırım biyolojik annem Charlie ismini seviyordu, hepsi bu.”

Charlie, Wren’in ifadesinin biraz değiştiğini fark edince, Wren’in “biyolojik anne” ifadesini çok sık duymadığını tahmin etti. Wren kendini çabucak topladı. “Ve soyadı da Parker’dı.”

“Bildiğim kadarıyla hâlâ öyle.” Fakat bunu bilmiyordu ve bil-mek de istemiyordu. “Pekâlâ, şu *diğer* Charlie Parker ne yapıyor?”

Wren ağzını açtı fakat sonra kapadı. Sonra ona yaklaşp tatlı sesiyle komik bir melodi mırıldanmadan önce, *Evet, bunu gerçekten de yapmak üzereyim*, dermiş gibi Charlie’yi süzdü. “Charlie Parker bebop çalar. Charlie Parker saksafon çalar. Müziği hiphopa benzer. Kedinizi asla evde yalnız bırakmayın.”

Charlie sırtıttı. Wren kıkırdadı. Tanrım, ne kadar güzeldi.

“Bu küçükken babamın bana okuduğu bir kitaptan alındıydı,” dedi.

“Kedinizi asla evde yalnız bırakmayın, ha?”

“Derin ve düşündürücü sözler.”

Yine birbirlerine baktılar. Charlie’ye göre burada, kırık dö-kük plastik sandalyelerin üzerinde, bacakları birbirine dokundu dokunacak halde oturmaları bir tesadüften öteydi çünkü başka bir evrende yollarının bu şekilde kesişmesi olanaksızdı.

Wren boğazını temizledi ve sandalyenin üzerinde doğruldu. Kalemini bir kez daha klipsli dosyanın üzerinde öylece tuttu. “Pekâlâ. Elin. Bir bakabilir miyim?”

Charlie sol elini açarken yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Üvey annesi Pamela, yaranın üzerine yıpranmış bir havlu koymuştu ve o da başparmağıyla işaretparmağının arasına yapışmıştı. Kesik derindi fakat çok derin değildi. Yıllardır ahşap boyamaktan kararan tırnak dipleri konusunda biraz utanmıştı.

Wren onun elini nazikçe kaldırdı ve bir o tarafa bir bu tarafa çevirdi. “Şey, başparmağını kaybedeceğini sanmıyorum.” Başını kaldırıp Charlie’ye baktı. “Şey, şaka yapıyorum. Ama dikiş atılması gerek.”

Charlie bunu zaten bekliyordu. “Fazla tutar mı?”

“Eğer baban...” Sustu ama Charlie aklından geçenleri tahmin ediyordu: Chris’e “Chris” diye sesleniyordu, “biyolojik annesinden” söz etmişti. “Seni getiren, baban mı?”

“Üvey babam,” dedi Charlie düz bir sesle.

“Sigortası yok mu?”

Charlie tereddüt etti. “O dolap filan yapıyor. Kendi dükkânı var. İş kazası için sigortası var fakat sigortacılar onun kullandığı türde aletlerden pek hoşlanmıyor.”

“Çünkü bir kazada her zaman aletler kazanıyor,” dedi Wren. “Ve rapor edilen kazalar primleri artırıyor. Anladım.”

Ashında sorun yüksek kesinti oranlarıydı ama bu da yeterince yakındı. Charlie onun anlamasına şaşırmişti fakat sonra fazla kalabalık acil servisi ve yerdeki ölü hamamböceğini düşündü.

Wren ayağa kalktı. “Sen burada kal, tamam mı?”

Charlie gerildi çünkü belki de yanlış tahminde bulunmuştu ve Wren durumu anlamamıştı. Belki de Charlie’nin bilmediği bazı kuralları biliyordu. “Neden?”

“Böylece ben de... Ben...” Charlie’ye baktı. “Kötü bir şey olmayacak. Fakat bir yere ayrılma çünkü eline dikiş atılması gerekiyor yoksa başparmağın düzgün iyileşmez. Ve sanırım mobilya ya da dolap ya da her neyse onu yapmaya devam edebilmen için o parmağa ihtiyacın var, değil mi?”

Charlie hızla onayladı.

Wren klipsli dosyanın en üstündeki kâğıdı aldı, ikiye katladı, sonra bir daha katladı. Dosyayı oturduğu sandalyenin üzerine koydu. “Burada kalacağına söz veriyorsun?”

“Söz.”

“Emin misin?” diye üsteledi.

“Tutmayacağım sözler vermem,” diye cevap verdi Charlie, en alçak ve ciddi ses tonuyla.

Wren'in yanakları kızardı ve Charlie'nin her zamanki gibi bu sefer de nerede hata yaptığı ya da ne gibi tuhaf bir şey söylediği hakkında bir fikri yoktu.

Wren kendisini toparladı. "Şey, güzel. Burada bekle... He-men dönerim."

Wren, çalışanların dinlenme odasına benzeyen bir yere doğru hızla yürüdü. Geri döndüğünde elinde eski püskü bir ilkyardım seti vardı. İlk olarak yarayı dikkatlice temizledi. Antiseptik elini yaktığında Charlie istemeden de olsa yüzünü buruşturdu.

"Ah, özür dilerim!" diyerek irkildi Wren.

"Hayır, önemli değil," dedi Charlie, onun kendisinden şüphe etmesine neden olduğu için üzülerek.

"Emin misin?"

"Eminim."

Wren dudağını ısırdı.

"Eminim," diye tekrarladı Charlie. "Ayrıca gerçekten teşekkür ederim."

Wren, Charlie'nin başparmağını dikmeye başladı. Önce Charlie'nin elini kendi kucağına yerleştirerek uyuşturucu bir krem sürdü. Öyle yumuşak dokunuyordu ki Charlie elinde onun parmaklarını, ipin çekilişini, iğnenin hafif acısını ve ona yaklaştığında aldığı sarhoş edici kokusunu hissedebilmek için onlarca hatta yüzlerce kez seve seve yaralanabilirdi.

"Bana Katya öğretti," dedi Wren. Odaklanırken dizlerini birbirine bastırdı. Hareket ettiğinde, eteğinin kenarı yukarı çıktı ve bir parmak açıldı. Charlie gömleğinin içine doğru bakmayı da istemesine rağmen kendisini tuttu. Ve güçlkle olsa da başardı.

“Sanırım, Katya’yı tanıyorum,” dedi. “Rus değil mi? Çocuk doktoru olmak istiyor?”

Wren şaşkın bir ifadeyle ona baktı. “Şey, evet, o. Ama... onu nereden tanıyorsun?”

“Çok hemşire tanıyorum, hepsi bu.”

Şimdi Wren’in şaşkın ifadesi ikiye katlanmıştı, Charlie kendisini aptal gibi hissetti. *Çok hemşire tanıyorum* derken sanki onlarla sırf eğlencesine takıldığını ve bununla övündüğünü söylemiş gibi olmuştu.

Konuş, dedi kendi kendine. Açıklama yap. *Hemen.*

“Buraya çok sık geldim, hepsi bu. Çocuk servisine. Katya’yı da oradan tanıyorum.”

“Neden çocuk servisine çok sık geldin?”

Ah, neden bu konuyu açmıştı ki? Charlie’nin en son istediği şey Wren’in onun için endişelenmesiydi. Onu yardıma muhtaç biri olarak görmesini istemiyordu.

“Charlie?” dedi Wren.

“Küçük kardeşim tekerlekli sandalyede de,” dedi Charlie çabucak. “O iyi ama bazen sorunlar oluyor. Mesela sene başında buradaydık çünkü...”

Aniden sustu. Sonra konuşmaya yeniden başladı. “Yani, öyle. Hayat bu. Hayatın kolay olduğunu kim söylemiş, değil mi?”

Kendisini kahkaha atmaya zorladı ama bu şimdiye kadar atılmış en aptalca kahkahaydı. “Beni vursan iyi olacak,” dedi. “Uyuşturucu iğneniz var mı? Ya da hastaların çenelerini kapamaları için verdiğiniz bir ilaç falan?”

“Susman gerekmiyor,” dedi Wren. Duraksadı. “Neden sene başında buradaydınız? Kardeşinin... kronik bir hastalığı mı var? Tabii istemiyorsan söylemek zorunda değilsin.”

Ama zorundaydı. Wren’in sesi çok endişeli geliyordu. Charlie için bir sürü şey yapıyordu. Tamamını anlatamayacak olsa da ona bir cevap borçluydu.

“Kronik bir hastalığı yok,” dedi. “Dev’in belinden aşağısı tutmuyor fakat hastalık yüzünden değil. On bir yaşında olduğunu söylemiş miydim? Altıncı sınıfa gidiyor. Ridgemont’ta okuyor. Özel bir okulda falan değil. Ve ocak ayında... bacağı yandı. Buraya o nedenle geldik.”

“Çok üzüldüm,” dedi Wren. “Nasıl oldu?”

Charlie düşündü. Nasıl olmuştu? Ah, bilirsin işte, iki sekizinci sınıf öğrencisi Dev’i özel olmayan okulun tuvaletinde sıkıştırdı. Bacağına bir çakmak tuttular. Dev bunu hissetmese de eti yanarken çıkan cızırtıyı duyabildi. İki sekizinci sınıf öğrencisinin attığı kahkahaları da duyabildi. Dev bu ayrıntıları Charlie’yle paylaşmamış olsa da Charlie olayı defalarca gözünün önüne getirmişti.

“Charlie?” dedi Wren. Onun cevap vermesini bekliyordu. “Okulda yandı,” diye bitirdi cümlesini, cılız bir sesle. Sonra da kendisini adeta kapadı. Wren’le konuşmak istiyor fakat ona acımasını istemiyordu. Dev’e acımasını da istemiyordu.

Wren içini çekti, iğneyi başparmağının dibindeki deriye itti, ipi düğümledi ve kesti. “Şimdi bir sıra da ters yöne doğru dikiş atmam gerekiyor.” Uzun kirpiklerinin altından Charlie’ye baktı. “İyi misin?”

“İyiym,” diye cevap verdi Charlie. “Ve Dev de bu aralar daha iyi. O harika bir çocuktur.”

“O gerçek kardeşin mi?”

“Hayır. O da benim gibi yetiştirme yurtlarında ve koruyucu ailelerde kalıyordu. Ta ki Chris ve Pamela gelip onu resmen evlat edineceklerini söyleyene kadar.” Charlie’yi de evlat edinmek istemişlerdi fakat Charlie, Chris ve Pamela ile ilgisi olmayan bazı nedenlerden dolayı bunu kabul etmedi.

“Pamela senin üvey annen mi?” dedi Wren.

“Evet, Chris’in eşi.”

“Fakat onlara üvey ailem diyorsun. Dev’e neden kardeşim diyorsun?”

“Üvey kardeşim demek yerine mi?” dedi Charlie. Bunu düşündü. Bunun nedeni Chris’i ve Pamela’yı sevmemesi değildi. Seviyordu. Ve onun için çok fazla şey yapmışlardı. Onlara olan borcunu ödemesi imkânsızdı.

Fakat Dev farklıydı. Dev’in de, Chris ve Pamela gibi Charlie’yle herhangi bir kan bağı olmamasına rağmen Charlie’yi daha önce çok az kişinin yapabildiği bir şekilde, hatta kimsenin yapamadığı bir şekilde kabuğundan çıkarmayı başarmıştı. “Bilmiyorum,” dedi sonunda. Dev onun kardeşiydi.

Sessizlik oldu.

Wren, bunun anlamaya ve kabul etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. “Şey, bence bu çok güzel bir şey. Bence birbirinize sahip olduğunuz için şanslısınız.” Başka bir dikişi daha düğümledi. “Ve açık olmak adına sana tek olduğumu söyleyebilirim. Tehlikeli bir bilgiyi saklamakla suçlanmak istemem.”

Tek mi? Ha. Tek çocuk. Fakat Charlie “tehlikeli bilgi” esprisini anlayamamıştı. Bunun bir espri olduğunu ya da o amaçla söylendiğini anlamıştı ama normal çocukların normal hayata ait bir dil kullandıklarını zaman içinde öğrenmişti. Ki bu dildeki incelikleri devletin yetiştirme yurtlarında veya koruyucu ailelerle kalanlar pek anlayamazdı.

“Yani tekler tehlikeli mi oluyor?” diye sordu şakacı bir tonla.

“Çok,” dedi Wren, ciddi bir ifadeyle. Wren, Charlie’ye baktığında ya da daha çok onun içini gördüğünde de denebilir, Charlie onun önemli bir mesaj vermeye çalıştığından emindi. Anlatmak istediği bir şey vardı. Üzücü bir şey...

Wren başını eğdi ve komik bir şekilde gülümsedi. Charlie onun gizli mesajını anlayamadığı için kendisine kızdı.

“Aman Tanrım, iyi misin?” dedi Wren.

“Ne?”

“Elin,” dedi. Ve Charlie elini çekmiş olabileceğini düşündü. Ya da belki parmaklarını kıvrarak yumruğunu sıkmış olabilirdi.

Wren elini yarasının üst kısmına koydu ve hafif, yumuşak bir şekilde sıktıktan sonra elini çekti. Charlie önce bir sıcaklık ve sonra da soğuğu hissetti.

“İşte oldu,” dedi Wren. “Temiz tut. İp kendiliğinden eriyip gidecek ve bu nedenle de dikişlerini aldırma için geri gelmene gerek yok. Bu iyi bir haber, öyle değil mi?”

Öyle miydi? Seve seve geri dönebilirdi.

Wren şimdi çok kibar ve profesyonelce davranıyordu. İğneyi, makası ve gazlı bezleri toplamaya başladı fakat Charlie henüz gitmeye hazır değildi.

“Wren. Canımı yakmadın. Harika bir doktor olacaksın.”

Wren ona şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Doktor olmak istiyorsun, öyle değil mi? Biyoloji dersinde öyle söylemiştin.”

“Öyle mi söyledim?”

“Evet. Tıp hazırlık dersleri olduğu için erken kararlar Emory’ye başvurdun ve kabul edildin ve bu harika bir şey. Kabul edilmiş olman değil yani. Tabii ki kabul edilecektin. Her üniversite seni kabul ederdi. Bunu yapmamaları aptallık olur.”

Wren’in gözleri kocaman olunca, Charlie bu konuda aptallık yapmanın kendisi olabileceğini düşündü.

“Gurur duymalısın,” dedi. “Hımm, duyduğuna eminim.” Wren’in yüzündeki, gözüne ışık tutulmuş tavşan ifadesi değişmemişti. Ve bu da Charlie’nin kendi yüzünün lastik gibi olan ve artık kontrolünden çıkan kaslarının fazlasıyla farkında olmasına neden oldu. “Öyle değil mi?”

Wren girdiği trans halinden çıkarak dikkatini önündeki antiseptik mendile vermiş gibi görünüyordu. Charlie bir an için rahatladığını hissetti. Wren artık ona bakmıyordu. Charlie şimdi çenesindeki kasılmayla ilgilenebilirdi ve öyle de yaptı.

Fakat küçük bir antiseptik mendil paketinin Wren’in tüm dikkatini çekmesinden şüphe duymaya başladı ve Wren’in ona bakmaktan kaçınıyor olabileceği düşüncesi, kısa süre içinde o koca, aptal ağzını yeniden açmasına neden oldu. Bunu yapmak istememişti fakat kendine engel olamadı. Wren’in yüzündeki o üzgün ifade geri gelmişti ve Charlie buna dayanamıyordu.

“Emory’ye kabul edilmedin mi?”

Wren, muhtemelen kahkaha olması gereken bir ses çıkarırsa da bu Charlie'yi kandırmaya yetmedi.

"Ne var o halde?" dedi Charlie.

Wren antiseptik mendille oynamayı bıraktı. Başını kaldırmadan cevap verdi. "Eğer bunu sana söylersem... bir sır olarak saklayabilir misin?"

"Evet. Tabii ki."

"Söz verir misin?"

Ciddi miydi? Charlie ona her zaman söz verebilirdi. "Söz veriyorum."

Wren dudaklarını araladı. Konuşmak üzereydi fakat sonra vazgeçti. "Aman Tanrım, saçmalıyorum. Yani... Tanrım, Charlie. Nedense sanki seni tanıdığımı hissediyorum fakat aslında tanımıyorum ve..."

Ellerini gözlerinin üzerine bastırdı.

Beni tanıdığını mı hissediyorsun? Benim hakkımda böyle mi hissediyorsun? diye düşündü Charlie.

Wren gözlerini açtı ve çekingen bir ifadeyle gülümsedi. "Pekâlâ, iyiyim," dedi. Hatta bir kahkaha atmayı bile başardı. "Bu çok tuhaftı ve... evet. Vay canına. Çok üzgünüm."

"Üzgün olma," dedi Charlie, kalbinin hızlandığını hissederek. Görünüşe göre bekleme odasındaki sert sandalyede uyuyakalmış olan Chris'e ve sonra yeniden Wren'e baktı. "Birbirimizi o kadar iyi tanımadığınızı biliyorum. Bu... bu bir gerçek. Fakat birbirimizi tanıyoruz."

Önce doğru sözcükleri bulmak için çabaladı. Bunu başarmayınca da herhangi bir sözcük bulmak için uğraştı.

Charlie sessizliğin ne demek olduğunu anlardı. Sessizliği severdi.

Sessizlik, mutsuzluğun ona mantıklı gelen yüzüydü. Hayatta kalabilmenin bir yoluydu. Fakat mutlu olmadığı açıkça belli olan Wren'in sessizliği konusunda bir şeyler yapabiliirdi.

"Keşke neler olduğunu bana söylesen," dedi. Wren ona baktı. Gözlerinin içine baktı ve onu gördü ya da en azından Charlie öyle hissetti. "Bu çok aptalca," diye fısıldadı Wren.

"Öyle olduğundan şüpheliyim."

"Çocukluk ettiğimi düşüneceksin."

"Hayır, düşünmeyeceğim."

Wren başını önüne eğdi ve atkuyruğundan bir tutam saç kurtularak önüne düştü. Charlie onu geriye doğru itmek istedi. Elinin tersiyle yanağına dokunmayı ve her şeyin yoluna gireceği konusunda ona söz vermeyi çok istiyordu.

"Lütfen aileme söyleme," dedi Wren.

"Tamam."

"Bunu sadece Tessa'ya söyledim. O benim en iyi arkadaşım. Bu konuda fazla heyecanlanmadı çünkü bir daha geri dönme-yeceğimden endişe duyuyor. Fakat ilk kez kendim için doğru olanı yaptığım için mutlu oldu. Yani, umarım doğru olan budur. Bence öyle."

Charlie kaşlarını kaldırdı. Wren'in ailesini tanııyordu ve Tessa Haviland'i de yalnızca görmüştü. Peki, Wren "bir daha dönmek" derken ne demek istiyordu?

Wren derin bir nefes aldı ve hızla verdi. "Hemen üniversiteye gitmek istemiyorum. Gitmem gerektiğini biliyorum fakat bunu

istemiyorum... Şimdi değil. Bazı şeyleri düşünüp durmaktansa onları tecrübe etmek istiyorum. Bu mantıklı geliyor mu?”

Charlie ne söylemesi gerektiğinden emin değildi.

“İyi babam,” dedi Wren. “Onu seviyorum. Fakat ona üniversiteye göndereceğim yazıyı gösterdiğimde bilgisayarımı elimden alıp onu düzeltti.” Haksızlık ediyor olduğunu düşündüğü için gergin görünüyordu. “Tüm yazıyı baştan yazdı. Sanırım bu iyi bir şey? Fakat aynı zamanda...”

“Doğru değil,” dedi Charlie.

“Doğru değil,” diye onu destekledi Wren. “Sanki benim üzerimden kendi hayatını yeniden yaşamak istiyor gibi hissediyorum.” Bir dakika kadar bir şey söylemedi. Sonra da Charlie’nin güzelliğine inanmadığı bir şekilde gülümsedi. “O yüzden Dayanışma Projesi adlı bir programa başvurdum ve kabul edildim.”

“Wren, bu harika,” dedi Charlie.

“Dayanışma Projesi’nin ne olduğunu biliyor musun?”

“Şey, hayır. Ama bence... her neyse kesin harika bir şeydir.” Lanet olsun, yüzüncü gözüncü bulaştırmıştı. Wren kesinlikle onun duymak istediği şeyleri söylediğini düşünüyordu fakat aslında Charlie söylediklerinin her kelimesinde ciddiye.

“Nedir peki?” diye sordu.

“Barış Gönüllüleri’nin başlangıç seviyesi gibi bir şey,” dedi. “Gönüllüler için hükümetin açtığı bir program ve bir yıl sürüyor. Ve tüm giderlerim karşılanıyor. Hatta harçlık bile alıyorum. Gönüllüler Afrika ya da Guatemala veya Meksika gibi halkı yardıma muhtaç olan bölgelere gönderiliyorlar. Ben ilk tercihime

Guatemala'yı yazdım. Küçük çocuklara İngilizce öğretmek için başvurdum."

"Vay canına," dedi Charlie. "Ders kitapları kullanarak falan mı, yoksa..."

"Programı yöneten kişilerde her türlü kaynak bulunuyor fakat belki yanımda resimli kitaplar götürebilirim diye düşündüm, nasıl? Mesela küçükken okumayı sevdiklerim gibi ve onları çocuklara okuyabilirim."

Wren, Charlie'nin tepkisini ölçmek için onun yüzüne baktı. "Bir gün doktor olabilirim. Fakat şimdi bir şeyler yapmak istiyorum, sekiz yıl sonra değil. Sanki bunu yapmak zorundaymışım ya da bir daha hiç yapamayacakmışım gibi hissediyorum."

Charlie, onun Dayanışma Projesi'ne katılma arzusunun ailesinden uzaklaşmaya olan ihtiyacıyla ilişkili olabileceğini düşündü.

"Emory'ye gitmeyi istedin mi hiç?" diye sordu Charlie.

Wren tereddüt etti. "Eğer hayır derssem... kızar mısın?"

Kızmak mı? Neden kızayım ki?

"Her neyse," dedi Wren. "Ah, asıl uyuşturucu iğne vurulması gereken benim."

"Hayır, değilsin," dedi Charlie.

"Emory'ye başvurdum çünkü annem orada çalışıyor ve oldukça itibarlı bir okul. Ayrıca kabul edildiğimde annem ve babam çok gururlandılar," dedi Wren. "Fakat üzerimde *çok fazla baskı* var. Tüm bu baskıdan sıkıldım. Eğer benden istediklerini yapmazsam mutluluklarını mahvedeceğim duygusuyla yaşamaktan bıktım usandım."

"Anladım."

“Ki sanırım bunun anlamı da şu... hayır, aslında oraya gitmeyi hiç istemedim. Bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.”

“Hissetme. Bu senin hayatın, onların değil.”

“Doğru,” dedi. Başını salladı. “Benim hayatım, değil mi?”

Kararlılığı tatlılığıyla birleşince Charlie’yi savunmasız bırakıyordu.

“Ayrıca Dayanışma Projesi gerçekten de harika değil mi?” dedi. “Tessa, neden gelişmekte olan bir ülkede yaşamak istediğimi anlamıyor ama ben heyecanlıyım. Yepyeni bir yere gitmek, her şeye baştan başlamak, güzel şeyler yapmak ve istediğin kişi olabilmek harika değil mi?” Wren bu konuda konuşurken harikaydı. Wren harika biriydi.

Charlie’nin düşünceleri, hayatına girmiş olan ve ona karşılaştırma olanağı sağlayan tek kız olan Starrla Pettit’e gitti. Ama Charlie onunla karşılaştırmak istemiyordu. O Charlie’nin hayatında değildi... o anlamda değildi. Peki Charlie’nin nesiydi öyleyse? Gerçekten Starrla onun için ne anlam ifade ediyordu?

Ah, kahretsin. Starrla ile birbirleri için ne ifade ettikleri konusunda hiçbir fikri yoktu.

Fakat Starrla, Rite Aid’de çalışıyordu ve önümüzdeki haftadan itibaren tam zamanlı olacak, sigortadan faydalanabilecek ve düzenli çalışma saatleri olacaktı. Charlie onun için seviniyordu. Bu işin yürümesini, Starrla’nın bunu mahvetmemesini istiyordu.

Rite Aid’de çalışmak... Tabii ki bunda yanlış olan hiçbir şey yoktu. Charlie buna hayranlık duyuyordu. Sadece Starrla’nın başka olasılıkları değerlendirebilme lüksü olmadığı için kötü hissediyordu. Gerçi böyle bir şans olsaydı bile bunu yapmazdı.

Ama Wren daha fazlasını yapmak istiyordu. Wren dünyayı kurtarmak istiyordu.

“Unut gitsin. Bir şey söylemek zorunda değilsin,” dedi, Charlie’nin cevap vermesine fırsat kalmadan. “Büyük olasılıkla üniversiteyi ertelemenin mantıksız olduğunu düşünüyorsun ve Guatemala’ya gitmenin...” İçini çekti. “Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Charlie. “Bence...” Sesinin tonunu ayarlayamadı. Bu kadarının biraz fazla olacağını bildiği halde kendisini durduramadığı için başını iki yana salladı, “Bence sen harikasin.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çuma sabahı Tessa, Wken'i atış poligonuna davet etti. Bir şeyler vurmak için. Hem de silahla. Tessa ve yeni sevgilisi P.G. Barbee ile birlikte...

İlk tepkisi bunun kesinlikle mümkün olmadığını düşünmek olmuştu çünkü silahlardan nefret ediyordu. Silahların çirkinliklerinden, yaptıklarından nefret ediyordu. Ayrıca P.G.'den de hoşlanmıyordu.

Fakat yıllar boyunca, genellikle de başkalarının fikirlerine dayanarak o kadar çok şeyi reddetmişti ki... Artık yeni şeyler tecrübe etmesi ve kendi kararlarını vermesi gerekmiyor muydu? Dayanışma Projesi'ne kaydolmasının tek sebebi de bu değil miydi?

“Hadi ama,” diye sırnaştı Tessa, telefonda. “Kim bilir, belki de çok tatlı bir çocukla tanışırsın.”

“Atış poligonunda mı?”

“Neden olmasın?”

Wren, atış poligonunda düzgün bir çocukla tanışabileceğinden fazlasıyla şüpheliydi. Ayrıca her ne kadar Tessa’yla paylaşmaya hazır olmasa da o zaten biriyle ilgileniyordu.

Dün Acil Servis’te tesadüfen karşısında çıkan –ya da belki de tesadüf değildi– Charlie Parker’ı düşündü. Parmağını kasıtlı olarak kestiğini ya da Wren’in Grady’de çalıştığını bildiğini düşünmüyordu. Fakat Charlie’nin dikiş attığı elinin ne kadar sıcak olduğunu, çam ağaçları gibi koktuğunu ve onunla olmanın hiç de tesadüf gibi gelmediğini düşündü.

Gözleri de dağınık saçları gibi kestane rengiydi. Wren o gözlerde kendisini kaybetmişti çünkü kimin kestane rengi gözleri olabilirdi ki?

“Eee?” dedi Tessa.

“Ha?”

“Atış poligonu. Ne diyorsun?”

“Ah. Hımm, tabii olur.”

“Ama gerçekten çok eğ... Dur biraz. Ne dedin?”

“Denenebilecek yeni bir şey işte. Yani eğer bunun aptalca olduğunu düşünmüyorsan?”

“Hayır!” dedi Tessa, çabucak. “Wren! Yaşasın! Çok eğlen-
neceğiz!”

Wren bundan pek emin olmasa da denemek istiyordu.

“Önden buyurun, hanımlar,” dedi P.G., önünde durduğu Sure Shot Atış Poligonu’nun kapısını tutarken. İki elinde de birer silah çantası vardı. Birinde ufak silahlar, diğerindeyse Wren’in başparmağından, hatta herhangi birinin başparmağından büyük mermileri olan kocaman bir tüfek vardı.

Silahlar hâlâ Wren’in midelerini bulandırıyor olsa da P.G. sağ olsun, Wren ve Tessa’yı buraya getirmeden önce onlara saatlerce silah güvenliği konusunu öğretmişti. Bu görevi oldukça ciddiye almıştı çünkü konu silahlar olduğunda P.G.’in oldukça ciddileştiği ortaya çıkmıştı.

P.G., bir tabanca, yarı otomatik silah ve revolver arasındaki farkları tek tek anlattıktan sonra Tessa, “Beni biraz korkutuyorsun. Gülümsemeyi düşünüyor musun?” dedi.

“Gülümsüyorum zaten,” dedi P.G., yüz ifadesini hiç değiştirmeden. Tüm gün boyunca söyledikleri arasında bir espriye en çok benzeyen sözleri bu olmuştu. Wren, silahın farklı parçalarının isimlerini ve ne işe yaradıklarını daha öğlen olmadan öğrenmişti. Bir silahı tutarken tetiğe basacak olan parmağını nereye koyacağını, namluyu nereye nişan alacağını ve avcılar dışındaki silah sahiplerinin en önemli amaçlarının can kaybını önlemek olduğunu öğrenmişti.

“Eğer silah taşımaya karar verersen bunun amacı kendini ve etrafındakileri korumak olmalıdır,” diye açıkladı P.G.

“Yalnızca bira içip geyik avlayan silah delileri hiç mi yok? Tabii ki var ama bu çoğunlukla herkesin kafasında oluşmuş bir önyargıdan ibaret. Ateşli silahlara sahip olan insanların çoğu silahlarına inanılmaz saygı duyarlar.”

Daha sonra Tessa boş olan silahlardan birini sallayarak banka soyguncusu taklidi yaptı. Fakat P.G. onu bileğinden yakaladı ve kolunu nazik ama sert bir şekilde indirdi.

“Dikkat et,” dedi.

“Üzgünüm,” diye cevap verdi Tessa, burnunu kırıstırarak.

“İyi,” dedi P.G. “Silahlarla uğraşırken hataya yer yoktur.”

Tessa yüz ifadesini düzeltti. “Tamam,” dedi, çok daha alçak bir ses tonuyla.

Wren, ilk kez etkilenmişti. P.G.’in Tessa’ya kötü hissettirmeye çalışmadığını anlayabiliyordu. Sadece elinde bir tabanca varken aptalca hareketler yapmaması gerektiğini bilmecini istiyordu. Ah, ama P.G. tabanca sözcüğünü kullanmamıştı. O genellikle *silah* veya *ateşli silahlar* sözcüklerini kullanmayı tercih ediyordu.

Sonuç olarak Wren, Tessa’nın arkasından atış poligonuna girerken kendisini oldukça hazırlıklı hissediyordu. Sonra etrafına bakmak gibi bir hata yaptı.

“Vay canına, bu çok çılgınca,” dedi Tessa.

“Bence de,” diye cevap verdi Wren. Önünde sıralar, raflar, tezgâhlar boyunca dizilmiş yüzlerce silaha, mühimmata ve buzdolaplarını andıran silah kasalarına baktı. Wren’in onların silah kasası olduğunu anlamasının nedeni üzerlerindeki kocaman etiketlerdi.

Etiketlerden birinin arkasını çevirdi. *İŞTE HER ZAMAN İSTEDİĞİNİZ ATEŞE DAYANIKLI SİLAH KASASI. HEM DE KAÇIRAMAYACAĞINIZ İNDİRİMLİ FİYATIYLA!* Kalın siyah harflerle yazılmıştı. *24 UZUN NAMLULU SİLAHA KADAR ALIR VE YANGINDA SİLAHLARINIZI 30 DAKİKAYA KADAR KORUR!*

“Hey, buranın bir atış poligonu olduğunu sanıyordum,” dedi Tessa, P.G.’in kolundan çekerek. Burnunu kırıştırmamıştı ama yeniden kur yapmaya başlamıştı. “Burası aynı zamanda bir mağaza mı? Ayakkabı da satılıyor mudur?” P.G.’in şaşkın ifadesi karşısında gülümsedi. “Şaka yapıyorum!”

Wren, camlı bir tezgâhın yanında duran Tessa’nın yanına gitti.

“Ay,” dedi Tessa, cama hafifçe vurarak. “Baksana Wren, pembe! Bu pembe bir kamuflajlı tabanca. Pardon *ateşli silah!*”

“O bir Glock,” dedi P.G.

“Çok şeker,” dedi Tessa, cilveli bir sesle. Wren, P.G.’in tezgâhın arkasında duran adama, “Kusura bakma, ahbap,” dercesine baktığını gördü. Adamın üzerinde parlak turuncu renk bir yelek, başında aynı renk bir avcı şapkası ve yüzünde de fazlasıyla umursamaz bir ifade vardı.

“Bu pembe,” dedi Wren.

“Hı hı,” dedi Tessa.

“Pembe nasıl kamuflaj rengi olabilir ki?” dedi Wren.

“Şuna bir bak,” dedi Tessa. “Öyle ama.”

“Tamam, evet. Ama pembe nerede kamufle olabilir ki? Bebek Kutlaması Partisi’nde mi?” dedi Wren.

Tessa kahkaha attı. P.G. de attı. Ama sakallı adam aynı ruhsuzluğunu korudu.

“Bu taraftan,” dedi P.G., Tessa ve Wren’i başka bir tezgâha doğru götürerek. Buradan kulvar kiralanıyordu. Bu ortam ve sessizlik Wren’e bowlingi hatırlattı. Fakat kalın kapıların ardındaki gürültüler hâlâ duyulabiliyordu.

“Bir kulvar, bir saat,” dedi P.G., kasada duran adama. Bu adam da sakallı adam gibi parlak turuncu bir yelek giymiş ve aynı renk şapka takmıştı.

“Onlar on sekiz yaşında mı?” diye sordu, avcı kıyafetli adam.

“Evet,” dedi P.G.

“Güvenlik dersi aldılar mı?”

“Evet,” dedi P.G. Adama iki yirmilik verdi. “Sağ ol, dostum. İyi günler.” Tessa ve Wren’e dönerek, “Güvenlik gözlüğü ve kulak koruyucusu alın da başlayalım,” dedi P.G.

P.G. bir şey daha söylemişti fakat Wren silah patlamaları arasında ne dediğini anlayamadı.

“Hı?” diye bağırdı Wren.

P.G., çoktan takmış olduğu ve Wren’in aldığı inek gözlüklerinden çok daha havalı görünen güvenlik gözlüğünü işaret etti.

“Ah!” diye bağırdı Wren. “Doğru ya!”

“Bağırmayı kesin!” diye bağırdı Tessa.

“Ne?”

“Sen bağıırıyorsun!”

“Hıı? Yüksek sesle konuş!”

Galiba P.G. “Aman Tanrım,” dedi ve Tessa da Wren’e gülmüseddi.

Wren güvenlik gözlüğünü taktı. Çerçevesi yüzünün kenarlarına batıyordu. P.G. ona tabancalardan birini vererek neredediracağını gösterdi. Wren tüm bunlar konusunda neler hissettiğinden henüz emin olmasa da hâlâ buradaydı ve bu yüzden de hedef tahtasının merkezine nişan alarak tetiği çekti. Silahı kendisi kontrol ettiğinden çıkan gürültü onu korkutmadı. Ve

vurmuştu! Hedefi vurmuştu! Ortaya yakın bir yere atamamış olsa da yine de vurmuştu!

“Vurdum!” diye bağırdı. “Gördünüz mü? Bakın!”

“Harika!” diye bağırdı P.G. “Özellikle de bir acemi için!”

“Bravo!” diye bağırdı Tessa, eliyle Wren'e çakararak. Wren kalan beş mermiyi de ateşledi; bam, bam, bam, bam, bam. Verdiği tepki onu çok şaşırtmıştı. Silah ateşlemenin heyecan verici olduğunu kabul etmeliydi. Eğer haznede daha fazla mermi olsaydı, hepsini ateşlerdi. Fakat silahları da korkutucu yapan bu değil miydi? Ateşlemenin eğlenceli olması değil miydi?

Silahı P.G.'e geri verdi ve o da şarjörü yeniden doldurduktan sonra avucunun içiyle yuvasına geri itti. Wren, Tessa'ya, *Tamam, gerçekten de seksi biri*, diyen bir bakış attı. P.G. silahı bu kez Tessa'ya verdi. Onun arkasında durdu ve elini onun beline koydu.

“Bacaklarını arala,” dedi. “Taban ne kadar geniş olursa, atış o kadar sağlam olur!”

Tessa bacaklarını araladı. Üzerinde kısa, fırfırlı bir etek vardı ve çok seksi görünüyordu.

Wren, Charlie'yi düşündü. Onun elini nasıl tuttuğunu, tenine nasıl dokunduğunu, nasıl da bacakları neredeyse birbirine değecek kadar yakın oturduklarını düşündü. Tüm bedenini kaplayan sıcaklık dikkatini tamamen dağıttı.

Odaklan, dedi kendi kendine. Arkadaşına odaklan çünkü burada olmanın sebebi o ve elinde de bir silah var. Onu ateş ederken izle!

Tessa tetiğe bastı. Mermi hızla hedefin yanından geçti ve isabet etmedi.

“Ger i tepmeyi dñşündñn!” diye bağırdı P.G. “Dengeni bozan bu oldu!”

“Öyle mi?” diye bağırdı Tessa. Silahını ona verdi. “Sen yap!”

P.G. silahı aldığında, vñcüt dili Wren’e daha önce bu işi birçok kez yaptığını söylüyordu. Sol gözünü kapadı ve ateş ederken sağ kolunu uzattı. Kurşun hedefin sağ üst köşesini neredeyse yırtarak geçti. Bu işi çok kolay göstermişti.

“Dostum!” diye bağırdı Tessa. “Wren’den kötüydñn!” Wren başını iki yana salladı. Onun attığı mermilerin açtığı delikler hedef tahtasının her yanına dağılmıştı ve ayrıca atışlarından biri de tamamen boşa gitmişti. P.G.’in atışlarının tamamı neredeyse aynı noktada toplanmıştı. Hepsi birleşerek büyük bir delik oluşturmuştu.

“Merkeze nişan almadı,” dedi Wren, Tessa’ya.

“Ne?” diye bağırdı Tessa.

Wren sesini yükseltti. “Atışları tam isabetti!”

“Ne?!”

P.G., içinde büyük silah olan ikinci silah kılıfını aldı ve önündeki rafa koydu.

Diğ er bölmelerdeki erkekler o tarafa baktı ama Tessa’ya ya da Wren’e değ il. Tüm dikkatleri silahın üzerindeydi.

“O bir Smith & Wesson 500 mü?” diye bağırdı üzerinde yırtık Halo tişörtlü bir çocuk.

P.G. başını sallayınca çocuk devam etti. “İşte silah diye buna derim.”

“Silah diye ebene derim!” diye bağırdı Halo tişörtlünün arkadaşı. Halo tişörtlü ve P.G. onu duymazdan geldiler. P.G. silahı doldurdu ve Tessa’ya uzattı.

“Bunu dene,” dedi. “Eğer sağlam tutarsan hedefi tam ortadan vuracağını garanti ederim.”

“Lanet hedefi vuracaksın!” diye bağırdı Halo tişörtlü. “Lanet hedefi eben vuracak,” diye tekrarladı arkadaşı.

Tessa tereddüt etti ve ayağını tempo tutar gibi yere hafif hafif vurmaya başladı. Wren buna inanamıyordu. Bunu yapması imkânsızdı. Bu Tessa’nın tarzı değildi.

Bu çok büyük bir silahtı. Tam olarak çok büyük bir revolverdi ve P.G. haznesini çoktan doldurmuştu.

Ah, Tanrı aşkına, diye düşündü Wren.

“Ben yaparım,” diye bağırdı ilerleyerek. revolveri aldı ama o kadar ağırdı ki Wren olduğu yerde hafifçe sallandı.

“Ah, Tanrım, hayır,” diye bağırdı Halo tişörtlü. “Ahhap, kız kış üstü çakılacak!”

“Eben kış üstü çakılacak,” diye bağırdı arkadaşı.

“Halledebilir,” dedi P.G., gözlerini Wren’den ayırmadan.

Wren’in sağ eliyle kabzayı tutmasına ve sol elini de sağ elinin üzerine koymasına yardım etti. Sağ parmağı sürgünün üzerinde dururken, başparmaklarının pozisyonunu ayarladı. Ateş etmeye hazır olmadan parmağını tetiğe koymaması gerekiyordu.

“Fena halde geri tepecek,” dedi Wren’in kulağına. Büyük ihtimalle kaçınılmaz olan, “Eben fena halde geri tepecek!” cümlesini duymak istemiyordu ama yine de ona bu kadar yaklaşması rahatsız ediciydi. Wren yine Charlie’yi düşündü. Charlie’nin

mecbur kalırsa, ama sadece mecbur kalırsa, bir silahı ateşleyebileceğinden emindi. Onun atış yapmayı seven biri olduğunu düşünmüyordu.

P.G., Wren'in omzuna hafifçe vurarak geri çekildi. "Göreyim seni. Bize neler yapabileceğini göster."

"Eben..." diye başladı Halo tişörtlünün arkadaşı.

Wren tetiği çekti –çok fazla güç sarf etmesi gerekmişti– ve patlama sesi üç adım gerilemesine neden oldu. Az önce hedefe doğrulttuğu namlu şimdi tavana bakıyordu ve sağ omzu acıyordu. Bunu söyleyecek kadar aptal değildi ama namludan alevler çıktığına yemin edebilirdi.

"Ahbap!" diye bağırdı Halo tişörtlü.

"Çok iyiydi!" diye bağırdı arkadaşı.

"Eben çok iyiydi!" diye bağırdı Wren, damarlarında akan adrenalinle. Şapşal gibi sırtıttığına emindi.

"Baksana," dedi P.G., çencisiyle hedef tahtasını işaret ederek. Tahtanın üzerindeki delik bir yumruk kadar büyüktü. Hedefin merkez dairesi yok olmuştu.

Daha sonra El Elegante'da, açık havadaki masalardan birine oturdular. P.G. bir sürahi margarita ısmarladı ve garson da kimliklerini görmek istedi. Sadece P.G. kimliğini çıkarınca –ki tabii ki sahteydi– garson, "Üzgünüm bayım. Bir kişi için sürahi getiremiyoruz," dedi.

"Popüleritemi mahvediyorsun," dedi P.G., garsona ellerini açarak. "Biliyorsun, değil mi?"

"Cips ve salsa?" diye sordu garson.

“Evet, alalım ve bana da bir Corona,” dedi P.G. “Hayır, herkese benden bir kola.” Elini yumruk yaparak masanın orta yerine bastırdı. “Dayanışma. Adalet.”

Wren ve Tessa bunu komik bulmuş gibi birbirlerine baktıktan sonra onlar da ellerini yumruk yaparak P.G.’inkinin yanına koydular.

“Adalet,” dedi Wren ve Tessa bir kahkaha attı.

Tessa eğer uğraşsaydı margarita almayı becerebilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı. Lise ikinci sınıftayken Tessa ve Wren bir Meksika restoranına gitmişlerdi ve Tessa garsona donmuş çilekli margarita karşılığında bir öpücük vermeyi teklif etmişti. Garson kabul edince de ikinci bir bardak için ikinci bir öpücük teklif etmişti. “Arkadaşım için,” demişti Tessa.

Wren, garson öpücüğü onun vermesini istemediği için utanmıştı. Ama diğer yandan eğer isteseydi de onu öpmezdi. Zaten bedava gelen margaritasını da içmemişti. Bazen Tessa’yla birlikte gittiği partilerde içerdi ama eğer halka açık bir restoranda içerken yakalanırsa ailesi onu öldürürdü.

Wren, Tessa’nın “bir margaritaya bir öpücük” numarasını P.G. yanlarında olduğu için yapmadığını düşündü. Gün bitmeden Tessa’nın P.G.’yi öpeceğinden çok emindi. Tessa’nın ondan hoşlandığı çok açıktı ve Wren de ondan hoşlandığını fark etti. Başta tereddütlü olmasına rağmen onu sevmiş ve ona güvenmişti.

Onunla ilgili düşüncelerinin hangi noktada değiştiğini hatırlamaya çalıştı. Onun silah güvenliği eğitiminden çok etkilenmişti fakat asıl değişim atış poligonunda, Tessa’nın sabit durması

için elini onun beline koyduğunda olmuştu. O hareketinde, her zamanki havalı halinin önüne geçen korumacı bir tavır vardı.

Şimdi restoranda P.G. yine o maço ve çapkın kişiliğine dönmüştü fakat bu Wren'i artık eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Sıcak bir gündü. Ve gelen kola da soğuktu. Tessa ve P.G. farklı alanlarda eğlenceli insanlardı ve onların yanında rahatlamak, konuşmak ve gülmek oldukça kolaydı.

Önce atış tecrübelerinden konuştular. Wren yeniden gelme fikrine "hayır, teşekkürler" diye cevap verdi fakat bu iyi vakit geçirmediğinden değil, aksine geçirdiğindendi. P.G.'in anlayacağından emin olmadığı için bunu açıklamak istemiyordu fakat silahlı şiddet konusuna bir çözüm getirmesi istense getirdiği çözüm her yerdeki tüm silahları yok etmek olurdu.

Fakat Tessa kesinlikle ikinci bir kez daha gelebileceğini söylediikten sonra ekledi, "Ayrıca o şirin, Glock tabancayı da çok istiyorum. Adı Glock'tu, değil mi?"

"Bir Glock falan istemiyorsun," diye karşı çıktı Wren.

"İstiyorum," dedi Tessa. "Çok, çok, çok istiyorum." Fakat Wren'in onun şaka yapıp yapmadığına karar vermesini beklemeden hemen konuyu değiştirdi ve aynı hevesli tavırla ertesi günkü mezuniyet törenini sabırsızlıkla beklediğini söyledi.

Cübbelerini giyip gelmenin mi yoksa okulda giymenin mi daha uygun olacağını konuştular. P.G.'in bir sonraki akşam vereceği mezuniyet partisinden söz ettiler ve P.G. onlara partinin gerçekten cfsane olacağını söyledi. Sınıflarındaki öğrencilerle ilgili dedikodu yaptılar ve kimlerin sinema yıldızı, kimlerin uyuşturucu bağımlısı olacağı, kimlerin sonsuza dek Atlanta'da

yaşayacağı ve kimlerin ellerine geçen ilk fırsatta taşınacağı konusunda tahminlerde bulundular.

Wren, Charlie'yi düşündü. Onun uzak geleceğinde ne olduğunu merak ediyor olsa da yakın geleceğinde olanları daha çok merak ediyordu. P.G.'in partisine gelecek miydi?

Wren, onun bir kızla, yani kız arkadaşıyla, gelmediği sürece partide olmasını umut etti. Charlie'nin bir kız arkadaşı var mıydı? P.G. biliyor olabilir miydi?

"Hey, P.G.," dedi. "Bizim sınıfta Charlie adında bir çocuk var, tanıyor musun? Charlie Parker?"

Tessa'nın kaşları anında havaya kalktı. Tam cline bir cips almıştı ve girdiği şokla cipsi ikiye kırdı.

"Evet. Neden sordun?" dedi P.G.

"Bilmem, sanırım biriyle çıkıp çıkmadığını merak ediyorum o kadar," dedi Wren.

"Aman Tanrım," dedi Tessa. "Aman Tanrım. Bu sabah bana kafanda yeni şeyler olduğunu söyledin. O şeylerden biri Charlie Parker olabilir mi? Wren bu çok büyük bir olay!"

Wren onu duymazdan gelmeye çalıştı. "Bir kız var, onunla çok takılıyor ama yalnızca arkadaş da olabilirler. İsmi Destiny ya da Star ya da onun gibi bir şey. Uzun sarı saçları var ve giyim tarzı sanki..."

"Kaşarca mı?" dedi Tessa. Sonra elini ağzına kapadı. "Üzgünüm, üzgünüm. Bu çok zalimceydi."

"Starrla Pettit," dedi P.G., başını sallayarak. "Zencilerle takılıyor."

Tessa ona vurdu. "İrkçi."

“Ne dedim ki? Zenci ağzıyla konuşuyor.”

“Dostum,” dedi Tessa. “Sınıf birincisi olarak veda konuşmamızı yapacak olan Owen da zenci.”

“Yani?” dedi P.G.

“Ve o ‘zenci ağzı’yla konuşmuyor, öyle değil mi?”

“İyi tamam, Starrla varoş ağzıyla konuşuyor,” dedi P.G. “Şimdi oldu mu?”

Tessa gururlu bir sesle konuştu. “Bilemiyorum. Ve ayrıca, bu fırsatı değerlendirerek Starrla’nın beyaz olduğunu bildiğimiz Charlie’yle de takıldığını belirtmek isterim.”

P.G. üzerinde oturduğu plastik bahçe sandalyesinde gerilerek onun gibilerin kaplayabileceği kadar büyük bir alana yayıldı. “Starrla, Charlie’yle takılıyor. Evet. Ve ben de bu fırsatı değerlendirmek ve Starrla’nın Charlie’nin kucağına oturma eğilimine dayanarak onların beraber olduklarını düşündüğümü belirtmek isterim, evet.”

“Ah,” dedi Wren, hayal kırıklığına uğrayarak. Starrla, Charlie’nin kucağına mı oturmuştu? Ne zaman? Ne sıklıkta? Neden?

“Bu onların bir çift olduklarını göstermez!” dedi Tessa.

“Kızın yatakta iyi olduğunu duydum,” dedi P.G. Ağzına bir cips attı. “Sadece söylüyorum.”

“Söyleme. Bu uygunsuz ve konuyla alakasız bir yorum,” dedi Tessa. Masanın altından elini Wren’in bacağına koydu. “P.G., dinle. Charlie ve Starrla’nın birlikte olduklarından emin misin? Yoksa sadece öyle olduklarını mı düşünüyorsun?”

P.G., *Bildiklerimin tümünü söyledim*, edasıyla omuz silkti.

“Pekâlâ, onun yatakta iyi olduğunu *Charlie* mi söyledi?” diye üsteledi Tessa.

“Lütfen,” dedi Wren. Sesi sanki uzaklardan geliyordu. Kendisine çok saçma şekillerde acıdığını hissetti. *Charlie*’yi gerçekten tanı mıyordu bile ama yine de onu Starrla ile düşünmek, Starrla’yı onun kucağında düşünmek...

P.G. bir an düşündü. “Bu soruya hayır diye cevap vereceğim. Bu daha çok... herkesin düşündüğü bir şey.”

“Gördün mü?” dedi Tessa. “Bunun anlamı söylenenlerin aptal bir dedikodudan ibaret olduğu ki ben de herkes kadar suçlu olduğumu kabul etmeliyim. Fakat Wren, bu belki de onun birden çok erkek arkadaşı olduğu anlamına geliyordur. Tabii *erkek arkadaş* sözcüğünü kullanmak doğru olacaksa... Yani bu da Starrla’nın büyük olasılıkla *Charlie*’yle birlikte olmadığını, en azından sevgili olmadıklarını gösterir. Ya da belki bir zamanlar öyleydiler ama artık birlikte değiller.” Wren’in kolunu tuttu. “Wren, bu çok heyecan verici!”

Wren, Tessa’nın elini kolundan çekti. “Konuyu kapatalım. Sadece merakımdan sormuştum.”

“Hayır, çünkü sen ‘merak’ etmezsin,” dedi Tessa. “Konu erkekler olunca bunu yapmazsın.” Tessa, P.G.’e döndü. “Wren’in hiç erkek arkadaşı olmadı. Ailesi buna izin vermedi. Şey, ortaoğulda bir çocuk vardı ama o sadece... bir ay falan mı sürmüştü? Yani inan bana, onun *Charlie*’yi sorması oldukça heyecan verici.”

“Vay canına, durun biraz,” dedi P.G.. “Ailen erkeklerle çıkmaya izin vermiyor mu?”

Wren içten içe ölüyordu.

Tessa yüzünü buruşturdu ve konuşmadan, dudaklarını oynatarak, “Özür dilerim,” dedi. Sonra da işleri daha da kötüye götürmekten başka bir işe yaramayan bir açıklamaya girişti.

“Hayır, konu bu değil,” dedi Tessa, P.G.’e. “Yani bu da var tabii ama başka bir sebebi de var. Wren liseye geçtiğinde tüm bunların onu meşgul etmemesi gerektiğine karar verdi. Öyle değil mi, Wren?”

Wren parmaklarını şakaklarına bastırdı. Zihni Tessa’nın monologundan duyduğu alıntılarla doldu: “...çünkü o çok zeki... aslında bizim tersimize o çalışıyor... ve ailesi eğer kimseyle çıkmazsa ve lise boyunca kimseyle seks yapmazsa...”

“Tamam, bu kadar yeter,” dedi Wren, onun sözünü keserek. Evet, Wren’in ailesi liseye geçtiğinde onunla bir anlaşma yapmıştı fakat bu Tessa’nın yansıtmayı sevdiği kadar dramatik bir şey değildi. Ya da belki öyleydi. Konu ailesi olduğunda Wren bazı şeyleri net olarak görmekte zorlanıyordu. Fakat P.G.’in tüm bunlar hakkındaki olası fikirlerini düşündükçe sinirleniyordu.

Ailesine notlarına odaklanırken erkeklerle takılmayacağı konusunda söz verdiği doğrudu. Fakat bu karar sağduyulu olmakla ilgiliydi. Bir bakirelik sözü falan değildi.

P.G. ağzına bir cips attı. Wren’in aşk hayatıyla o kadar da ilgiliymiş gibi görünmüyordu. “Demek doğru erkeği bulamadın,” dedi, Wren’e. “Ne var bunda?”

“Ben de öyle söylüyorum!” dedi Tessa, heyecanlı bir şekilde. “Ama bulduğunda harika olacak. Bulduğu kişi harika olacak ve Wren de onunlayken harika olacak.” Wren’e döndü. “Sen müthiş

birisin, Wren. Ve sonunda birine âşık olduğunda, bunun anlamı büyük olacak. Öyle değil mi?”

Tessa'nın saçına avokado sosu bulaşmıştı. Sadece uzun bir tutamın ucunda birazcık sos vardı. Wren kaşlarını çatı.

“Wren?” dedi Tessa, sesinde belirmeye başlayan panikle.

“Umarım,” diye cevap verdi Wren. Yüzündeki ifadeyi değiştirdi. “Yani, kesinlikle. Evet. Sen ne diyorsan, öyledir.”

Garson geldi ve P.G.'in kolasını yeniden doldurdu. “Sağol, dostum,” dedi P.G.

Tessa'nın bardağı neredeyse tamamen doluydu ama o anında P.G.'nin büyük plastik bardağını aldı, ağzıyla pipeti yakaladı ve uzun uzun içti.

“Hey,” diye itiraz etti P.G.

Tessa içmeye devam etti. Ağzındaki pipetle gülümsedi ve gözlerini kırıştırdı. P.G. ise elini saçlarının arasına daldırdı.

Wren bu duyguyu biliyordu. Tessa aynı anda hem tatlı hem de rahatsız edici olabilirdi. Bu huyuyla bir Muppet'i andırıyordu.

“Endişelenme,” dedi Wren, P.G.'e. “Alışırısın.” P.G.'in kulaklarının uçları kızardı. O havalı ifadesini gözle görülür şekilde korumaya çalıştıysa da sonunda pes ederek bir kahkaha attı.

Wren de güldü.

“Ne var?” dedi Tessa. Bir Wren'e, bir P.G.'e baktı. “Bu kadar komik olan nedir?”

“Ah, Tessa. Seni özleyeceğim,” dedi Wren.

“Ben de seni özleyeceğim, koca sersem.” Wren'in koluna hafifçe vurdu. “Fakat daha önümüzde koca bir yaz var.”

“Haklısın,” dedi Wren.

“Evet, hepimiz kendi yollarımıza gideceğiz,” dedi Tessa. P.G.’nin önünde Wren’in Guatemala’ya gideceğinden söz etmemiştir. “Ama hiçbirimiz sonsuza dek gitmiyoruz.” Ellerini masaya koydu. “Bizim evimiz *burası*.”

“El Elegante mi?” dedi Wren.

“Ha-ha. Bizim evimiz Atlanta çünkü burada büyüdük ve bu hiçbir zaman değişmeyecek.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Wren. Tessa’yla uğraşmaya çalışmıyordu. Gerçekten de ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Özellikle de bir insan oradan kendi isteğiyle ayrılmayı seçiyorsa evin gerçek anlamı ne olabilirdi? “Büyüdüğün yerin her zaman evin olarak kalacağını mı düşünüyorsun?”

“Tabii ki böyle düşünüyorum,” dedi Tessa. “Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Bilmiyorum.”

Tessa dilini çıkardı ve Wren o anda durumu idrak etti. Her zaman Wren’in yanında olan Tessa, Wren’in de onun yanında olmasını istiyordu. Belki de Tessa’nın sahip olduğunu düşündüğü tüm o özgüvenin bir kısmı aslında roldü. Belki de mezuniyetlerine bir gün kala, Tessa dünyanın içinde gezilecek kadar büyük fakat kaybolmayacak kadar küçük olmasını istiyordu. Diğer taraftan Wren gizli gizli kaybolmayı *istiyordu* ya da belki zaten kaybolmuştu.

“Evin yürüçğinin olduğu yerdedir,” dedi P.G. bir genelleme yaparak.

“Aynen,” diye cevap verdi Tessa. “Ya büyük oyna ya da evinde otur.”

“Evin kapı açık işeyebildiğin yerdir,” diye ekledi P.G. Bir parmağını kaldırdı. “Bir dakika, bir dakika... Kalplerin geniş olduğu yerde ev dar gelmez.”

“Ev bir günde kurulmaz,” diye karşılık verdi Tessa ve P.G. elini kaldırarak ona bir beşlik çaktı.

Wren, evle ilgili bir özdeyiş bulabilmek için zihnini kurcaladı. Elinden gelen bu kadarıydı. “Hah!” dedi. “Ev gibisi yoktur?”

“Kesinlikle!” dedi Tessa. Ellerini çırpıttı. “Aman Tanrım, o filme bayılırım ve evet, söylemek istediğim tam da bu. Şimdi yakut kırmızısı terliklerimizi birbirine vuralım ve hep birlikte söyleyelim.” Ellerini uzattı. Bir elinden Wren, diğerinden ise P.G. tuttu. Neşeli bir şekilde hep bir ağızdan *Oz Büyücüsü*’ndeki Dorothy gibi: “Ev gibisi yoktur. Ev gibisi yoktur. Ev gibisi yoktur,” dediler.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dev'in tekerlekli sandalyesini, Chris ve Pamela'nın modifiye ettirdikleri Dodge marka karavanın içine sokmak o kadar da kolay bir iş değildi. Dev scsini çıkarmadan beklese de Chris onun bu süreçten nefret ettiğini biliyordu. Bunun garaj kapısı açıkken yapılmasından, tüm komşuları ile yoldan geçen herkesin durumu görebiliyor olmasından ve tekerlekli sandalyeyi rampadan yukarı itip çok da geniş olmayan yan kapıdan içeri sokarken Chris'in yüzünde beliren o ciddi kararlılıktan nefret ediyordu. Her şeyden önemlisi de Dev'in Pamela'nın endişelenmesinden ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

Hayır. Dev'in nefret ettiği şey, Pamela'nın endişesinin kaynağı olmaktı fakat bu onun suçu değildi. Felçli olmayı kendi istememişti.

Charlie bu durumu çok iyi anlıyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı Pamela. "Tatlım, onu..." Arkaya doğru uzanarak endişe içinde çırpındı. "Tatlım, kolunu çizeceksin!"

"Anne, sakın ol," dedi Dev. Charlie'nin aksine, Dev onlara Anne ve Baba diye sesleniyordu. Nedeni yaşının daha küçük olması olabilir miydi? Chris ve Pamela ikisinin de kendilerine Anne ve Baba demelerini istemişlerdi. Fakat Charlie... yapamamıştı.

Chris, Charlie'nin de yardımıyla tekerlekli sandalyeyi içeri soktu ve ön tarafa bakacak şekilde yerleştirdi.

"Herkes iyi," dedi Dev, Pamela'ya. "Gördün mü?"

Charlie, Dev'in sandalyesini kayışlarla bağladı. Dikişli eli acıdıysa da Charlie acısını geçiştirerek çabucak işini bitirdi çünkü Dev'in bu işin bu kısmından da ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Bir dizini karavanın zeminine, diğer ayağını da Dev'in sandalyesine koyarak doğruldu.

"Çak bir beşlik," dedi, Dev'i güldürmek için.

Dev elini Charlie'ninkinin üzerinde ipek gibi bir dokunuşla kaydırды.

"Aferin, kardeşim," dedi Charlie.

"Asıl sana aferin, kardeşim," diye karşılık verdi Dev, sırtarak. "Hey, küçük su birikintisine ne denir?"

Charlie bunun cevabını biliyor olmasına rağmen rol yaptı. "Sanırım... küçük su birikintisi denir."

“Sucuk!” dedi Dev. Dizine vurdu. “Çok harikayım. Biliyorum.”

“Hı hı. Kızlar bu yüzden mi sana bayılıyor?”

Dev, işaret parmağını doğrultarak göz kırptı. “Bana bayılıyorlar, abiciğim ve ben de onlara bayılıyorum. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü ben...”

“Çok mu harikası?”

“Bundan emin olabilirsin,” dedi Dev. Charlie bundan emindi.

“Dev? Charlie? Herkes hazır mı?” diye sordu Pamela, karavanın içine bakarak. Topuklu ayakkabılarını ve en güzel elbisesini giymişti.

“Hazırız,” dedi Charlie ve Pamela ona öylesine gurur dolu bir ifadeyle baktı ki Charlie kalbinin sıkıştığını hissetti.

“Benim tatlı oğlum,” dedi Pamela. “Lise mezunu oldu!”

“Olmak üzere,” diye düzeltti Dev. “Onu son dakikada sepetleyebilirler.”

“Ah, öyle bir şey yapmazlar. Ayrıca konuşmalarına dikkat et Dev,” diye azarladı Pamela. “Ve Charlie, gülmene izin var, biliyorsun değil mi? Çok ciddi görünüyorsun!”

Charlie, Pamela için gülümsediğinde Pamela’nın yüzü adeta aydınlandı. Aracın içine doğru uzandı ve Charlie’ye yaklaşmasını işaret etti. Fiziksel sevgi gösterileri Charlie için zor olsa da Pamela söz konusu olduğunda neredeyse her şeyi yapabiliirdi. Pamela’ya tuhaf bir şekilde sarıldıktan sonra kendisini gelmek üzere olduğunu bildiği o kocaman, ıslak öpücüğe hazırladı.

Son sınıflar ana binanın orada toplandılar. Aileleri, arkadaşları, anne babaları ve koruyucu aileleri ise töreni izlemeleri için

çimlerin üzerine yerleştirilmiş sandalyelere oturdular. Formların üzerinde her zaman *Aileniz veya koruyucu aileniz tarafından imzalanacak* yazardı ve bunu Charlie için koymuşlardı. Çünkü koruyucu ailesi olan tek öğrenci oydu. Her neyse.

Özellikle Dev'i düşünerek kendi kendine, *Senin de herkes gibi bir ailen var*, dedi. Aile nasıl tanımlandığına bağlıdır.

"Dostuuuum," dedi Charlie'nin en iyi arkadaşı Ammon. Charlie'ye doğru çok yavaş bir şekilde yürürken adımları ve kol hareketleri biraz abartılı görünüyordu. Charlie onun, bir koşucunun bitiş çizgisini geçiş anının ağır çekimdeki tekrarının taklidini yapıyor olabileceğini düşündü. "Acayip ağır çekim, ha?"

Ammon kağıdı gibi hareket ederek clini kaldırdı. Charlie onun eline vurdu ve sonunda Ammon insafli davranarak normale döndü (ya da Ammon için normal sayılabilecek bir ruh haline döndü). Ammon'un bebek kadar pürüzsüz bir cildi ve sıska bir fiziği vardı. Ve bu durumu telafi etmek için gezegenin en dikkat çekici ayakkabılarını giyerdi. Bugün giydiği ve siyah cübbesinin altından görünen ayakkabıları da DC model, kırmızı, bilekli, pofuduk ve kocamandı. "Ah, evet," dedi Ammon sırtırtırken bir ayağından öbürüne hoplayarak. "Başardık, vay canına, başardık, vay canına."

"Eğer mezuniyetten söz ediyorsan henüz başarmış değiliz," dedi Charlie.

"Ayrıntılar, ayrıntılar," dedi Ammon. "Fakat çok yakında gerçek birer lise mezunu olacağız. Ve bunun ne demek olduğunu biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

“Kızlar gerçek lise mezunlarına bayılır.”

Charlie tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Ah, evet, inan bana,” dedi Ammon. “Ve bundan söz etmişken aklıma geldi, bu gece büyük bir parti var. Büyük, büyük, büyük bir parti. P.G. Barbee’nin evinde yapılacak ve flaş haber şu ki ikimiz de oraya gidiyoruz. *İkimiz de*. Şimdi tekrar et: ‘Tamam, Ammon. Orada olacağım, Ammon.’”

“P.G. Barbee mi?” dedi Charlie, şüpheyle. Barbee ailesi zengindi. Ciddi anlamda zengin. Chris’in deyimiyle eskisi ıslanır ıslanmaz yeni bir tekne alacak kadar zenginlerdi. Bay Barbee kısa süre önce dolap işlerini yapması için Chris’i tutmuştu ve Chris evlerine yaptığı ziyaretten dönünce gördüğü ıslıl ıslıl ahşap yer döşemeleri, üç tekerlekli bisikletlerden de büyük avizeleri, ironik olma ihtimali kadar olmama ihtimali de olan seramik bahçe heykellerini² anlatmıştı. Charlie bu soruyu sormamıştı çünkü eğer sorsaydı Chris pek anlamayabilirdi. “İronik mi?” derdi. “*İronik* de neymiş, Charlie? Benim dediğim... hani bilirsin... çimlere konur. Polo ya da onun gibi bir şeyler oynayan zenci çocuk heykelleri.”

“Bu sefer kaçamazsın,” dedi Ammon. “Bu bir mezuniyet partisi. *Bizim* mezuniyet partimiz ve efsane bir parti olacak.”

“Efsane.”

“Evet, efsane. Ve bunun anlamı da şu; göze çarpmak için şık giyinmeliyiz, adamım.”

2 Lawn Jockey adı verilen ve jokey kıyafeti giymiş bir adamı tasvir eden bu heykellerin tarihi 18. yüzyıla dayanır. (ed. n.)

Charlie, arkadaşlıklarının olasılık dışılığı karşısında her zamanki gibi bir kez daha hayrete düştü. Ammon dans eder, ani çıkışlar yapar ve küçük adalar büyüklüğünde ayakkabılar giyerdi. Sözcükler ağzından hiç durmadan akan bir nehir gibi dökülürdü. “Adamım” gibi şeyler söylerdi ve bunları ironik olarak yapmazdı. Fakat Ammon sadık ve içten bir dosttu. Charlie direndiği zamanlarda bile onun için iyi şeyler isterdi.

Ammon parmağını Charlie’ye doğrulttu. “Pekâlâ, saat sekiz nasıl? Sen ve ben. Ha? Ha?”

Charlie cevap vermenin mantıklı bir yolu düşünürken Ammon’un ifadesi değişti ve ruhsuzlaştı. Charlie’nin kimin geldiğini anlamak için bakması gerekmiyordu.

“Hey, bebeğim,” dedi Starrla, kolunu Charlie’nin omuzlarına dolayarak. Bedenini onunkine yapıştırdı ve parlak, kırmızı ojeli tırnağını onun çenesinde gezdirdi. “İyi görünüyorsun.”

Charlie, Starrla’yı kendisinden uzaklaştırdı. Üzerinde hâlâ günlük kıyafetleri vardı ve bugün straplez bir bluz ile poposunu ancak örten bir etek giymişti. Charlie bunu fark ettiği için kendisinden nefret etti. Nasıl fark etmeyeceğini bilmiyordu ve bu yüzden de kendinden nefret ediyordu.

“Erkek arkadaşım iyi görünmüyor mu, Ammon?” diye sordu Starrla. Ammon cevap vermedi. Starrla’dan hoşlanmıyordu ve Starrla da ondan hoşlanmıyordu.

“Ben senin erkek arkadaşın değilim, Starrla,” dedi Charlie. “Gidip cüppeni giymen gerekmiyor mu?”

Starrrla dudaklarını büzdü. "Hava lanet bir cüppe giymek için çok sıcak. Bu lanet tören için de çok sıcak. Buradan çıkıp gidelim derim. Ha?"

"Gidip cüppeni giymen gerek, Starrrla," dedi Charlie. "Cüppeni giymen ve şu tarafa gitmen gerek." Binanın diğer ucunu işaret etti. "Kızlar oradalar. Gördün mü?" Farkında olmadan gözleri Wren'i aradı ve sonra onu büyük, toprak bir saksının yanında gördü. Parmak uçlarına kalkmış, dengede durmak için saksıyı kullanıyor ve başını sağa sola çeviriyordu.

Charlie'yle göz göze gelince gözleri kocaman oldu. Gülümsedi. Ve Charlie de ona mutlu ve salakça bir ifadeyle gülümsedi.

Starrrla bir kakhaha attı.

Charlie kendisine kızarak bakışlarını Wren'den ayırdı. Wren'in yüzü asıldı fakat şimdi bunu düşünemezdi. Şu an en büyük endişesi Starrrla'ydı çünkü Starrrla Charlie'yi istemese de (yani Charlie'nin istenmeyi istediği şekilde) diğer kızların onu istemesini de istemiyordu. Ve tabii ki Charlie'nin de başka bir kızı istemesini istemiyordu.

Gardını düşürerek aptallık etmişti.

"Ah, tatlım," dedi Starrrla. Sesi mırıltı gibiydi fakat gözleri oldukça vahşi bakıyordu. "Şu baktığın kız var ya? Hayır, efendim. O kız hayatında tek bir hata bile yapmadı ve hata yapmaya seninle başlamayacak. Haklı değil miyim, Ammon?"

Ammon kıpırdandı. Charlie'ye baktı.

"O kızın bacaklarını ancak levyeyle aralayabilirsin," diye devam etti Starrrla. "Çünkü o bizden daha iyi olduğunu düşünüyor, işte sebebi bu."

Öyle zaten, diye düşündü Charlie kalbi acıyarak.

Fakat Starrla işleri berbat etmeden önce, Charlie işleri berbat etmeden önce, Wren kalabalığın içinden Charlie'ye bakmıştı. Bu bir gerçektir. Bu olmuştu ve o an Charlie, birinin onu gerçekten gördüğünü hissetmişti.

"Pekâlâ millet, sıraya girin," dedi müdür yardımcısı. Parmaklarını kullanarak ıslık çaldı. Üzerinde takım elbise vardı. "Erkekler bu tarafa, kızlar bu tarafa ve *yavaş yürümeyi* unutmayın."

"Yavaş severim," diye mırıldandı Starrla. "Hızlıya da severim."

"Bayan Pettit?" dedi müdür yardımcısı. "Bayan Pettit, gidip cüppenizi giyin. *Hemen.*"

"Gidiyorum, gidiyorum," dedi çete üyesi ağzıyla konuşmayı bırakarak. "Sakin olun, tamam mı?"

Yüksek topuklarından biri kaldırımındaki çatlağa takıldı. Charlie onu dirseğinden yakalayarak düşmesini engelledi. "Gördün mü? İşte benim kahramanım," dedi, Starrla.

Son sınıflar, çimlerin üzerine dizilmiş plastik sandalyelere yerleştikten sonra derme çatma sahnenin ve podyumun önünde bir yarım daire oluşturdular. Erkekler sağ tarafta, kızlar sol taraftaydı. Charlie kendisine bakmak için izin verdiğinde Wren'i oldukça net bir şekilde görebildiğini fark etti. Tepedeki yaprakların arasından süzülen güneş ışığı, saçlarına kahverenginin akla gelebilecek her türlü tonunun düşmesine neden oluyordu. Wren, Charlie'nin aksine, sahneye sırayla çıkan konuşmacıları dinliyor gibiydi. Mutlu muydu? Her şey biteceği için üzgün müydü yoksa yeni başlangıçlar için can mı atıyordu?

Wren'e tüm gün boyunca bakabilirdi fakat ona yakalanmak istemiyordu. Ayrıca durduğu tarafta gölge yapacak ağaçlar yoktu. Siyah cüppesi onu adeta boğuyordu. Püsküllü kepi başının üzerinde siyah bir kare olarak duruyor ve Georgia güneşinin her bir ışınını üzerine çekiyordu. Sıcak hava Charlie'nin düşüncelere dalmasına neden oluyordu.

Böylesine boğucu ve yakıcı sıcak havalar Charlie'ye kötü şeyler hatırlatıyordu. Annesiyle, gerçek annesiyle ilgili anıları canlandırıyor. Charlie'yi genç yaşta doğurmuştu. Gençti, korkuyordu ve çaresizdi. İki işte çalışmasına rağmen hiçbir zaman yeterli para kazanamıyordu ve kazandığı parayla bir çocuk bakması imkânsızdı. Annesinin, "Sessiz olmanı ve uslu durmanı istiyorum," dediğini duyar gibi oldu. Ve aklına, yüzünü hatırlamadığı kadının bacağından zorla ayrılarak içi tıka basa dolu olan bir garaja sert bir şekilde itilen o sıska, küçük çocuk geldi. Bu çocuk kendisiydi. Galiba kadın, garajın kapısını indirmeden önce üç yaşındaki oğluna dikkatle bakarak aynı şeyi bir kez daha tekrarladı. "Annen için burada kal ve sessiz ol."

Garaj kapıları ağır olurdu ve ancak hızlı bir şekilde itilerek kapatılabilirlerdi. Fakat Charlie alttan geçerek ona ulaşmaya çalışabilirdi. Ama bunu yapmadı. "Burada kal," dedi annesi. Ve Charlie uslu bir köpek gibi –ya da uslu olmasa bile en azından neden sonuç ilişkisini öğrenmiş bir köpek gibi– kendisine söyleneni yaptı.

Orada uzun bir süre kaldı. Günler geçti. Ağustos ayı Atlanta'da oldukça acımasız geçirdi.

Sonunda ağlamış veya küçük yumruğunu garajın kapısına vurmuş olmalıydı ki onu bulmuşlardı, öyle değil mi? Bir komşu, binaların arkasındaki garajda onca gürültü çıkaranın bir “şey” değil, “bir insan” olduğunu fark ettikten sonra Charlie, Atlanta Çocuk Koruma Hizmetleri Kurumu’na yerleştirildi.

Birkaç scene boyunca, kendisi gibi istenmeyen çocuklarla birlikte Saint Joseph’s adında bir kurumda kaldı. Bir gün bir sosyal hizmet görevlisi ona yumuşak şekerler ve *Erkekler için Otomobil Kılavuzu* adında kalın ve harika bir kitap vermişti.

Dave adında, boş bakışlı başka bir görevli ise “aile” odasında çocuklarla otururdu. Dave yapması gerektiği gibi çocuklara ödevlerini yaptırmaz, onun yerine film izlemelerine izin verirdi. Kendi koleksiyonundan getirdiği DVD’leri boktan televizyona bağlı boktan DVD oynatıcıya takar, arkasına yaslanır ve arada sırada silahlı sahneler geldiğinde homurdanırdı. Filmlerdeki adamlar birbirlerine ateş ederler, bağırırlar ve kadınlara Charlie’nin anlamadığı şekillerde zarar verirlerdi.

Charlie kendi kendine böyle biri olmayacağına yemin etti.

Sonra birbiri ardına koruyucu ailelere gönderildi. Bazı evler diğerlerinden daha iyi sonuçlar vermiş olsa da hiçbiri kalıcı bir çözüm sağlamamıştı. Ve Charlie yalnızdı. Öyle olmamaya çalışıyordu. Güçlü ve kendi ayakları üzerinde durabilen biri olmaya çalışıyordu. Eğer bir şeye (veya birine) ihtiyaç duymayı bırakırsa yalnızlığı da sona erecekti... Böyle olmasını umuyordu. Fakat hiç öyle olmadı.

Tek başına olma konusunda gelişme gösterdiyse de yalnızlığı geçmemişti. Yalnızlığını saklama konusunda gittikçe daha iyi

oluyordu ya da en azından o öyle düşünüyordu. Uzun bir süre boyunca üstesinden geldiğini, ilerleme kaydettiğini düşünürdü. Sonra bir çocuk ona garip bir ifadeyle bakar ya da kafeteryada onun yanından kalkarak başka masaya otururdu ve Charlie hemen, *Kokuyor muyum? Saçlarım mı yağlı? Neyi yanlış yapıyorum?* diye düşünürdü.

Bir keresinde bir kız ona gülümsemişti, hemen ardından arkadaşları kızın etrafına toplanarak Charlie'ye ters ters bakmışlardı.

"Ne olmuş?" demişti kız, birlikte oturduğu küçük arkadaş grubuna. "Ona acıyorum. Siz acııyor musunuz?"

Neredeyse utancından boğulacağını hissetmişti.

Charlie yedinci sınıftayken Chris ve Pamela'nın yanına yerleştirildi.

Sekizinci sınıfta, kendisi gibi uyumsuz yarım düzine çocuğun her hafta bir araya getirildiği, sorunlu ailelerden gelen çocuklar için düzenlenen zorunlu destek gruplarından birinde Starrla ile tanıştı. Starrla ilgiye muhtaçlığının kokusunu alarak ona yanaştı. Onun ilgisi Charlie için bir uyuşturucu gibiydi. Bu ilgiye doyamıyordu.

Bir gün, ortaokul binasının arkasındaki تنها bir köşede otururken Charlie omuzlarını düşürdü, yerdeki çimleri avuç avuç kopardı ve kendisini zorlayarak Starrla'ya geçmişinden söz etti. Başlangıç olarak sadece çok küçük bir kısmını anlatmış olsa da bu kadarı bile midesinin bulanmasına neden oldu. Fakat Starrla ona en özel şeylerini vermişti --o zamanlar Charlie, Star-

rla'nın seksle ilgili düşüncelerinin kendisinininkilere benzediğini sanıyordu— ve eğer biraz erkekse o da Starrla'ya aynını yapardı.

“Iyy,” dedi Starrla, Charlie konuşmasını bitirdikten sonra. Charlie şaşırarak ona baktı.

Burnunu tıkadı. “Tuvaletin gelince ne yaptın? Annen sana bir kova falan mı bırakmıştı? Kovayı kim boşalttı? Sen mi?”

Charlie söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

Starrla bunu fark edince gözlerini devirdi. “Lanet olsun. Anlattıklarından sonra duygusallaşmam mı gerçekiordu? Bunu mu bekliyordun? *Acını hisset, Charlie. Ben burada elini tutuyor olacağım.* Bunu söylememi mi istiyordun?”

Danışmanlarının taklidini yapıyordu. Charlie donup kaldığını hissetti.

“Devam et o halde. Lanet olası acıklı hikâyene devam et.” Charlie'nin omzuna vurdu. “Diğer tarafta bir tek boynuzlu bir at olacak mı? Melekler, periler ve parlak tozlar olacak mı? Sonsuz mutluluk olacak mı? Ah canım, ben de o diyarlara gitmek istiyorum! Tanrım, kulağa harika geliyor!”

Charlie ayağa kalkmaya hazırlandı. Starrla içini çekerek onu oturttu. Çok öfkeli görünmesine rağmen uzandı, Charlie'nin elini tuttu ve gömleğinin içine soktu. “İşte. Daha iyi misin? Tanrım, Charlie.”

Ona biraz daha sokuldu. Teni sıcaktı ve Charlie'nin elini tenine bastırıyordu. Alçak ve gergin bir sesle, “Bunların hiçbirisinden kimseye söz etmeyeceğim. O garajdan ve annenden. Tamam mı?”

O günden sonra, ama yalnızca sarhoş olduğu zamanlarda Starrla, Charlie'nin kulağına hikâyeler fısıldar oldu. Anlattığı hikâyelerde, Dave'in DVD'lerindeki gibi vahşi adamlar vardı ve bu Charlie'nin duvarları yumruklamak istemesine neden oluyordu. Fakat Charlie onu kurtaramamıştı. Kimse kurtaramazdı. Ve bu nedenle Starrla hayatına başka sıcak bedenlerle devam etti.

Her seferinde Charlie'ye geri döndü. Fakat sekizinci sınıftan dokuzda, dokuzdan da ona geçtiklerinde Charlie bunu yapmasını ister olmuştu. Aralarına mesafe koysa da Starrla her seferinde o duvarı yıkmıştı, tıpkı daracık eteğiyle Dev'in Bilim Olimpiyatları yarışmasına geldiği ve tezahüratlarıyla Dev'in on bir yaş gururuyla kızarmasına neden olduğu gün gibi. Starrla Dev'in, arkadaşlarının önünde havalı görünmesini sağlamıştı çünkü giydiği kıyafetlere ve arkasına saklandığı makyajına rağmen güzel bir kızdı. Ve oraya Dev için değil de Charlie için gelmiş olması ne fark ederdi ki? Charlie asla bir şey söylemezdi ve Starrla da bunu biliyordu.

Starrla bazen Chris'in üzerinde çalıştığı eğri ayaklı sandalyeye iltifat ederdi ("Bu çok sağlam görünüyor, Bay DeLucco. Çok yeteneklisiniz."). Ya da Starbucks'tan Pamela'nın en sevdiği içecek olan Toffee Nut Iced Latte alır ve evinde anaokulu işletirken aynı zamanda iki erkek çocuğu yetiştirmesinin ne kadar da zor olduğuyla ilgili yorumlar yapardı.

"O tatlı bir kız," dedi Pamela, Starrla'nın kendisine kahve getirdiği bir günün ardından.

"Hı hı," diye karşılık verdi Charlie. "Kesinlikle, Pamela. Fakat sana kahveni verdikten sonra bana atölyedeki tezgâhın

arkasında oral seks yaptı. Ve sonra da, 'Ah, Charlie, Pamela bunu bilse ne kadar hayal kırıklığına uğrardı. İtiraf etmeli miyiz? Ne düşünüyorsunuz?' diye sordu," demedi.

Charlie plastik sandalyesinin üzerinde kıpırdandı. Mezuniyet töreni umutlar ve vaatlerle dolu laflarla uzadıkça uzuyordu ve Charlie utandığını hissetti. Starrla'yla olan ilişkisinde ne umut ne de vaat vardı ve geçen sene nihayet Charlie bu işe gerçek anlamda noktayı koymuştu.

Starrla bir kahkaha attı. "Benden ayrılıyor musun?" dedi, Charlie'nin yüzlerce kez prova ettiği ciddi konuşmasının ardından. Charlie'nin saçlarını okşamak için elini uzattı. Charlie onu durdurmak için bileğini tuttuğunda Starrla bir kez daha güldü çünkü bunu yapmasını o istemişti. Onun kolunu tutmasını kendi istemiş ve bunu ona yaptırmıştı. "Charlie," dedi, onu adeta hiçbir zaman büyümeyecek bir çocuk yerine koyarak. "Benden ayrılamazsın. Çünkü ben her zaman senin için burada olacağım. Her zaman. Beni duydun mu, Charlie?"

Charlie kendini huzursuz hissetti. Bunlar, daha önce söylediklerine doğrudan ters düşüyor olması bir yana, Starrla'dan hiç beklenmeyecek ve korkutucu derecede yakınlık ifade eden sözlerdi. Ama Charlie yine de duruşunu bozmadı ve söylediği hiçbir şeyi geri almadı.

"Hımm," dedi. Sonra da iki kez öpücük sesi çıkardı, ona göz kırptı ve kırıtarak uzaklaştı. Ayrılırken söyledikleri çok akıllıca ve aynı zamanda zalimceydi. "Unutma... sen ve ben, biz aynıyız!"

Fakat aynı değillerdi. Charlie, Starrla gibi değildi. Cüppesinin altındaki yakayı çekiştirdikten sonra saatine baktı. Tören bitmek üzere olmalıydı, öyle değil mi?

Konuşmacı monoton bir sesle konuşmaya devam ederken, içinden Wren'e bakmaması gerektiğini tekrarlıyordu –hayır, hayır, hayır, aklında hâlâ Starrla varken bunu yapmamalıydı– fakat gözleri kontrolü ele alarak Wren'i aradı. Charlie onu görünce sakinleştiğini hissetti. Wren'in üzerinde de diğer kızlar gibi beyaz cüppe vardı –erkekler siyah, kızlar da beyaz giymişlerdi– ve saçları da dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Çok güzel görünüyordu. Ve yanında esneyen ama bunu gizlemeye çalışan kızın aksine Wren... umutlu görünüyordu.

Hayır. Doğru sözcük bu değildi. Şey, *umutluydu*. Ama asıl... canlı görünüyordu.

Ama bu sözcük de tam oturmamıştı. Tabii ki canlı görünecekti. Başka nasıl görünebilirdi ki?

Dudaklarını hafifçe aralamış ve çenesini kaldırmıştı. Charlie, ona daha önce baktığında yüzündeki ifadeyi anlayamamıştı ama şimdi konuşmacının söyledikleriyle ilgileniyor gibi görüldüğünü fark etti. Ve Charlie konuşmacının gerçekten de ilginç bir şeyler söylüyor olabileceğini düşündü. Wren kadar ilginç olamazdı tabii fakat zihninde dönüp duran berbat düşüncelerden daha ilgi çekici olacağı kesindi.

Ammon'la mezuniyet partisine gitmeye karar verdi. P.G.'in evindeki partiye gidecekti ve eğer Wren oradaysa gidip onunla konuşacaktı. Bir şeyler konuşacaktı. Kendi kendine, bunu yapacağına yemin etti.

Starrla'yla bir geçmişİ vardı. Bunun için pişmanlık duyuyor olsa da geçmiş geçmişti.

Ama Wren'le birlikte bir gelecek hayali kurmak... *Hayır. Dur*, dedi kendi kendine sert bir şekilde.

Fakat belki Wren'le vakit geçirebilirdi. P.G.'nin partisinde Wren'le beraber olamaması için bir sebep var mıydı? Birlikte gülebilirler ve Charlie ona içecek bir şeyler almayı teklif edebilirdi. Nabzının hızlandığını hissetti.

Sınıf arkadaşları hareketlendi ve ayağa kalkıp sıraya girerlerken heyecanlı bir hava oluştu. Diplomalarını, yani sahte diplomalarını, alma vakti gelmişti. Deri hatıra dosyaların içine basılmış ve her biri yirmi dolara mal olan gerçek diplomalarını törenden sonra alacaklardı.

Charlie sınıf arkadaşlarına katıldı fakat çimlerin üzerine kurulmuş olan derme çatma sahnenin önünden geçerken aklında ne lisenin bittiği ne mezuniyet ne de sahte veya gerçek diplomalar vardı. Düşünceleri, bildiği tek bir gerçekle doluydu: Wren'le.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mezuniyet tokeninin olduğu öğlen gerçekleşen yemek daveti
Wren için, aileyle çekilen fotoğraflar, arkadaşlarla çekilen fotoğraflar ve kucaklaşmalarla –sonsuz kucaklaşmalarla– dolu bir kargaşa halinde geçti. Wren'in ailesi, diğer ailelerle konuşurken kızlarıyla böbürlendikleri için Wren kendisini biraz huzursuz hissettiyse de bu durum en azından onu konuşma zorunluluğundan kurtarmıştı. Ailesine hâlâ Dayanışma Projesi'yle ilgili haberi vermemişti. Vermesi gerekiyordu ve verecekti ama daha zamanı vardı. Etrafta bu kadar insan varken yapamazdı.

Babası, arkadaşı Delaney'nin babasıyla üniversiteler ve finansal yardım paketleri hakkında konuşurken kolunu Wren'in omzuna attı. Biraz ilerideyse annesi, başka bir annenin teşekkür kartları

ve en kaliteli kabartmalı zarfların nereden alınabileceğine yoğunlaşan uzun konuşmasını dinliyordu. Onlara doğru baktığında, annesi ile babasının göz göze gelerek gülümsediklerini gördü.

Wren'in ailesi mükemmel insanlar değildi fakat Wren kendi kendine kimsenin öyle olmadığını hatırlattı. Ne olursa olsun onları seviyordu ve onlar olmasaydı şu an burada olamazdı, onlarla ilgili gurur duyduğu bir şey de birbirlerine olan bağlılıklarıydı. Buna benzer davetlerde, bazen bakışlarıyla bazen de parmak uçlarını hafifçe dokundurarak birbirlerini kontrol etmelerinin çok tatlı olduğunu düşünüyordu.

Birkaç yıl önce, ailesinin birçok arkadaşı ayrılmıştı. Arka arkaya dört ya da beş boşanma olmuştu ve Wren'in ailesi onu karşılarına alıp ilişkilerin ne kadar özveri istediğini anlatmışlardı.

"Ah, Wren, otuzlarına gelmeden evlenmeyi aklından bile geçirme, olur mu?" dedi annesi.

"Evliliği boş ver," dedi babası. "Bir erkek arkadaş edinmeden önce otuz yaşını beklemeye ne dersin?"

"Baba," dedi Wren. O zamanlar on dört yaşındaydı, lise bire gidiyordu ve otuz yaş ona imkânsız derecede uzak gelmişti. Liseden mezun olmak da imkânsız derecede uzak görünmüştü.

"Ciddiyim," dedi babası. "Eğer lise bitene kadar erkek arkadaş edinmezsen mezun olduğunda sana bir araba alacağız. Nasıl ama?"

Wren babasının şaka yaptığını düşünmek istese de bundan pek emin değildi. Annesi ve babasının sadece bir şey söyleyerek veya bir beklenti ileri sürerek Wren'in kendi beklentilerinden uzaklaşmasını sağlayabilmek gibi inanılmaz bir yetenekleri vardı.

Daha sonra annesi odaya gelerek, "Tatlım, sana rüşvet vermeye çalıştığımızı düşünmeni istemiyorum. Biz yalnızca senin mantıklı davranacağını umut ediyoruz," dedi.

Böylece Wren erkekler yerine okuluna odaklandı. Ailesinin takdiri kendisini çok iyi hissettiriyordu. Ayrıca onların takdirine ihtiyacı olduğunu da hissediyordu. Çocukken Wren, ailesinin arkadaşları önünde sergilenen ve böbürlenmelerine olanak sağlayan bir oyuncak gibi hissediyordu. Mezuniyet gününde, babasının kolunun ağırlığı altında dururken, o zamandan beri ne kadar yol aldığını düşündü. Aniden kendini küçük ve yalnız hissetti.

Babası omuzlarını sıktı. "Bu doğru değil mi, Wren?" dedi.

Hem babası hem de Bob Hammond ona beklenti dolu bir ifadeyle bakıyorlardı. Onların arkalarındaki, Wren ve arkadaşlarının mezuniyetlerini kutladıkları Cherokee Kulübü Balo Salonu takım elbiseli erkekler ve beyaz elbiseli kızlarla doluydu. Annesi, kendisine domuz pastırmasına sarılmış hurmaların olduğu tabağı uzatan garsona o narin elini kaldırarak "hayır teşekkürler" anlamında salladı.

"Evet?" dedi Wren. Neye evet dediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bazı huylar insanın beynine kazınıyordu.

Bob Hammond bir kahkaha atarak garsona gelmesini işaret etti.

"Bu çok güzel," dedi, "Bunlardan da bir tane alayım." Kokteyl peçtesinin üzerinde üç tane aldı. "John? Wren? Bunlar çok güzel. Bir tane ister misiniz?"

"Evet," dedi Wren biraz daha kendine güvenli bir sesle. "Yani, lütfen. Evet, lütfen."

Konuşmamak için ağzını doldurdu. *Artık eskiden olduğun o saf, on dört yaşındaki kız değilsin,* dedi kendi kendine.

Eğer öyle olsa ne kadar üzücü olurdu.

Öyle olmaması ne kadar üzücüydü.

Öğlenki küçük kokteylden sonra Wren ve ailesi eve döndüler. Eve varmalarına birkaç bina kala Wren'e gözlerini kapamasını söylediler.

"Ve biz aç diyene kadar da açma," dedi annesi. Aman Tanrım, diye düşündü Wren. Sırada ne vardı acaba?

Araba yavaşladı. Küçük bir tümseğin üzerinden geçti ve Wren kendi evlerinin önüne geldiklerini anladı. Babası motoru kapadı. Annesi Wren'in arabadan inmesine yardım etti ve eliyle her ihtimale karşı Wren'in gözlerini kapadı.

Wren'i birkaç adım ileri götürdü.

Annesi, muhtemelen babasına, "Zamanı geldi mi?" dedi.

"Sanırım," diye karşılık verdi babası.

Annesi elini çekti ve Wren gözlerini açtı. Tam önünde beyaz renk bir Toyota Prius duruyordu.

"Nasıl?" dedi annesi, sevinçten adeta şakıyarak. "Git bak. Bakmak istemiyor musun?"

Aman Tanrım, diye düşündü Wren. Araba. İyi notlar aldığım ve kimseyle çıkmadığım için. Bu konuda ciddilermiş. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Prius'a doğru yürüdü. Elini arabanın yan tarafına bastırıldığında güneşten ısınmış olduğunu hissetti. Annesiyle babasına baktı.

"Tavanı açılıyor," dedi babası.

"Beyaz renk seçtik çünkü en düşük kaza istatistiği beyaz arabalara ait," dedi annesi. "Beyaz ve gümüş rengi olanlara."

"Güvenli sürücülerin kaza yapma olasılıkları çok daha azdır," dedi babası, baba sesiyle.

"Wren zaten çok güvenli bir sürücüdür," dedi annesi.

"Tabii ki öyle," dedi babası.

Wren'in hoşgazi düğümlendi. Kendisini fena halde suçlu hissediyordu. Ailesini daha önce hiç yapmadığı kadar büyük bir hayal kırıklığına uğratmak üzereyken onlar Wren'e bir araba veriyorlardı. Ayrıca kafası karıştı. Ailesi ona sergilediği iyi davranışlarından dolayı gerçekten de bir araba almışlardı. Nedense bu ona berbat bir şey gibi geldi.

"Ço-çok beğendim," dedi.

"Ya açılır tavana ne diyorsun?" dedi babası.

"Açılır tavana bayılırım. Çok teşekkür ederim."

"Torpido gözünü kontrol et," dedi babası.

"Torpido gözü mü?" dedi Wren. Torpido gözünü kontrol etmek istemiyordu. "Neden?"

"Göreceksin."

Wren sürücü tarafında gitti, kapıyı açtı ve arabaya bindi. Kollarını kavuşturmuş vaziyette bekleyen anne ve babasına kaçamak bir bakış attı. Sonra uzandı ve torpido gözünü açtı. Kullanıcı kılavuzu gibi görünen kalın bir kitapçığın üzerinde bir zarf duruyordu. Elini zarfa uzattı.

"Orada bir mektup olması gerek," diye seslendi babası. "Oku bakalım."

Bu, üzerinde Emory Üniversitesinin amblemi olan ve Wren'in kampüs içinde araç kullanma ayrıcalığına sahip olduğunu beyan eden bir bildiriydi. Park izni, oryantasyon malzemeleriyle birlikte gönderilecekti. Dekanlık ve Sosyal Bilimler Fakültesi Wren'in olası sorularını seve seve cevaplayacaklardı. Wren'in Emory ailesine katılmasını sabırsızlıkla bekliyordular.

Anne ve babası arabanın kapısına kadar geldiler.

"Yine de seni yurduna götürecek ve yerleşmene yardım edeceğiz," dedi babası. "İki arabayla gideceğiz."

"Senin için büyük torpiller yaptırdım," dedi annesi. "Çoğu birinci sınıf öğrencisinin arabası olmayacak. Sanırım oldukça popüler olacaksın, araba olmasaydı da olurdun tabii de..."

"Vay canına," dedi Wren. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Babası açık kapıdan içeri uzandı. "Sen anlamayı sonuna kadar bozmadın, biz de üzerimize düşeni yaptık. Ayrıca sana bir araba verip sonra da seni onu burada bırakmaya zorlayamazdık, öyle değil mi?"

Annesi Wren'in yüzündeki ifadeyi görünce kaşlarını çatı.

"Tatlım, neyin var?"

Wren, Emory'den gelen mektubu tekrar torpido gözüne koydu, arabadan dışarı çıktı ve kapıyı dikkatli bir şekilde kapadı. "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu. "Size bir şey söylemem gerekiyor."

Salona gittiklerinde, Wren koltuğun bir köşesine sindi ve annesiyle babası da onun karşısına oturdular. Bağırmadılar. Bağırmayı seven türden insanlar değillerdi. Ama Charlie'nin verdiği tepkiyi de vermediler.

O, Wren'e harika olduğunu söylemişti.

Ailesi "harika" filan olduğunu söylemedi.

"Bir söz verdin," dedi babası. "Erken kabule başvurdun ve kazandın. Oraya gitmeyi kabul ederek başka bir öğrenciyeye verilebilecek olan yeri aldın."

"Yedekler listesi var," dedi Wren. Ağzı kurumuştur. "Orayı başkasına verecekler."

"Ya senin *yerine* ne olacak?" diye sordu annesi. "Ve ben insanlara ne söyleyeceğim? Ben o insanlarla çalışıyorum, Wren. Onları her gün görüyorum!"

"İı, onlara erteleyebilir miyim diye sordum."

"Ee?"

"Ve... onlar da belki yapabileceğimi söylediler."

Annesi başını iki yana salladı. "Belki mi? Yerinden tamamen vazgeçmedin, değil mi? O kadar aptalca bir şeyi *asla* yapmazsın, Wren."

Ama yaptım, diye düşündü Wren. "Şey, benim için doğru olan buymuş gibi geliyor."

"Kendim için," diye düzeltti babası.

Wren ona baktı.

Babası çenesini sıkıyor gibiydi. "*Kendim için doğru olan* buymuş gibi geliyor."

"Gramerimi mi düzeltiyorsun?"

"Her zaman senin gramerini düzeltereğim, tıpkı seni her zaman seveceğim gibi," dedi babası ve bunun bir tehdit gibi duyulmasını sağlamayı başarmıştı.

Fakat *kendim* sözcüğünü kullanma şeklin doğru değil, demek istedi Wren. Ama diyemedi. Ellerini bacaklarının altına koydu.

“Çok bencilce davranıyorsun, Wren,” diye devam etti annesi. “Fazlasıyla mantıksız bir davranış sergiliyorsun.”

Wren ellerini bacaklarının altından çıkardı ve bacaklarını göğsüne doğru çekti.

“Lütfen kıpırdanıp durmayı kes,” dedi babası. Wren bacaklarını indirdi.

“Kabul edildiğinde beş yüz dolar yatırdık,” dedi annesi. Gözlerinin altını sildi. “Wren, tatlım, diğer bütün başvurularını geri çektin çünkü ne istediğini biliyordun ve istediğin şey Emory’ye gitmekti.”

“Parayı size geri ödeyeceğim.”

Annesi ellerini açtı. “Kampüsü gezmeye gittiğimizde, seni herkesle tanıştırmaya götürdüğümde oraya bayılmıştın. Ne değişti?”

Ben değiştim, diye düşündü. Fakat bu kabul edilebilir bir cevap değildi.

Bencilce. Aptalca. Mantıksız.

“Hiçbir şey değişmedi,” dedi Wren dizlerine bakarak. “Bilmiyorum. Bilmiyorum.”

“Cümle kurmaya çalış,” dedi babası.

Wren başını iki yana salladı. “Beni TED Konferansı’na götürmüştünüz, hatırladınız mı?”

“Professor Tremblay’in bize bahsettiği konuşma mı?” dedi babası. “Sana referans mektubu yazan Professor Tremblay hani?”

Evet, annesinin iş yerinden tanıdığı o Professor Tremblay'di ve evet, Wren yeterince suçluluk duyuyordu. Adam çok fazla zahmete girmişti. Herkes çok zahmete girmişti. Wren çok zahmetli biriydi.

Charlic, Charlie, Charlie, diye düşündü ve bu ona mucizevi bir şekilde güç verdi.

"Hangi konferans?" dedi annesi.

"İsmi 'Gidilmeyen Yol' olan konferans," dedi Wren. "Tüm o insanlar, hayatları hakkında, kendilerine nasıl sıradışı yollar çizdikleri ve farkı yaratan tek şeyin de bu olduğu hakkında konuşmuşlardı. Robert Frost'un şiirindeki gibi."

"Öyle mi? Ee?" dedi annesi. "Sen o şiiri sevmezsin bile."

"Anne, severim," dedi Wren. Annesi hangi şiirleri sevdiğini nereden bilecekti ki? "Sanırım bu bazı şeyleri düşünmemi sağladı. Mesela, o avukat kadının mesleğini bırakıp gelişmekte olan ülkelerin su bulmasına yardıma gitmesi gibi. Ya da o adamın kaza geçirerek komaya girmesi ve uyandığında birden piyano çalabilmesi ve bu yüzden de bir piyanist olup konserler vermesi gibi."

"Demek planın komaya girmek ve bir müzik dehası olarak uyanmak," dedi babası. "Harika."

Wren dudaklarını birbirine bastırdı. Babasını çok severdi ama şu an ondan nefret ediyordu.

Annesi boğazını temizledi. "Düşünüyorum da Wren, galiba henüz bu kararı verebilecek kadar çok şey bilmiyorsun. Böyle bir şeyi... üniversite diplomanı aldıktan sonra da her zaman yapabilirsin, öyle değil mi? Nasıl bir fırsatı teptiğinin farkında değilsin."

Wren tırnaklarını avucunun içine batırdı.

“Sizi üzdüğüm için özür dilerim,” dedi. Sesi titriyordu. “Belki de o konferansın bir etkisi olmamıştır ama olduysa bile tek sebep o değil. Ve yeterince çok şey bilmediğim konusunda haklısınız. Her şeyi tekrar düşünmem gerektiğini hissediyorum.”

“Doktor olmak konusunu mu mesela?” dedi babası. “Wren, sen on yaşından beri doktor olmak istiyorsun.”

Hayır. Wren on yaşındayken hayvanlarla ilgili bir iş yapmak istiyordu. Kedi hastanesiyle ilgili bir kitabı vardı ve bir gün gizemli bir şekilde kaybolana kadar Wren onu her yere yanında götürürdü. Wren kitabını sorduğunda, babası, “Ne kitabı? Wren, neden bu kadar yaygara yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok,” demişti.

Fakat Wren bu konuyu açmadı. “Doktor olmanın benim planım mı yoksa sizin planınız mı olduğunu anlamam gerek diye düşünüyorum,” dedi ve bu korkunç bir cümleydi çünkü babasına karşı çıkmasının onu sevmediğini söylemekle bir olduğunu hissediyordu.

“Ve ayrıca bence, neden bize danışmadan bu kadar ani bir karar verdiğini de düşünmen gerekiyor,” dedi babası.

Wren kendisini daha kötü hissetti.

“Bu hiç senin tarzın değil, Wren,” diye devam etti babası. “Annene verdiğin yarım yamalak cevaptan Emory’e daha sonra kayıt yaptıрма hakkın olmadığını mı anlamalıyım?”

“Büyük ihtimalle kabul edileceğimi söylediler,” diye fısıldadı Wren. “Fakat bu önümüzdeki güz döneminin başvuru sayısına bağlı olacak.”

“Yani garanti edemiyorlar,” dedi.

“Evet, Baba. Evet! Tanrım!” Ağlamak istemiyordu fakat yine de buna engel olamadı. Burnunu çekti ve elini burnunun altına götürdü. “Evet, belki bu bir hataydı fakat belki de hayatımda bir kez olsun mükemmel olmam gerekmiyordur!”

“Senin mükemmel olmanı hiçbir zaman istemedik!” dedi babası, sesini yükselterek. Bu arada annesi de ağlıyordu. “Ama sen mükemmelsin!”

Üçü de sustular. Wren yutkundu. Gözyaşlarının akmasını engelleyebilmek için gözlerini kırıştırdı.

“Ayrıca sizi seviyorum.” İkisiyle de göz göze gelmekten kaçınıyordu. “Fakat... bunu yapacağımı bilmeniz gerekiyor.”

Babası aniden ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Annesi gitmedi ama konuşmadı da. Wren kollarını bacaklarına sardı ve çenesini dizlerinin üzerine dayadı.

“Üzgünüm, anne,” dedi sonunda.

“Ben de üzgünüm,” dedi annesi.

Fakat sonra Tessa evlerinin önünde kornaya bastığında, Wren geriye dönüp bakmadan evden hızla dışarı fırladı. Dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı ve bunu yapacaktı. O korkunç, berbat şeyi yapmıştı ve evet, ailesi hayal kırıklığına uğramıştı ve evet, bu korkunçtu. Bu durum ona acayip özgürlük sağlamıştı, tam da akşam çökerken ve az ileride bir parti varken ihtiyacı olan bir özgürlük.

Neyse ki ailesi Tessa'yı her zaman beğenirdi ve neyse ki bir gün önce Tessa yanındayken onlara bir parti olduğundan söz

etmişti. Ailesi, özellikle de annesi, her zaman Wren in sosyal açıdan “bir şeylerin parçası” olmasının önemli olduğunu düşünürdü. Eğer sınıfındaki diğer çocuklar bir partiye gidiyorlarsa Wren’in annesi onun da gitmesini isterdi.

“Vay canına,” dedi Tessa, Wren’in kıyafetini görünce. Güzel kadınların arkasından çalınan türde bir ısıklık çaldı.

Wren arabaya binerken, “Tek kelime bile etme,” dedi yalvarırcasına. “Zaten yeterince utanç içindeyim.”

“Ama...”

“Hayır.”

“Ama Wren sen...”

“Hayır! Şişşt!” Wren elleriyle kulaklarını kapatarak bir melodi mırıldanmaya başladı.

Tessa çenesini üç sokağı gerilerinde bırakana kadar kapalı tuttu fakat sürekli Wren’e takdir dolu bakışlar atıp durdu. Bu çok saçmaydı çünkü siyah eteği ve gümüş rengi bluzuyla asıl şık görünen Tessa’ydı. Wren tam tersi bir yaklaşımla yumuşacık, düşük bel bir kot ve bir tişört giymişti. Kotunu ona bir ay kadar önce Tessa hediye etmiş ve indirimden aldığını iddia etmişti. Elleri yalvarır gibi birleştirmiş ve “Lütfen dene,” demişti.

Wren kotu hiç denemedi çünkü Tessa’ya göre o “zengin ve kolejli bir J. Crew” kızıydı. Her ne kadar Wren “zengin ve kolejli” ile “J. Crew” kısımlarına katılmasa da hiçbir zaman kotla takılan bir kız olmamıştı. Ya da belki annesi hiçbir zaman kotla takılan bir kadın olmamıştı? İlkokul ve ortaokulun yarısına kadar kıyafetlerini her sabah annesi seçmişti. Sekizinci sınıfa geldiğinde Wren, kendi kıyafetlerini seçebileceği konusunda an-

nesini gerçekten ikna edebilmiş ve ilginçtir ama annesi de fazla karşı çıkmadan durumu kabul etmişti. Şimdi düşündüğünde, belki de bunun nedeninin Wren'in kendi seçimlerinin zaten annesininkileri yansıtmaması olduğunu anlıyordu.

Bu gece düşünmemeye karar verdi. Ne ailesini ne Guatemala'yı ne yeni arabasını ne de kot giyen mi yoksa giymeyen biri mi olduğunu düşünmeyecekti.

"Hey, Wren?" dedi Tessa, omzuna hafifçe vurarak. "Tek bir küçük şey söyleyebilir miyim?" Onun omzuna bir kez daha vurdu. "Lütfen? N'olur? Sadece küçücük, minicik bir şey?"

"Ne söyleyeceksin?" dedi Wren.

"Çok seksi görünüyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Wren ikna olmasa da bunun gerçek olmasını umut etti. "Şey... Teşekkürler. Sen de harika görünüyorsun."

"Ah, teşekkür ederim," dedi Tessa, mutlu bir ifadeyle sırtarak.

"Tessa?"

"Evet, Wren?"

Ona öğleden sonrasının nasıl geçtiğini, ailesiyle yaptığı büyük konuşmadan sonra odasında nasıl ağladığını ve ailesinin artık onu sevmeyeceğinden ne kadar emin olduğunu anlatmaya başladı.

Ama tabii ki onu seveceklerdi. Tabii seviyorlardı. Öyle değil mi?

Neden Wren hep bir şeyler için kendisini ikna etmeye çalışıyordu? Zihni tekerlekte koşan bir fare gibi sürekli dönüyor,

dönüyordu. Bir anlığına her şey kilitlendi ve Wren donup kaldı. Sonra da, *Ne yapıyorsun böyle? Bırak gitsin*, diye düşündü.

“Bu gece istediğimiz her şeyi yapalım,” dedi Tessa’ya. “Ne dersin?”

“Kesinlikle,” dedi Tessa.

Tessa müziğin sesini açarak ona eşlik ederken Wren de saçlarını atkuyruğu yaptı, açık pencereye döndü ve gözlerini kapayarak kendisini bıraktı.

ALTINCI BÖLÜM

"Dostum, ilerde zengin olabilir miyim sence?" dedi Ammon, Charlie'yi P.G.'in evinin açık duran ön kapısında gördüğünde. İkisi de eve girmemişti. İçerisi bir film setine benziyordu. Kemerli ön kapı, iyi aydınlatılmış bir giriş salonuna açılıyordu. Konuklar içeride dolanıyor, gülümsemeler, kahkahalar ve bardaklara atılan buz sesleri duyuluyordu. Charlie, garsonların girişin hemen ilerisinde kadehler dolusu şampanya ya da gazlı elma suyu gibi bir şeyler servis ettiklerini gördü. Charlie bunların şampanya olduğunu düşünmeyi tercih etti.

"Sadece nereyi imzalayacağımı söyle yeter," dedi Ammon.

"İşlerin o şekilde yürüdüğünü sanmıyorum," dedi Charlie.

"Öyle yürüyebilir. Olabilir. Barbee'ler beni evlat edinebilirler."

Charlie gülmemek için kendisini tuttu. "P.G.'nin küçük kardeşi mi olmak istiyorsun?"

Üzerinde bol bir gömlek olan Ammon ellerini iki yana açtı. "İkiz kardeşi hem de. Ve bu mümkün. Neden biliyor musun? Çünkü kuralların geçmediği bir zamandayız. Her şey değişiyor ve artık kimse sosyal statüyü veya kimin havalı olduğunu önemsemiyor." Charlie'nin önüne geçti, şimdi yüzü onunkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. "Artık herkes eşit, Charlie. Ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Evet, tabii," dedi Charlie, kenara çekilerek. İçerideki konuklara bakmaya devam etti ve... *vay canına*. İşte oradaydı. Girişin hemen ilerisinde arkadaşı Tessa'yla birlikte gülüyordu. Müthiş görünüyordu. Wren'i okulda gördüğünde, hiç buruşmayan bluzları ve eteklerinin içinde çok güzel görüldüğünü düşünürdü. Onun giyim tarzının, kot ve tişört giyen diğer kızlardan daha iyi olduğu kanısındaydı.

Charlie o anda önemli bir noktayı kaçırdığını fark etti. Kot ve tişörtlü bir kız da harika görünebiliyordu. Eğer bu kız Wren Gray'se... Tişörtünün önünde *Speedster!* yazsa ve motosikletli bir kız resmi olsa bile! Özellikle de tişörtün önünde *Speedster!* yazıyorsa ve motosikletli bir kız resmi varsa.

Wren'in kıvrımları Charlie'nin sertleşmesine neden oldu. Hiç zamanı değil, Charlie.

"Sen beni dinliyor musun, Charlie?" dedi Ammon. Charlie'nin yanağına hafifçe tokat attı. "Ahbap, benimle misin?"

"Hı?"

“Sana bir şey olmuş, dostum. Bunu bu sabahki törende de fark ettim.” Kolunu Charlie’nin omzuna doladı ama bunu yapmak için o pofuduk, bilekli ayakkabılarının üzerinde hafifçe yükselmesi gerekti. “Dökül bakalım eski dostuna. Hadi.”

Charlie dikkatini zorla da olsa Wren’den uzaklaştırdı. Hafifçe hareket etti ve böylece Ammon’un kolu omuzlarından düştü. Ammon’a baktı, gözlerini kırıştırdı ve, “Wren Gray’e çıkma teklif edeceğim,” dedi.

“Efendim?”

“Bir randevu. Ona bir şeyler yapmak isteyip istemeyeceğini soracağım.”

“Bir şeyler yapmak,” diye tekrarladı Ammon. “Ne gibi? Bowling falan gibi mi?”

“Benimle olduğu sürece herhangi bir şey olabilir.”

“Seninle.”

“Evet, benimle.”

Ammon konuşmak için ağzını açtı fakat sonra kapadı.

“Ne?” dedi Charlie.

“Her şeyin değiştiğini söyledim. Bunun tamamen arkasındayım ve bunun çoğunlukla hâlâ geçerli olduğunu düşünüyorum. Çoğunlukla.” Yanaklarını havayla doldurduktan sonra nefes verdi. “Fakat Charlie, tüm diğer kurallar kaybolup gitse bile bazıları hep baki kalır. Mesela... yerçekimi gibi. Gezegenlerin hareketleri gibi. Yani güneş hâlâ dünyanın etrafında dönüyor, öyle değil mi?”

Charlie kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet, öyle.”

Charlie kendisini tutamayarak güldü. "Dünya güneşin etrafında dönüyor, Ammon."

"Her neyse. Sen ne demek istediğimi anladın."

"Wren'in beni aştığını söylüyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Hiç de değil. Onun herkesi aştığını söylüyorum çünkü o bu oyunda değil. O sanki kendi yarattığı bir oyunun içinde."

Charlie başını salladı. Buna katılıyordu.

Ammon acı çekiyor gibiydi. "Sadece gerçekleri söylüyorum, dostum."

"Sorun değil," dedi Charlie. Başıyla P.G.'nin evini işaret etti. "Ben içeri giriyorum."

Ammon'un sesi ciyaklar gibi çıktı. "Oraya mı? Tüm insanların olduğu yere?"

"Evet. Wren'e çıkma teklif edeceğim." Ammon'un sırtına hafifçe vurdu. "Yalnızca kendim oluyorum, dostum."

Charlie, Wren'i gördüğünde, ön odalardan birinde, antika bir büfenin yanında duruyordu. Mutlu son sınıflardan, diğer sınıflardan ve görünüşe göre başka okullardaki gelenlerden oluşan kalabalığın içinde ilerleyerek o tarafa gittiğinde Wren yerinde yoktu.

Yemek odasına gitti, etrafına bakındı ve ensesini kaşıdı. Oturma odasına, salona ve içindeki raflara ve kitaplara dayanarak kütüphane olduğunu tahmin ettiği odaya baktı. P.G.'nin evi kocamandı. Parti de kocamandı. Wren her yerde olabilirdi.

Ne isim vereceğini ya da ne işe yaradığını çıkaramadığı bir odaya geldi. İçinde ne bir raf ne bir masa ne de mobilya de-

nebilecek başka bir şey vardı. Yalnızca karolu yer döşemeleri, tavan vantilatörü ve fazlasıyla doldurulmuş iki tane tekli koltuk vardı. Ha. Ayrıca bu tuhaf odada kimse yoktu. Charlie dışarı çıkmak üzere döndü.

“Hey, bekle. Bana yardım edebilir misin?” diye seslendi bir erkek sesi. Charlie şaşırarak geri döndü. Bu devasa ve çılgin evde yaşayan P.G. Barbee büyük, meşe bir içki dolabının yanında diz çökmüştü. Etrafında kırık cam parçaları parılıyordu. İçinde büyük cam parçaları olan bir faraşa bir başka büyük cam parçası daha koydu ve sonra da içki dolabı ve duvara dayalı duran süpürgeyi işaret etti. Sabırsız bir tavırla parmaklarını esnetti. “Acaba...”

“Tabii. Affedersin.” Charlie cam parçalarının üzerinden dikkatli bir şekilde atladı ve süpürgeyi alarak P.G.’ye uzattı.

“Pisliğin biri babamın viski şişelerinden birini düşürdü,” dedi P.G. Süpürgeyi almadan ağırlığını ayaklarına verdi. “Camları faraşın içine süpürebilir misin? Cam tozu gibi milyonlarca küçük parça var. Kahretsin. Ama tıpayı bulmaya çalış. Üzerinde atlı bir adam gibi bir şey var. Atlı adamlara ne deniyordu? Bilirsin işte, yarış atlarına binenlere?”

“Jokey mi?” diye cevap verdi Charlie, ses tonunun normal çıkmasına dikkat ederek. P.G., anlayamadığı bir dille onunla dalga geçiyor olabilir miydi? Barbee’lerin ön bahçelerindeki heykellerin üzerinde binici kıyafetleri vardı. P.G. bu jokeylere “atlı adamlar” mı diyordu?

“Evet. Jokey.” P.G. sırttı. “Dostum, o jokeyi küçüklüğüm-den beri istiyordum. On belki on iki yaşından beri. Babamın o

şişeyi bitirmesi bu kadar zaman sürdü ve eğer şimdi onu atmak zorunda kalırsam çok yazık olacak.”

Eğer şişeyi biri kırdıysa P.G.’in babası bitirmiş olmuyordu. Charlie, babasının sinirlenip sinirlenmeyceğini merak etti. Babasının ya da annesinin burada olduğundan bile emin değildi. Charlie birçok garson görmüş fakat onlardan başka yetişkin birini görmemişti.

Sormadı. Camları farasha süpürdü. Süpürgeyi yere üçüncü sürüşünde, metal tabanlı ve üzerinde bir yarış atı ile jockey olan mantar bir tıpa buldu. Tıpayı yerden alarak P.G.’e uzattı.

“İşte burada,” dedi.

“Harika!” diye bağırды P.G. Charlie’ye bakarak sırtıttı ve Charlie de ona sırtıttığını fark etti.

“Atın üzerine nasıl eğildiğini görüyor musun?” dedi P.G. “Bu bitiş çizgisine varmak üzere olduğunu gösteriyor.”

“Harika,” dedi Charlie.

P.G. bir dizini altına alarak ağırlığını eşit olarak böldü. “Sağ ol, dostum. İsmi Charlie’ydi, değil mi? Charlie Parker?”

Charlie şaşkın bir şekilde başını salladı.

“Ben P.G. Burası benim evim.”

“Evet,” dedi Charlie. “İıı, harika bir parti.”

“Teşekkürler. Hey, şu hep yanında gezen kız, Starrla. Onunla mı birliktesin?”

Charlie biraz daha şaşırmıştı. “O...” Kaşlarını kaldırarak birbirine yaklaştırdı. Doğru sözcükleri bulamıyordu.

“Çok seksi olduğunu söylemeliyim,” dedi P.G.

“Onunla birlikte değilim, hayır,” dedi sonunda Charlie. Şüphelenmişti. P.G. onunla mı ilgileniyordu? Öyle olmaması gerekirdi. Eğer öyleyse de amacının iyi olmadığı belliydi. “Neden sordun?”

“Sakin ol, dostum. Bir arkadaşım için sordum. Kız arkadaşımın arkadaşı için.” P.G. biraz düşündü. “Yani kız arkadaşım olabilecek birinin. En azından kız arkadaşım olmak üzere olan biri olduğunu umut ediyorum.”

Charlie donup kalmıştı. P.G., kız arkadaşı olabilecek birinin arkadaşı için mi Starrla’yı soruyordu? P.G.’nin kız arkadaşı olmak üzere olan kimdi ve onun arkadaşı kimdi?

“Kim bu çocuk?” diye sordu çünkü Starrla onun kız arkadaşı olmasa bile yine de onu korumaya kararlıydı.

“Ne? Hangi çocuk?”

“Starrla’nın peşinde olan çocuk. Onunla ilgilenen çocuk. Ya da her neyse işte.”

“Ha? Anlamadım, ahabap. Neden söz ediyorsun?”

“Sen neden söz ediyorsun?”

P.G. ona dikkatle baktı. “Tessa Haviland. Ondan söz ediyorum, bir erkekten değil. Tessa harika biridir. Onun en iyi arkadaşının adı da Wren Gray. O da müthiş biridir. Seni soruyordu da.”

Charlie olanları idrak edemiyordu. “Wren Gray... motosiklet tişörtlü...”

P.G. kıkırdadı. “Yani kim olduğunu biliyorsun. Ah, evet, harika bir vücudu var. Katılıyorum.”

Ne? Charlie, Wren'in vücudu hakkında hiçbir şey söylememişti. Her ne kadar harika olsa da P.G.'nin bundan söz etmesinden de hoşlanmamıştı.

"Seninle ilgileniyor, dostum. Eğer sen de onunla ilgileniyorsan ki ben öyle bir hisse kapıldım, şey, cam odada Tessa'yla birlikteler."

Charlie şakağını ovaladı ve parmağı sağ kaşının kenarındaki yara izine gitti. Ne yaptığını fark edince elini indirdi.

"Salondan geç ve sağa dön," dedi P.G. Faraşı kaldırdı. "Ben de birazdan orada olacağım."

Charlie süpürgeyi duvara dayadı. Serseme dönmüş bir vaziyette içki dolabının olduğu odadan çıktı. Yemek odasının yerini hatırlamaya çalıştı.

"Yardımanın için teşekkürler, dostum," diye seslendi P.G. "Ve atlı adamı bulduğun için de sağ ol!"

Wren camlı odada değildi. Tessa da orada değildi. Belki de bunun nedeni P.G.'in yolu tarif etmesince rağmen Charlie'nin odayı bulmasının uzun sürmesiydi. Bulduğunda ise oranın camlı oda olduğundan bile emin değildi. Bu evdeki odaların kapısına tabela koymak gerekiyordu.

Wren ve Tessa'yı sonunda açık havuza bakan, geniş camlı kapının orada buldu. Wren de Charlie'yi gördü ve gözleri kocaman oldu. Gülümsedi.

Charlie onun yanına gitmek için kalabalığın arasından geçti.

"...tabii ki biliyorum," diyordu Tessa. "Her neyse, sen çok hassassın. Her neyse... Charlie!" Lazer ışınını andıran bakışı Charlie'nin olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. "Wren!

Charlie geldi!" Tessa kolunu tuttu ve hafifçe sallanarak Charlie'yi yanlarına doğru çekti. "El Elegante'den hatırladığımız, gerçek, kanlı canlı Charlie Parker! Onu hatırladın mı?"

Wren'in yanakları kızardı. "Aman Tanrım. Tessa?"

"El Elegante mı?" dedi Charlie. "El Elegante nedir?"

Tessa etcğini çekiştirdi. "Tanrım. Aşırı. Terledim. Burası yanıyor mu yoksa ben mi yanıyorum?"

"Sen yanıyorsun," dedi Wren. Sonra da Charlie'ye dönerek, "Sen ona aldırma. Çok fazla şampanya içti," dedi.

"Evct, içtim," dedi Tessa. Elini sallayarak serinlemeye çalıştı. "El Elegante bir Meksika restoranıdır. Dün Wren ve ben, P.G.'yle birlikte orada öğle yemeği yedik." Etrafına bakındı. "O çocuk nereye gitti? P.G.! Neredesin, P.G.?"

"Geliyor," dedi Charlie. "Birisi bir şey kırmış. O, yani biz, yerleri temizliyorduk."

"Yaaaa, ona yardım mı ettin," dedi Tessa. "Bu çok tatlı." Çok yüksek bir sesle fısıldadı, "Tanrım, Wren, o kesinlikle çok şeker. P.G. kadar olmasa da çok şeker."

Wren'e dönerek onaylarcasına başparmağını kaldırınca Wren eline vurdu.

"Ahh," dedi Tessa. Hafifçe tökezledi ama sırtıyordu. "Ve Charlie, tahmin et ne oldu?"

"Tessa..."

"El Elegante'deyken tahmin et Wren hiç durmadan ne anlattı? Söylememi ister misin?"

"Hayır," dedi Wren. "Aman Tanrım." Charlie'nin kolundan tuttu. "Benimle gelir misin? Lütfen?"

Charlie, Wren'in onu uzaklaştırmasına sesini çıkarmadı fakat Tessa'nın sesini yükselterek, "Senin ne kadar harika biri olduğunu! Ve de tatlı! Öyle değil mi, Wren?" dediğini de duydu.

Wren hızlandı. Charlie onu rahatlatmak, her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedi. Sorun değildi. Fakat *tatlı* ve *muhteşem* sözcükleri zihninde çılgınca dönüp duruyor ve tuhaf bir his göğsünü sıkıştırıyordu. Sırttığını fark edince, yüzündeki ifade kaybolana kadar başını yere indirdi.

Aynı ifade geri geldi.

Camlı kapılardan çıkarken P.G.'nin yanından geçtiler.

"Hey, hey," dedi P.G., Charlie'ye. "Hiç zaman harcamamışsın, ha?"

"Tessa'nın araba kullanmasına *sakın* izin verme," dedi Wren. "Onu evine ben götüreceğim, tamam mı? O sarhoş ve..." Başını iki yana salladı. "Onun yanına gider misin? Ve onunla ilgilenbilir misin?"

"Hemen gidiyorum," dedi P.G., yanlarından geçerken.

Wren, Charlie'yi havuza doğru değil de avluya benzer bir yere doğru biraz daha uzaklaştırdı. Ağaçlardan Japon fenerleri sarkıyor, yemyeşil sarmaşığın içinde yanıp sönen ışıklar, karanlıkta parlayan binlerce ateş böceğini andırıyor ve arka bahçeye sihirli bir hava katıyordu.

Ya da Wren'e öyle geliyordu.

Ot içen bir grup çocuk, birkaç metre ileride birbirinin üstüne yayılmış gülüyordu.

"Gömleğin! Nefes alıyor!" dedi bir tanesi ve kahkahalar bir kez daha arttı.

Charlie onu umursamadı. O Wren'le ilgileniyordu. Wren kolunu bıraktığında onun dokunuşunu özlediğini fark etti. Wren ona arkasını dönerek gökyüzüne baktı. Hava kararmış, gecenin ilk yıldızları koyu morlar, kırmızılar ve son bir parça kalan parlak, açık maviden oluşan paletin üzerinde göz kırpmaya başlamışlardı. Mavinin bu tonu Charlie'ye daha önce hiç gitmediği okyanusları ya da okyanus resimlerini anımsattı. Wren'in ne gördüğünü merak etti.

Bir adım ilerledi. Omuzları belli belirsiz birbirine değdi. "Tessa..." diye söze başladı Wren. Gözlerini gökyüzünden ayırmıyordu. "O harika biri. Onu çok seviyorum. O benim en iyi arkadaşım."

"Pekâlâ," dedi Charlie.

"Fakat çok hareketli. Hiç yerinde durmuyor." Kollarını bedenine sardı. "Kişiliğini kastediyorum."

Charlie, Tessa'yı iyi tanımasa da bunu görebiliyordu.

"Ve El Elegante. Evet, orası bir restoran. Ama Tessa... Off, bilmiyorum. Çok üzgünüm. Beni ne kadar utandırdığını anlamıyorum mu?"

"Üzülecek hiçbir şey yok," dedi Charlie. İçinden sessizce, *Ve utanacak da bir şey yok. Hiçbir şey, diye ekledi.*

Wren başını yere indirdi. Ot içenler bağırarak konuşuyorlar ve gürültüleri sessizliği dolduruyordu. Yarasalar. Nefes alan gömlekler konusundan yarasalara geçmişlerdi.

"...yok artık, dostum. Bu kesinlikle işe yaramaz," dedi saçları yağlı olan bir çocuk.

“Hayır,” dedi cırtlak sesli bir kız. “Eğer yarasaıı yeterince bekletirsen...”

“Ama bir şeyi öylece bekleterek kurutamazsın,” dedi başka bir kız. “Yarasaıı bile.”

“Bir yarasaıı doğru düzgün kurutabilmek için önce içini temizlemen, sonra tuzlaman lazım,” dedi soluk renkli, sıska, üzerinde Bob Marley tişörtü ve nedense boynunda da çiçekten bir kolye olan bir çocuk.

“Ah,” diye fısıldadı Wren. Kocaman olmuş gözleri Charlie’ninkilerle buluştu.

Sıska çocuk ders vermeye devam ederken, Wren de yavaş yavaş gerileyerek gruptan uzaklaşmaya başladı. Her an dönüp eve girebilirdi. Parlak ışıklar ve kalabalık odaların olduğu yere... Tessa’ya. Charlie’nin hiç ilgilenmediğı farklı sohbetlere...

“Yakınlarda bir park biliyorum,” dedi Charlie birden. Sokağı işaret etti. “Arabam var. İstersen oraya gidip konuşabiliriz.”

Wren dudağını ısırđı. Korktuğıu belliydi ve Charlie bu kadar ani bir teklif yaptığıı için kendisine çok kızdı. *Yakınlarda bir park biliyorum.* Wren neden onunla bir parka gitmek istesindi ki?

Wren omzunun üzerinden P.G.’in evine baktı. Otçuların ölü hayvanlarla ilgili yaptıkları harareti sohbet, içeriden gelen sesler ve kahkahalar karışıyordu.

Charlie, “Boş ver, çılgınca bir fikirdi,” demek üzere ağzını açmıştı ki Wren ondan önce davrandı.

“Tabii,” dedi. Başını hafifçe yana eğdi ve yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. “İyi fikir.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Parka geldiklerinde, sakhoz üniversiteli öğrenciler takafından istila edilmiş olduğunu gördüler. Wren üzerlerindeki Georgia Tech tişörtlerini görünce onların üniversite öğrencileri olduğunu düşünmüştü ve bir de henüz Tessa ve P.G.'nin bile olmadığı kadar büyük görünüyordlardı. Ayrıca mezuniyet partisindeki yarasa katilleri kadar da gürültü yapıyorlardı.

Burada konuşmaları imkânsızdı. Üzüntüsünü dindirebileceği bir ortam yoktu. Wren'in içi sıkıldı ve "Gitmeliyiz," dedi, karanlıkta aniden üzerine gelen bir Frizbi'den kaçmak için eğildikten sonra.

"Hemen mi?" dedi Charlie. "Daha yeni geldik."

"Evet, ama..." dedi, salıncakların oradaki tipleri işaret ederek.

Bir tanesi ellerini ağzına dayayarak seslendi, "Hey! Frizbi için üzgünüm!"

Charlie çömeldi, Frizbi'yi aldı ve ustaca bir hareketle çocuklara geri gönderdi. Wren'c dönerek, "Bir saniye," dedi. Arabasına doğru yürümeye başladı ama sonra durdu. Wren'in yanına geri dönerek elini tuttu. "Hatta sen de benimle gel."

Wren'in midesi altüst oldu. Charlie... Charlie neden onun elini tutuyordu? Wren daha önce onu kolundan tutmuştu fakat bu onu Tessa'dan uzaklaştırmak içindi ve ayrıca bunu yapmadan önce hiç düşünmemişti. Sadece yapivermişti. Fakat eğer yanılmıyorsa Charlie onun elini kasıtlı olarak tutuyordu.

Sanki cevabı orada bulabilecekmiş gibi birbirine kenetlenen ellerine baktı. İki gün önce Grady Hastanesi'ne geldiğinde attığı dikişleri fark etti. Bir kez daha, ellerinin ne kadar güçlü ve yetenekli görüldüğünü düşündü. Elini korumacı bir şekilde saran parmaklar kendisini güvende hissetmesini sağladı. Fakat bu hissi fark ettiği anda elini geri çekti. Ya da en azından çekmeye çalıştı. Charlie, onun elini biraz daha sıktı ve çimlerin üzerinde hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

"Starrla ne olacak?" diye sordu.

Charlie aniden durunca Wren ona çarptı.

"Ah," dedi, boştaki eliyle burnunu ovalayarak.

"Starrla'yı neden soruyorsun?" dedi Charlie. Wren'in elini sımsıkı tutuyordu.

"İl, çünkü ikiniz birliktesiniz," dedi Wren. Bir erkek, kız arkadaşı varken başka bir kızın elini tutmamalıydı. Yakışıklı olsa

bile. Çam ağaçları gibi koksa bile. Hatta şu an, kafasındaki her neyse... oldukça canını sıkıyormuş gibi görünse bile.

"Biz Starrla'yla birlikte değiliz," dedi. "Ben sanmıştım ki... şey, sana söyledi sanmıştım."

"Efendim?"

Charlie omuzlarını gevşetti. "Yok bir şey."

"Pekâlâ, güzel," dedi Wren. "Ben..."

Wren içinden kendi kendisine, sus artık, dedi. Starrla'nın Charlie'yi sahiplendiğinden emin olsa da Charlie'nin bunu yapmamasına çok sevinmişti. Bu sabah meczuniyet töreninde, Starrla onu Charlie'ye bakarken yakalamış ve gözlerini kısmıştı. Yüzündeki ifade Wren'e adeta defolup gitmesini söylemişti. Bir gülümsemeyle kıvrılan dudakları ise, *Sakin aklından bile geçirme. Sen zayıfsın, bense güçlü*, diye eklemişti.

Fakat Charlie onunlaydı ve elini tutuyordu. Wren'in gücü de sokaktaki loş lamba ve tenini okşayan akşam rüzgârıyla su yüzüne çıkıyordu. Bu duygulara yabancıydı. Bunun sarhoşluğuyla kalbi hızlandı.

"Starrla ve ben... bir zamanlar birlikteydik," dedi Charlie. "Uzun zaman önce. Fakat artık sadece arkadaşız."

"Ah," dedi Wren. "Şey, açıkladığın için teşekkürler."

Dolunay Charlie'nin yüzünü aydınlatıyordu. Daha fazlasını söylemek, belki de artık birlikte olmadıklarını iyice açıkladığından emin olmak istermiş gibi görünüyordu. Sonra sevimli bir şekilde kaşlarını çattı -*fazlasıyla sevimliydi*- ve kafasındaki düşünce her neyse onu uzaklaştırdı. Ceplerinde arabanın anahtarını aradı ve bagajı açtı. Ama bu sırada Wren'in elini hiç bırakmadı.

Ne yapıyorum ben? diye düşündü Wren. *Neler oluyor? Akışına bırak,* dedi kendi kendine. *Tanrı aşkına, bir kez olsun düşünüp durmayı bırak.*

Charlie kolunun altına kalın bir battaniye sıkıştırarak bagajı kapadı ve kilitledi. “Bu taraftan,” dedi ve Wren onu parkın diğer ucundaki sık ağaçların başladığı yere kadar takip etti. Zihninde annesinin uyarıları belirdi –bir yabancıyla hiçbir zaman ıssız yerlere gitme Wren, sakın– ama Charlie bir yabancı değildi. Ayrıca, Wren de annesi değildi.

“Gittiğin her yere battaniye mi taşıyorsun?” diye sordu. Aslında ona, *Güneş battıktan sonra kaç kızı ormana götürüyorsun?* der gibi takılmaya çalışıyordu.

Charlie şaşırmış göründü. Wren kendini bir aptal gibi hissetti. Annesi değildi belki fakat Tessa ya da erkeklere kur yapan diğer kızlardan da değildi. Sadece Wren olması gerekiyordu.

“Evlerimden... şey, gittiğim evlerden birindeki baba izci başıydı,” diye açıkladı. “Her zaman hazırlıklı ol.” Bu onun yaşam felsefesi idi.

“Ah. Harika.” Ortamı normale döndürmek için ekledi, “Peki, bu baba iyi bir adam mıydı?”

“Hayır,” dedi Charlie.

“Neden?”

Charlie sesini çıkarmayınca Wren bunu sorduğuna pişman olup, “Boş ver,” dedi.

Şimdi parkın arkasındaki ormanın içine girmişlerdi ve Wren’in attığı adımlara dikkat etmesi gerekiyordu. Sonra zemin eğim kazandı ve ağaçlar seyreldi. Küçük bir hendeğe ya da akarsu-

ların oluşturmuş olabileceği bir vadiye geldiler. Önlerinde ve arkalarında ağaçlar vardı fakat vadinin içi kuru ve boştu. Yerde yapraklar, birkaç dal ve sert çimlerin oluşturduğu bir örtü vardı. Fakat Charlie Wren'in elini bırakıp battaniyeyi yere serdiğinde bunların hiçbirinin bir önemi kalmadı.

Hendeğe tek başına girmişti ve şimdi elini uzatıyordu. Wren kendisine uzanan eli tuttu ve yarı kayarak yarı atlayarak hendeğe girdi. Charlie'nin ardından battaniyenin üzerine oturdu. Dikkatli bir şekilde arkaya doğru uzandığında sırtı hendeğin yükselen kavisine dayandı.

"Vay canına," dedi büyülenmiş gibi. Ağaçların arasındaki boşluktan gökyüzünü görebiliyordu. Yaprakların bezediği dalların arasından koskocaman ve parlak ay görülebiliyordu. "Çok güzel."

Hiç konuşmadan yan yana yattılar. Wren, Charlie'nin bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Wren'in boynundaki ve kollarının üst kısmındaki tüyler diken diken oldu. Onları bu gizli yere getiren Charlie olduğuna göre sohbeti devam ettirmek de Wren'in görevi olmalıydı. Ama koruyucu ailelerden konuşmasa iyi olacaktı. Önce Guatemala'dan bahsetmeyi düşündüyse de o konudan da konuşmak istemediğini fark etti.

Guatemala konusu kendiliğinden çözülecekti. Dayanışma Projesi'nden gelen kabul mektubunu aldığı gün uçak biletini de almıştı. Ve evet, birikmiş parasıyla ailesinin üniversite masrafları için harcadığı parayı geri ödemeliydi ama bunu yapmadı. Ailesinin yapabileceği tek şey gideceği fikrine alışmaktı. Wren alışmalarını umut ediyordu.

Fakat şu an Guatemala'yı ya da buradan ayrılacağını düşünmek istemiyordu. Şu anda inanamasa da tam da olmak istediği yerdeydi.

"Parmağın daha iyi görünüyor," dedi.

Charlie elini kaldırarak ay ışığında inceledi. Yıldızlara doğru açtığı parmakları... sanki parmaktan daha fazlasıydı. Bir bütünün parçasından ya da parçalarından daha fazlası gibi görünüyorlardı. Tıpkı bir artı birin ikiden daha fazlası ettiği gibi diye düşündü Wren, bu düşüncenin nereden ya da neden aklına geldiğini bilmeden. "Yeni gibi oldu," dedi Charlie ve başını yalnızca Wren'in gülümsediğini görebilecek kadar çevirdi. "Daha iyi." Wren de ona gülümsedi. Kalbinin atışını ve gecenin serin havasını boğazında hissetti. Daha önce o bölgede böyle bir şey hissettiğini hatırlamıyordu.

"İnsan bedeni ne kadar komik, değil mi?" dedi Wren.

"Nasıl?" diye sordu Charlie.

Wren gökyüzüne baktı. Gergindi. Charlie'nin onunla dalga geçmesini istemiyordu. "Yani... bedenlerimiz biz mi oluyor? Biz bedenlerimiz miyiz?"

Charlie, Wren'i konuştuğuna pişman edecek kadar uzun süre sessiz kaldıktan sonra, "Demek istediğin, ruhlarımızın olup olmadığı mı?"

Wren sert, yün battaniyenin üstündeki bedeninin rahatladığını hissetti. "Evet, sanırım. Yoksa biz sadece, bilirsin işte, kimyasallardan mı oluşuyoruz? Birbirleriyle iletişim kuran beyin hücrelerinden, akciğer hücrelerinden, omurga hücrelerinden ve başparmağı hücrelerinden mi oluşuyoruz?"

“Bayan Atkinson’ın insanı organik sabit diski olan bilgisayarlarla karşılaştırdığı zamanki gibi mi?” dedi Charlie. “Başa alınan bir darbenin sistemin bozulmasına neden olabileceği, Alzheimer gibi bir hastalığın bilgisayar virüsü olabileceğini düşünmemizi söylemişti.”

Wren başını salladı. Bu düşünceden hoşlanmıyordu çünkü eğer gerçekse ve insan yüksek teknolojiye olsa bile yine de bir bilgisayarsa “insan” kısmı nerede kalıyordu?

“Babam ateisttir,” dedi Wren. Kızının da aynı şeylere inanmasını istiyordu fakat Wren bunu yapmamıştı.

“Üvey annem Pazar okulunda ders veriyor,” diye cevap verdi Charlie. “Ve kilisedeki görevi sırasında, ‘Çocuklarla Bir Dakika’ bölümüne sıra geldiğinde ‘İsa Beni Seviyor’ şarkısını çalıyor.”

“‘Çocuklarla Bir Dakika’ mı?”

“Papazın çocukları çağırarak onlara günün ayetiyle ilgili bir hikâye anlattığı zamana böyle deniyor.”

“Bilmiyordum,” dedi Wren. Charlie’ye bakmak için yan döndü. “Sen kiliseye gidiyor musun?”

Biraz daha rahat edebilmek için dizlerini hafifçe büktüğünde bacağının üst kısmı Charlie’ninkine dokundu. Çabucak nefes aldı. Charlie bacağını kıpırdatmadı. Wren de kıpırdamadı.

Üzerlerindeki kotların altından da olsa hissettikleri şey bilgisayar devrelerinden çok daha öteydi. “Bazen,” dedi Charlie, “Pamela, kardeşim ve benim kiliseye gitmemizden hoşlanır. Fakat Chris genellikle evde kalıp çalışır. Yapabildiğim zamanlar ben de onunla kalıp yardım etmekten zevk alırım.”

“Ahşap doğrama atölyesinde mi?”

“Evet.” Kollarını kaldırdı ve ellerini başının altında kenetlediğinde Wren pazılarını oluşturan dik kavisleri gördü. Pazısından omzuna kadar uzanan ve kolunun alt kısmından daha açık olan teni gömlek kolunun gölgesi altında kayboluyordu. Çok özel bir bölge olmasa da yine de Charlie'nin herkesin görmediği bir yeri idi.

Ve az önce de düşündüğü gibi yalnızca bir parça değildi. Daha fazlasıydı.

“Bence ruh denen şey gerçekten var,” dedi Wren aniden. “Belki ölçebileceğimiz, dokunabileceğimiz ya da hissedebileceğimiz bir şey değil ama...”

“Bence hissedebiliriz,” dedi Charlie, alçak sesle. Başını Wren'e çevirdiğinde, yanağı kendi koluna dokundu.

O kolu hissetmek isterdim, diye düşündü Wren. *O yanağa dokunmak isterdim.*

Yutkundu. “Ya ağaçlar?”

Charlie dudaklarını kıvırdı. “Ağaçlar mı?”

“Onların ruhları var mıdır?” diye sordu Wren çünkü o an varmış gibi görünüyordu. Yapraklar şşşş, şşşş diye hışırdıyordu. Dallar bir tente gibi üzerlerini kaplıyordu. Altlarına serilmiş olan çimleri de düşününce Wren ve Charlie adeta iki parantezin arasına kıvrılmışlardı. Zamanın dışında bir anı yaşıyorlardı. Yalnızca ikisi vardı. Gözleri birbirine kilitlendi. Şimdi Charlie de Wren'e döndüğü için, bedenleri parantez içindeki parantezi oluşturunuyordu. Ve parantezin içinde ruhları birbirine uzandı. Bir ağacın kökleri gibi. Parmaklar gibi. Bulut öbekleri gibi, ay ışığının ince huzmeleri gibi.

Wren ürperdi.

“Herhalde yoktur,” dedi Wren. “Bu yalnızca peri masallarında olur, öyle değil mi? Ağaç ve orman perilerinin olduğu başka dünyalarda?” Boş boş konuşuyordu ama kalbi pır pır ediyordu ve ağzından dökülen sözcüklerin durdurmaya gücü yetmiyordu. “Her neyse ben bir bilimsanıyım. Yani doktorlar da bilimsanı sayıldığına göre bir gün olacağım. Bunun aptalca olduğunu biliyorum... yani ağaçların ruhları olduğu fikrinin... Sanırım sadece...”

Charlie'nin araya girerek onu bu saçmalıktan kurtarmasını bekledi. Ama o bunu yapmadı. Ve Wren yüzündeki ifadeye baktığında, yani ondan kaçmak yerine ona baktığında, konuşmasını bitirmesi için onu beklediğini fark etti. Bunun nedeni Wren'in kendini aptal durumuna düşürmesinden hoşlanması değildi. Tam tersine düşüncelerine değer vermesi ve onları dinlemekten hoşlanmasıydı.

Kestanerengi gözleri, karanlık hendeğin içinde kestancereği görünmüyordu. Koyu renk bir sıvıyı andırıyorlardı. İçine düşülesi bir kuyuyu. Okyanusu...

“Sanırım ben dünyadaki şeylerin birbirleriyle, insanların sandığından çok daha fazla ilişkili olduğuna inanıyorum,” dedi Wren, sözlerini dikkatle seçerek. Düşüncelerin olması doğal, diye hatırlattı kendisine. Başkalarının ciddiye almaması Charlie'nin de öyle yapacağı anlamına gelmez.

Nefes alış verişlerini düzenlemeye çalıştı. “Bence... bazen bilim insanları... bazı bilimsanları... her şeyi düzenli bir şe-

kilde küçük kutulara koyup kaldırmak istiyor. Hiçbir gizem kalmayınca kadar açıklamak, açıklamak istiyorlar.”

“Sanırım haklı olabilirsin,” dedi Charlie.

“Şey... ben gizemi severim,” dedi Wren. Cildi karıncalandı. Tüm bedenindeki o küçük tüyler yine diken diken oldu. Onun önünde soyunuyor olmasa da hissettiği şey buna benziyordu. Ve öyle bile olsa devam etmek istedi. Bu çocuk ona neler yapmıştı böyle?

“Onları anlamak, anlamaya çalışmak isterim,” dedi, “küçük kutulara koymak istemem. Ve bir şeyin açıklaması yokmuş gibi görünüyorsa bunun beni korkutmasını istemem. Uygun bir açıklama bulmak için kendimi zorlamak veya ellerimi havaya kaldırıp pes etmek istemem. Anlıyor musun?”

Charlie başını salladığında Wren'in aptal gibi göründüğüne dair korkusu kayboldu. Kirli sakallarının belli belirsiz gölgesi kulaklarının hemen önündeki saçlarından güçlü çenesine doğru iniyordu. Wren onlara dokunmak istedi.

Yutkundu. “Söylediklerim sana anlamlı geliyor mu?”

Bir yetişkin gibi davranmaya çalışan küçük bir çocuk gibi kaşlarını sevimli bir şekilde kaldırdı. “Gizemli şeylerin, anlaşılmayacak kadar derin de olsalar incelenmeye değer olduklarını söylüyorsun. Anlaşılmayacak kadar derin olmalarının onlardan bir şey eksiltmediğini hatta güzelliklerine güzellik kattığını söylüyorsun. Yaklaştım mı?”

“Kesinlikle doğru,” dedi. Wren'in düşündüklerini sözcüklere çok güzel bir şekilde dökmüştü. Ne kadar hayrete düşse veya şaşırsa da her zaman daha fazlası olacaktı. Bir kahkaha attı

ve karşılığında Charlie'nin yüzünde gördüğü o beklenmedik gülümseme muhteşem bir hediyeydi. Sonra Charlie ciddileşti. Yeniden kaşlarını kaldırdı fakat bu sefer küçük bir çocuğa hiç benzemiyordu.

"Hey," dedi. Dirseğinin üzerine doğruldu. Diğer elini uzatarak çok yumuşak bir şekilde Wren'in yanağını okşadı.

Wren'in göğsü inip kalkmaya başladı. Sanki bedeninin dışına çıkmış gibiydi fakat aslında fena halde bedeninin içindeydi ve bedeni ne istediğini biliyordu.

Charlie uzandı ve Wren de ona doğru uzandı. Charlie'nin dudakları onunkilere dokunduğunda, Wren'in zihnindeki tüm düşünceler saksakağınların o yüksek ve gürültülü seslerini andıran bir sesle uçup gittiler. İlk öpüşmem. On sekiz yaşımdayım ve eğer sekizinci sınıftaki Jake bilmem neyi saymazsam, ki saymıyorum, bu benim ilk öpüşmem. Çünkü bu... farklı. Çok farklı.

Ve sonra düşünceleri kayboldu. Bir nefes. Hafif bir inilti ve kımıldayan bir bacak. Kendisini Charlie'ye ve geceye ve sırlarla dolu dünyaya bıraktı. Yalnızca var olduğunu hissetti.

Ve olduğundan da fazlası olduğunu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlie, Wren'i yeniden görmek istiyordu. Tek düşünebildiği şey
Wren ile onu öptüğü, ona dokunduğu, onunla olduğu o anlardı
ve bunu yeniden yapmak istiyordu. Hem de hemen.

P.G.'nin partisinin ertesi günü onu aradı.

Wren telefonu, "Charlie?" diye açtığında, Charlie'nin kalbi
hızlandı. Telefon numarasını kaydetmişti.

"Selam," dedi Charlie.

"Selam."

"Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi Charlie. Konuşma becerisi konusunda hiç iyi
değildi. Hiç konuşamıyor olsa da dün gece onu öpmüştü ve o

da Charlie'yi öpmüştü. Yani, evet. Charlie çok, çok iyiydi. "Bir şeyler yapmak ister misin?" dedi aniden. "Seni görmek istiyorum."

"Bugün mü?"

"İstersen birkaç sandviç alabilirim. Sonra da seni alırım. Piknik yapabileceğimizi düşündüm. Eğer sen de istersen. İster misin?"

"Hımm, tabii," dedi.

"*Harika. Mükemmel. Harika.*"

Wren kıkırdadı. "Ne zaman?"

"Şimdi," dedi Charlie ve Wren bir kez daha güldü. Charlie utanç duyamayacak kadar heyecanlıydı. "On beş dakika içinde orada olurum. Hey, yüksekten korkar mısın?"

"Yüksekten mi? Neden?"

"Hiç, öylesine. Görüşürüz."

Charlie onu mavi gökyüzünün alabildiğine uzandığı, Chattahoochee Nehri'nin kıyısında bir yere götürdü. Ağaçlar kıyıyı çevreliyor, kuşlar daldan dala konarak ötüyordu. Su kahverengiydi fakat yosun kaplı kayalara çarptığında altın rengine dönüyordu.

Charlie düşünmeye ihtiyaç duyduğunda buraya gelirdi. Bugüne kadar hep yalnız gelmişti.

"Çok güzel," dedi Wren, arabadan indiğinde.

Üzerinde yazlık bir elbise ya da bir çeşit elbise vardı ve uçuşarak bacaklarına çarpıyordu. Kovboy çizmesi giymiş ve saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Çok güzeldi.

"Hadi," dedi Charlie. Neredeyse elini uzatıp onunkini tutacaktı fakat yapmadı ve bunun için kendisine kızdı.

Kıyı boyunca yürümeye başladı ve Wren de arkasından gitti. "Yürüyüşe sık gider misin?" diye sordu Wren.

"Yürüyüş derken ne demek istiyorsun? Şu an yaptığımız gibi mi yani?"

"Sanırım," dedi. "Açık havada olmayı sever misin?"

"Evet. Küçükken vaktimin çoğunu içeride geçirirdim, o yüzden evet, fırsatım varsa dışarıda olmayı tercih ederim." Charlie arkasına dönüp ona baktı. Teni pürüzsüz ve beyazdı. Bir ağaç kütüğüne basınca, bir anlığına bacağıнын rengi daha açık olan iç kısmını gördü.

Elini tut, dedi kendi kendine ve bu kez tuttu. Wren'in küçük ve narin parmakları elini sardı.

"Ya sen?" dedi Charlie. Yürümeye devam ettiler. "Dışarıda olmaktan hoşlanır mısın?"

"Hı hı," dedi. "Özellikle de okyanusa gitmekten. Aman Tanrım, okyanusa *bayılırım*. Dalgalarla oynamayı, her tarafımın tuzla kaplanmasını ve acıkmayı severim. Okyanusta yüzdükten sonra çok acıkırım. Ve sonra da tenimin güneşi emmesi için sıırsıklam bir vaziyette havlunun üzerine uzanmaya bayılırım."

Bir iniltiyi andıran hafif bir ses çıkartınca, Charlie'nin aleti harekete geçti. Islak, sıcak ve tuzlu mu? Kahretsin. Söylediği her şeyi büyük bir masumiyetle söylemesine rağmen Charlie'yi deli ediyordu. Bu kadar masum olduğu için onu daha fazla delirtiyordu.

Charlie gizlice pantolonunu çekiştirdi. "Ben daha önce hiç gitmedim."

"Okyanusa mı? Hiç okyanusa gitmedin mi?"

Charlie başını iki yana salladı. "Belki bir gün giderim."

"Ah, Charlie, gitmelisin," dedi. "Eğer dışarıda olmaktan hoşlanıyorsan... vay canına. Okyanusa bayılırsın. Kendini öyle... bilmiyorum... öyle küçük hissediyorsun ki. Ama kötü anlamda değil. Çok daha büyük bir şeyin bir parçası olduğunu fark ediyorsun. Seni çılgına çeviriyor, anlayacağın."

Yerdeki bir ağaç köküne takıldı ve neredeyse düşüyordu. Charlie onu yakaladı. "İyi misin?"

"Evet, teşekkürler," dedi, utanarak. Charlie'nin elini bıraktı. Charlie bırakmamasını istedi. Bir an tereddüt ettikten sonra Charlie'nin koluna girdi. Charlie çok mutlu olduğunu hissetti. Göğsü koluna dokundu. Diğer elini de uzatarak kenetlenmiş kollarının üzerine, Charlie'nin pazısına koydu.

Charlie'ye mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Koluna girmem sorun yaratır mı? Yürümeni falan zorlaştırmıyorum, değil mi?"

Zorlaştırıyordu fakat düşündüğü şekilde değildi. Hayır, sorun yaratmazdı.

"Sence hayatın belirli bir... şablonu var mıdır?" diye sordu.

"Şablonu mu? Ne gibi?"

Tatlı bir şekilde iç çekti. "Yani tesadüflere yer olmayacak şekilde mi gelişir? Mesela, her şeyin bir nedeni var mıdır?"

"Hımm," dedi Charlie. Fen ve matematik gibi konularda başarılıydı ve genel olarak tam olarak açıklanamayan fikirlerden çok formüllerle açıklanabilenler konusunda daha rahattı. Ama tabii bilimsel teoriler de açıklanamayan fikirlerden ortaya çıkardı. Matematiksel formüller, fiziksel olarak doğrulanamayan olayları anlatırdı.

“Emin değilim,” dedi. “Fakat bu seçeneği tamamen gözden ıkartmam tabii.”

“Ben de öyle,” dedi Wren. “Evet, bu kulağa saçma gelecek ama bu sabah beni aradığında...”

“Evet?”

“Şey, sesini duyduğumda...” Charlie bekledi.

Charlie, Wren kızarak kolunu sıktığında cevap alamayacağını anladı. Eğer hayatın içinde gizlenmiş anlamlar varsa, diye düşündü, işte kanıtı karşısında duruyordu. Wren hem bir gizem hem de o gizemin açıklamasıydı.

Sonunda Charlie’nin beklediği yere geldiklerinde, çenesiyle Wren’e bakmasını işaret etti.

“Hey,” dedi. “Şuna baksana.”

Wren alt dudağını ısırđı. “Vay canına.”

“Evet,” dedi Charlie.

“Bunun burada olduğunu ben nasıl bilmiyorum?” dedi Wren. “Nasıl buraya daha önce gelmemiş olabilirim ki?” Onun bu kadar heyecanlanması Charlie’nin hoşuna gitti.

“Hadi, yukarı çıkalım,” dedi Charlie, toprak sete doğru yönelerek. Tam önlerinde belki yüz yıl önce inşa edilmiş ve çürümekte olan bir tren yolu köprüsü vardı. Ahşap kirişler devasa A harfleri gibi bulutlara kadar uzanıyordu. Bir zamanlar trenlerin üzerinden geçtiği elik raylar çoktan gitmiş olsa da altlarındaki yol hâlâ duruyordu.

Tırmanırken başta Wren kolundan çıkmadı. Sonra toprak gevşek bir hal alınca dengesini sağlayabilmek ve dallara tutun-

mak için ellerini kullanması gerekti. Onun arkasında yürüyen Charlie kalçasına ve külotunun izine baktı.

Wren'in önüne geçmek için birkaç büyük adım attı. Tepeye çıkınca da elini uzattı.

"Ah, vay canına," dedi Wren, soluk soluğa kalmış bir halde. "Ağaçların tepeleri kadar yüksekteyiz."

"Hadi, devam edelim," dedi Charlie. "Devam etmek ister misin?"

"Köprüye mi çıkacağız?"

"Evet, hadi, gel."

Aşağıdaki nehrin üzerinde, yaklaşık bir metre genişliğinde iki çürük, ahşap yol uzanıyordu. Üzerinde yürünebilecek kadar sağlamlardı – Charlie Wren'i asla tehlikeye atmazdı – fakat toprak setin tepesinden birkaç metre ilerleyince zemin dik bir şekilde derinleşiyordu. Bunların üzerinde yürümek, geniş bir denge çubuğunda yürümeye benziyordu. Tek farkı yerden çok daha yüksek olmasıydı. Charlie öne geçti fakat Wren'in elini bırakmadı.

"Lanet olsun," dedi Wren, köprünün ortasına geldiklerinde. Az önce yürüdükleri yol şimdi on beş yirmi metre kadar aşağıda kalmıştı. "P-p-pekâlâ, bu benim için yeterince uzak."

"Hadi, oturalım," dedi Charlie. "Dur, bekle."

Charlie elini bırakarak bir dizinin üzerine çöktü. Rayların üzerindeki talaşı ve çürüyen yaprakları temizleyince etrafa küflü bir toprak kokusu yayıldı. Yeniden elini ve sonra da kolunu tutup Wren'in yavaşça oturmasına yardım etti. Charlie de onun yanına oturarak ayaklarını köprüden aşağıya sarkıttı. Wren,

yüzündeki ifadeyi kontrol ettikten sonra bacaklarını kenara doğru yaklaştırarak aynı şeyi yaptı. Kovboy çizmeleri havada sallanıyordu. O kadar tatlıydı ki. Ya dün gece? Charlie dudaklarını, ay ışığını ve vücudunu Charlie'nin vücuduna bastırışını hayal etmemişti, değil mi?

Hayır. Tabii ki hayal değildi.

Wren eteğini düzeltmek için kıpırdadığında bacağı Charlie'nin bacağına dokundu. "Dünyanın tepesindeyiz," dedi.

"Evet, öyleyiz," diye cevap verdi Charlie.

Atkuyruğu bir esintiyle havalanınca, Charlie limonlu şampuanının kokusunu aldı. Wren'in yüzündeki saçları geriye itti.

"Çok güzelsin," dedi. "Şimdi seni öpeceğim, tamam mı?"

Wren'in gözleri büyüdü. Büyük olasılıkla cevap vermek üzere ağzını açtı fakat aslında Charlie izin istememişti.

Dudaklarını onunkilere bastırdı.

Daha sonra, Volvo'sunun kaportasının üzerine oturarak Charlie'nin getirdiği sandviçleri yediler. Yanında iki litrelik bir Dr Pepper da getirmişti ve Wren nedense bunu komik buldu. Dr Pepper'ı da elden ele geçirerek içtiler. Wren'in çıplak bacakları Charlie'nin kotuna değiyordu.

Wren konuşurlarken gülümsüyor ve ona yaslanıyordu. Uzana-
rak Charlie'nin yüzüne düşen perçemi kulağının arkasına atması
Charlie'yi neredeyse bitirmişti. Ayrıca tüm sandviçini yemiş,
bir paket cips ile Pamela'nın ev yapımı kurabiyelerinden en az
üç tane götürmüştü.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi. “Nedenini bilmiyorum ama ciddi anlamda açlıktan ölüyorum.”

“Uzun bir yol yürüdük,” dedi Charlie. “Köprüye ulaşmak için çıktığımız yokuş gerçekten de dikti.”

“Evet, galiba öyleydi,” dedi. Mutlu görünüyordu ve bu da Charlie’yi mutlu edip gururlanmasına neden oluyordu. “Charlie?”

“Hımm?”

“Diyecektim ki... Şey, beni aradığına sevindim.”

“Tabii ki arayacaktım. Neden aramayayım ki?”

Başını eğdi. “Bilmiyorum. Sadece aradığına sevindim, hepsi bu.”

Charlie parmağıyla onun çenesini tutarak kaldırdı ve içinde yeşil benekler olan kahverengi gözlerine baktı. Uzanarak onu öptü çünkü artık bunu yapabileceğini biliyordu ve eline geçen her fırsatta da yapmayı planlıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Charlie, Wken'i evine götürdüğünde saat yediye geliyordu. Wken ailesinin akşam yemeği için onu beklediğini biliyordu. Büyük olasılıkla ön camdan gizlice bakıyor ve kontrol ediyorlardı ama geldiğinde onu beklemiyormuş gibi yapacaklardı. Oldukça katı davranıyorlardı. Bu onu incitse de iyi bir sonucu olmuştu. Çünkü onu umursamıyor gibi davrandıkları için istediğini yapabiliyordu. Charlie'yle pikniğe gitmek gibi. Onun elini tutmak, onunla konuşmak, vedalaşmadan önce onu bir kez daha öpmek ve tekrar tekrar öpülmek gibi...

Charlie'ye dünyada yaşamak isteyebileceği beş yerin neresi olduğunu sordu ve hiç düşünmeden cevap vermesini istedi.

"Hımm," dedi Charlie. "Pekâlâ, İtalya. Brezilya..."

“Brezilya mı?”

“Çok güzel bir şelale var orada. Güzel ve büyük. Iguazu Şelalesi. Niagara’dan sonra gelen en büyük şelale.”

“Senin şelalelerden hoşlandığını biliyordum.”

“Ah,” dedi. “Sanırım hoşlanıyorum.” Kollarını, sert ve güçlü göğsünde kavuşturdu. Wren bakmak istemiyordu, daha doğrusu bakarken yakalanmak istemiyordu. O nedenle sonradan hatırlamak istediği görüntüyü kafasına kaydetti.

“Ya İtalya?” diye sordu.

“Makarna.”

“Ha. Tamam. Üç tane daha söyle.”

Bir an duraksayınca Wren, “Paris’e ne diyorsun? Paris’i söylemeyecek misin?” diye sordu.

“Paris,” dedi Charlie.

Wren yine güldü. “Tanrım. Tamam. Neden Paris?”

“Çünkü belki oraya benimle birlikte gitmek istersin.”

Wren ona hafifçe vurdu. Charlie sırtarak kolunu omuzlarına doladığında Wren de ona biraz daha sokuldu.

“İki tane daha söylemen gerekiyor,” dedi.

“Bana bir saniye izin ver. Çok fazla yer görmedim.”

“Ben de görmedim,” dedi Wren. Bahar ve yaz tatillerinde ailesiyle çeşitli yerlere tatile gitmişti. Disney World’ü görmek için Florida’ya, kayak yapmak için Colorado’ya ve denize girmek için Güney Carolina’ya. Hepsi o kadardı. Ama bu ayın başında pasaport başvurusu yapmıştı. Bu da korkutucu olduğu kadar güzel de olan bir adımdı.

“Pekâlâ, Santa Barbara’ya ne dersin, deniz kıyısı?” Wren’in ensesindeki saçlarla oynadı. “Okyanusun harika olduğunu duydum.”

“Ah. Onu ben de duydum. Ben sadece Atlantik’te yüzdüm ama eminim Pasifik Okyanusu da güzeldir.”

“Ve son olarak... Singapur.”

Bu Wren’i hem şaşırttı hem de hoşuna gitti. Canlı hissetmesini sağladı. Charlie’nin yanında olduğu zamanlarda kendisini canlı hissediyordu.

“Neden Singapur?”

“Çünkü orası Asya’da. Tamamen farklı bir kıta ve kültür. Singapur doğunun başlangıç noktası, öyle değil mi?”

“Öyle mi?”

“Oraya gitmek güzel olurdu.” Uzanarak dudaklarını Wren’in dudaklarına dokundurdu. “Ya sen? Sen nereye gitmek istersin?”

Kollarının arasına, diye düşündü. Odaklanmaya çalıştı. “Hımm... Paris’c.”

“Neden?”

“Sanırım *Paris’te Bir Amerikalı* filminden dolayı.” O filmi ailesiyle seyrettiğini düşününce bir an hüznlendi. Ailesiyle çok fazla film seyretmişti. Genellikle de Tessa’nın erkek arkadaşlarıyla buluştuğu cumartesi gecelerinde. Wren annesi ve babasıyla mısır yemiş ve onlar da Wren’e hangi klasik filmi seyrettireceklerine sırayla karar vermişlerdi.

Şu anda ailesiyle birlikte değildi. Charlie’ye döndü. “Çok güzel filmidir. Seyrettin mi?”

“Seyretmedim ama seyretmek isterim.”

“Tamam,” dedi Wren.

“Başka nereye gitmek isterdin?”

“Hımm... Guatemala’ya.”

“Pekâlâ. Tamam, neden Guatemala?”

Bu soruyu enine boyuna düşündükten sonra aklına gelen şey onu şaşırttı. “Sarah Shields yüzünden.”

“Sarah Shields kim?”

“Vay canına. Yıllardır onu düşünmemiştim. Ben küçükken bizim komşumuzdu. Hep uzun, bileklerine kadar gelen etekler giyer ve saçlarını topuz yapardı. Sanırım çok dindardı.”

Wren hafifçe kıpırdandı. “Fakat bebek suratlı, iri bir adam olan kocası ona her zaman bağırırdı. ‘Araba neden yıkanmadı?’ ‘Çamaşırları neden yıkamadın?’ gibi şeyler söylerdi.”

“Tam bir pislikmiş.”

“Evet, ondan hoşlanmazdım. Sarah’nın harika biri olduğunu düşünürdüm. Ne zaman beni görse konuşurdu, her zaman gülümserdi ve içine ketentohumu koyduğu için pek de güzel olmayan kurabiyelerinden ne zaman pişirse bana da verirdi.”

Charlie parmağını onun boynunda gezdirdi. “Ketentohumu mu?”

Wren bir kahkaha attı. “Beyin ne kadar garip şeyleri saklıyor.”

“Onun Guatemala’yla ne ilgisi var?”

Wren’in kahkahası kesildi. “Mmm... bir gün okuldan döndüm ve annem bana Sarah’nın gittiğini söyledi. Bir misyoner olarak Guatemala’ya gitmişti.”

Sanırım kendini kurtardı, demişti Wren’in annesi ve bu kadar yıl sonra hatırladığına göre bu sözler Wren’e belli bir anlam ifade ediyor olmalıydı.

"Yani oraya gittiğinde onu mu ziyaret edeceksin?" diye sordu Charlie.

"Kimi?"

"Sarah'yı. Guatemala'da."

"Ah, pek sanmıyorum."

Charlie kaşını ovaladı. Wren, hayatında farkında olmadığı başka neler olduğunu merak etti.

"Pekâlâ," dedi Charlie. "Paris ve Guatemala... iki yer söyledin. Üç yer ismi daha söylemen gerekiyor."

"Şimdilik bu kadar," dedi Wren. "Gitmek istediğim çok yer var fakat şimdilik bu ikisi yeterli." Dudağını ısırdı. "Beni öpecek misin?"

Charlie çenesinden tutarak dudaklarını kendininkilere doğru yaklaştırdı.

Pazartesi gecesi saat 11.58'de Charlie, Wren'e Seni özledim. Bu garip mi? diyen bir mesaj gönderdi.

Gün boyunca konuştular ve mesajlaştılar fakat birbirlerini göremediler ve Wren de onu özlemişti.

Hiç de garip değil! diye yanıtladı Wren. Artık Chris'in dükkânında o kadar uzun kalmak yok!

Anlaştık, diye onayladı Charlie. Yrn seni arayabilir miyim? Yrn? yazdı Wren, yazım hatasına gülümseyerek.

*Yarın. Pardon, telefonum rezil de. Arayabilir miyim?

Tabii ki, yazdı Wren.

Güzel. Anneler yattı mı?

??? diye yanıtladı Wren.

Telefonunun sesini kıs istersen diyecektim, yazdı. Telefonu çaldı. Ah. Yarın olmuştı bile. Kabul et tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürüp, “Merhaba,” dedi.

“Selam, seni uyandırdım mı?”

“Evet, uyuyordum. Sana mesaj gönderen de ben değildim kötü kalpli ikizimdi.”

“Kötü kalpli ikizin çok tatlıymış.”

Wren dizlerini göğsüne çekerek telefonu kulağına bastırdı. Üzerinde, geceleri giydiği ince bir tişört ve yumuşak, pamuklu bir şort vardı. Yatağının üzerinde oturuyordu. Yatak örtüsü açıktı ve sırtını yastığına dayamıştı. Yanında ise tavşan kulaklı şirin pelüş maymunu oturuyordu. Hâlâ bazen uyurken ona sarılırdı.

Pelüş tavşan maymunu yanında, ailesiyse koridorun hemen diğer ucundayken Charlie Parker’la telefonda konuşuyordu. Wren gününün nasıl geçtiğini sordu ve cevabı dinlerken sesinden ne kadar hoşlandığını düşündü. Alçak ve yumuşak bir tonu vardı ve kelimeleri belli bir tonlamayla söylüyordu. Mesela, *At-lan-ta* derken iki t harfini de söylüyordu. Wren de dâhil olmak üzere çoğu kişi bu sözcüğü *Atlannaa* şeklinde söylerdi.

Odasının nasıl görüldüğünü, üzerinde ne olduğunu, Charlie’nin de, kendisi gibi, onu ve varlığının her bir ince ayrıntısını düşünüp düşünmediğini merak etti.

“Yani, evet, işi bitirmek güzel bir his,” diye tamamladı sözlerini, üzerinde çalıştığı bir işle ilgili anlattığı hikâyeyi bitirirken. “Ya sen? Tessa’yla bir yere gidecektiniz, değil mi?”

Wren’in gittiği anne-kız yemeğinden söz ediyordu.

“Tamamen sorunsuz ve sıkıcıydı,” dedi. “Tavuklu salata verdiler. İçinde çok fazla mayonez vardı.”

“Bunu duyduğuma üzıldüm.”

“Evet. Ah, ayrıca babam...” Bu düşünceyi dile getirip getirmemek konusunda kararsız olduğunu hissedince sustu.

“Baban da mı tavuklu salatayı sevmez?”

“Hayır, sever. Sanırım. Ben sana tamamen farklı bir şey... Neyse boş ver.”

“Neden boş vereyim? Söyleyeceğin şeyin ailen ve Guatemala’yla bir ilgisi var mıydı?”

Wren, mezuniyet balosundan sonra ailesine Dayanışma Projesi’nden söz ettiğini ve aralarında geçen konuşmayı anlatmıştı. Charlie’nin bunun önemini anladığını fark edince çok etkilendi.

“Şey, sanırım,” dedi. Çenesini dizlerinin üzerine koydu. “Babam araba konusunda suçluluk duymamı sağladı, hepsi bu. Bilmiyorum. Konu Guatemala’yla ilgiliydi ama aynı zamanda değildi. Sanırım bu beni biraz üzdü. Ama çok önemli bir şey değil.”

“Eğer üzülüyösen çok önemli bir konu demektir. Ne oldu?”

Wren’in gözleri doldu. Charlie sadece iyi olmaya çalışıyordu fakat iyi olmaya çalışması ne kadar iyi bir şeydi!

Ah, Charlie, diye düşündü. Gergin bedeni rahatladı. Başını çevirerek yanağını dizlerine yasladı. “Önce bana bir araba verdiler,” dedi Wren. “Şikayet edecek hiçbir şeyimin olmaması gerek, öyle değil mi? Çok, çok, çok, çok minnettarım... genel olarak. Ve ‘genel olarak’ diyorum çünkü aslında bir arabaya ihtiyacım yok. Ama her neyse. Belki de sadece suçlu hissediyorumdur, ha?”

“Ne oldu?”

“Bu öğleden sonra annem için market alışverişi yaptım ve arabamı kullandım. Ki arabalardan çok fazla hoşlanmamama rağmen bu çok hoşuma gitti,” dedi. “Her neyse, babam arabayı *biraz da olsa* kullandığım için mutlu olduğunu çünkü bu sonbahar döneminde kullanamayacağımı söyledi. Ve ‘biraz da olsa’ derken yeterli derecede olmadığını kastetmişti. Bu da arabayı aldığına pişman olduğu anlamına geliyordu.”

Wren içini çekti. “Hepsi bu. Yalnızca ne kadar kötü bir evlat olduğumu hatırlatmak için yapılan bir pasif agresif yorum... Yani gerçekten de aslında çok büyük bir şey değil.”

“Üzgünüm,” dedi Charlie. “Seni üzmüşç benziyor.”

Wren şaşırды çünkü Charlie’nin konuyu kapamasına izin vereceğini düşünmüştü. “Ne demek istiyorsun?”

“Kötü bir evlat olmana imkân yok. Ben seni tanıyorum ve bu imkânsız.”

Wren telefonunu sıkıca tuttu. Onu tanıyor muydu? Öyle olduğunu umut etti. Ve ayrıca Wren de kötü bir evlat olduğunu düşünmüyordu. Hiç de değildi.

“Baban seni özgür bırakmak konusunda güçlük çekiyor sanki,” diye devam etti Charlie. “Bana öyle geliyor ki...” Duraksadı. “Haddimi aşmak istemem.”

“Aşmıyorsun,” dedi Wren.

“Aşarsam söyler misin?”

“Evet, kesinlikle ama ne düşündüğünü duymak istiyorum.”

“Bana öyle geliyor ki onun senin kararlarını desteklemesini istiyorsun.”

“Evet, istiyorum.”

“Ve onu mutlu edecek bir yol seçmediğin için kendini kötü hissediyorsun ama bir yandan da senin mutlu olmanı istemesini istiyorsun.”

“İstiyorum. Evet!”

“Fakat o, bu sene üniversiteye gitmeyeceğini bilseydim, sana araba almazdım, diyor.”

“Bunu açıkça söylemese de evet, öyle diyor. Ve sadece üniversiteyi de değil Emory’yi kastediyor. Ve sanırım ben anlaşılanın üzerime düşen kısmını yerine getirmedığım için bana neden araba aldığıyla ilgili bir kafa karışıklığı yaşıyor.”

“Bir anlaşma mı yapmıştınız?”

“H-h-hayır, liseden sonra neler olacağıyla ilgili değildi. Belki de olacıklardan zaten çok emindi. Sanırım hepimiz öyleydik. Ben sadece fikrimi değiştirdim.”

“Ki bu da en doğal hakkın,” dedi Charlie.

“Evet.”

“O senin baban,” dedi Charlie, her zamanki ölçülü tarzıyla. Eğer, ‘Pekala, eğer istediğin buysa ben senin yanındayım. Hangi yolu seçersen seç ben sana destek olacağım,’ deseydi çok daha iyi olurdu.”

“Olurdu, değil mi?” dedi Wren. Yan dönerek ağırlığını koluna verdi. Parmağını yatak örtüsündeki bir dikişin üzerinde gezdirdi. “Şimdi de ben haddimi aşmaktan endişe ediyorum ama... senin babanla aranda bir ilişki ya da onun gibi bir şey var mı? Gerçek babanla?”

“Biyolojik babamla mı? Hayır.”

“Biyolojik baban, evet, pardon.”

“O daha ben doğmadan çekip gitti.”

“Ya.” Wren kendisini kötü hissetti. Charlie daha az önce ona, *Hey, sen iyi bir insansın. Yaşadıklarını önemsiyorum*, demişti. O sözcükleri kullanmamıştı belki ama Wren de onun için aynı şeyleri hissettiğini bilmesini istemişti.

“Ya annen?” diye sordu tereddüt ederek. “Biyolojik annen. Onunla hiç görüşüyor musun?”

“O bir bağımlı. Beni görme hakkını uzun zaman önce kaybetti.”

“Ah. Üzgünüm.”

“Teşekkürler ama üzülmene gerek yok.” Sesi aslında sert değildi fakat gergin bir tonu vardı.

Wren saçındaki buklelerden biriyle oynadı. Hattın diğer ucundaki Charlie içini çekti.

“Onu en son gördüğümde altı yaşındaydım,” dedi. “Yanlarında kaldığım aile –Chris ve Pamela değil– beni sık sık onu görmeye götürürlerdi. Bana arabaya binmemi söylerlerdi ve McDonald’s’a veya bir parka ya da bazen bir kilisenin bodrum katındaki o tuhaf odaya giderdik. ‘Annemi göreceksin,’ derlerdi ve ben de yaşım küçük olduğundan dolayı heyecanlanırdım.”

“Ve ayrıca o senin annen olduğu için,” dedi Wren.

“Mmm,” dedi, tereddüt ederek. “Bazen annem gelmezdi. Ben o zamanlar ağlıyor olmalıydım çünkü yanında kaldığım aile sinirlenirdi.”

Wren ne söyleyeceğini bilmiyordu.

“Kahretsin,” dedi Charlie. “Bunu sana söylememeliydim, öyle değil mi? Wren, lanet olsun. Özür dilerim.”

“Charlie, lütfen,” dedi. “Ben az önce bana araba alan babamdan şikâyet ettim. Sen ise bana...” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Lütfen. Charlie.”

“Her şeyi berbat etmek istemedim,” dedi alçak sesle Charlie, çabucak. “Bunu sana neden...”

“Çünkü sordum, sen de o yüzden anlattın ve... teşekkür ederim.”

“Ne için?”

Wren’in boğazı düğümlendi. “Bana güvendiğin için.”

Charlie bir şey söylemedi. Wren yüzüstü yattı, dizlerini kırdı ve ayak tabanlarını birbirine bastırdı.

“Rica ederim,” dedi sonunda. Sesi utanmış gibiydi ve Wren kollarını boynuna dolayıp ona sarılmak istedi.

Aynı anda konuştular.

Wren, “Acaba...” dedi.

Charlie de, “Konuyu değiştirebilir miyiz?” dedi.

“Nasıl istersen,” dedi Wren. Ama aslında bu konuda konuşmak isteyip istemediğini sormak üzereydi.

Konuşmak istemediği açıktı ve bu onun seçimiydi. Fakat Wren teşekkür ettiğinde bunu gerçekten içinden gelerek söylemişti. Şimdi yirmi dakika önce hissettiğinden farklı hissediyordu. Ne kadar hüznü de olsa Charlie annesiyle ilgili hikâyesini onunla paylaştığı için gurur duymuştu.

“Pekâlâ,” dedi Charlie. “Demek tavuk salatasını pek sevmedin, öyle mi?”

“Pek değil,” derken gülümsedi.

“Mayonezden dolayı mı?”

“Evet. Mayonezden nefret ederim. Annem bunu anlamıyor ama gerçekten nefret ederim. Hardal severim ama sadece ballı ya da baharatlı hardal. Sarı hardalı sevmem.”

“Yani çok bayılmıyorsun,” dedi Charlie. “Söylediğinden bunu anlıyorum.”

“Kesinlikle. Ya sen?”

“Dalga mı geçiyorsun? Sonuna kadar mayonez. Ben mayonez için yaşıyorum. Ekmek sadece bir araçtır.”

“Demek sen de çok bayılmıyorsun.”

“Hayır, hem de hiç.”

Wren bu kez daha kolay gülebildi.

Birkaç dakika daha havadan sudan konuştular: kediler ile köpekleri (Charlie ikisini de seviyordu, Wren ise kedileri tercih ediyordu), gece ile gündüzü (Charlie gece kuşuydu, Wren ise erken kalkmaktan hoşlanırdı) ve şekerleme yapmak ile yapmamayı karşılaştırdılar (ikisi de yapmamaktan yanaydı çünkü böylece gece daha düzgün bir uyku çekebilirlerdi).

“Artık kapamam gerek sanırım,” dedi Charlie, isteksiz bir şekilde. “Herhalde yatmak istiyorsundur, ha? Hardal seven sabahçı biri olduğuna göre?”

“Sanırım,” dedi Wren.

“Tamam. Ama seni özledim.”

“Ben de,” dedi Wren. Ve birden onu özlememe ya da onu tanımıyor olma düşüncesi –çünkü onu özleyebilmesi için tanıyor olması gerekiyordu– imkânsız gibi gelmeye başladı.

Birkaç uzun dakika boyunca aynı anda nefes alıp verdiler.

"Bu gece seni öpebilmeyi isterdim," dedi Charlie.

"Ben de isterdim."

"Öptüğümü hayal et," dedi Charlie.

Wren nefesini tuttu. "Tamam."

"Sana öpücüğümü uzaktan yolluyorum, bebeğim."

Wren'in teni ürperdi. Ona bebeğim deyip öpücük yollamıştı
ve her şey birden gözüne daha iyi görünmeye başladı.

İyi olan her şey yeniydi.

ONUNCU BÖLÜM

Haziran ayı adeta uçup gitmiş ve Charlie her geçen gün daha fazla âşık olmuştu. Wren'le Chattahoochee Doğa Merkezi'ndeki nehrin kenarındaki yollarda el ele yürüyorlardı. Bazen demiryolu köprüsüne geri dönüyorlardı fakat yeni yolları da keşfe çıkıyorlardı. Ya da Chris ve Pamela'nın evinde yere oturuyor ve birbirlerine sokulup Wren'in iPad'inde film seyreliyorlardı. Charlie bir keresinde Wren'in ailesiyle yemek yemişti, otoriter insanlar olmalarına rağmen ona iyi davranmışlardı. Babası Wren'e sesini –sesinden ziyade tonunu– alçaltmasını söylemişti çünkü kadınların tiz sesli olmamaları gerektiğini düşünüyordu.

Wren'in sesi tiz değildi. Charlie elini masanın altından onun bacağına koydu. Wren de elini masanın altına sokarak onun parmaklarını sıktı.

Wren bazen Chris'in dükkânına yemek götürüyor ve böylece Charlie işe dönmenden önce birlikte yemek yiyor, konuşuyor ve gülüyorlardı. Wren bazen kurabiye yapıyor ve sonrası için onları kilitli bir poşete koyup Charlie'ye bırakıyordu. Charlie ona arabasına kadar eşlik ediyordu. Gitmeden önce mutlaka elini beline koyarak onu kendisine çekiyor ve öpüyordu.

Onunla olamadığı zamanlarda Wren'e olan özlemi acı çekmesine neden oluyordu. Onunla olduğu zamanlarda ise hayatta her şeyin iyi gittiğini hissediyordu. Anlamsızca gülümsüyordu. Saçlarını okşuyor, onunla arkadaşları, filmler ve kitaplar üzerine konuşuyordu. Bir de birbirlerini buldukları için ne kadar şanslı oldukları konusunda.

Wren sorduğunda, okulun son günü aralarında bir elektriklenme olduğunu kabul etmişti. Wren sanki Charlie onun saçmaladığını düşünecekmiş gibi bu konuyu çekingen bir şekilde açmıştı fakat Charlie onun söylediği şeyleri hiçbir zaman saçma bulmuyordu.

"İlk dersten hemen önceydi," dedi Charlie. "Ana binanın önündeydik. Üzerinde mavi bir gömlek vardı ve her zamanki gibi çok güzel görünüyordun."

Wren kızardı ve omzuna sokuldu. Charlie saçlarını öptüğünde Wren bunun içini güneşten de fazla ısıttığını hissetti.

"Tessa'yla birlikteydin," diye devam etti. "Ben de Ammon'la birlikteydim. Bana yeni aldığı bir bilgisayar oyunundan bahse-

diyordu ve ben onu dinlemiyordum. Bir rüzgâr eteğini uçurdu, bunu biliyor muydun?”

“Frikik verdiğimi mi söylüyorsun yani?” Yanağını Charlie'nin köprücük kemiğine bastırarak yüzünü sakladı. “Harika.”

“Evet harikaydı. Ve ben de sana el salladım çünkü gözlerini benden ayırmıyordun.”

“Aman Tanrım.”

“Ama sen el sallamadın. Bir yerlere dalmıştın sanırım. Sonra kendine gelip el salladın ve her şey netleşti. Çünkü...” Charlie'nin boğazı düğümlendi. Çünkü içini gördüğünü söyleyecekti. Wren onu gerçekten görmüştü.

Wren geri çekilerek yüzüne baktı. “Charlie?”

“Üzgünüm. Orada ne olduğunu bilmiyorum.”

“Sorun değil,” dedi Wren.

Charlie silkindi. “Şey, evet, kendine geldin, bana el salladın ve diğer her şey bir anda yok oldu.”

Wren elini tuttu ve sıktı. “Sanırım ruhlarımız birbirine dokundu,” dedi.

Charlie de onun elini sıktı. “Bunu hissettim.”

Wren'le konuşmayı çok seviyordu. Ona dokunmayı da çok seviyordu. Ensesine, bileğine... Teni öylesine açık renkti ki altındaki mavi damarları görebiliyordu. Alt dudağına... Bir keresinde parmağını alt dudağının kıvrımlarında gezdirmişti ve Wren dudaklarını aralayarak parmağını dişlerinin arasına aldığı anda şaşırmıştı. Dilini parmağının ucunda gezdirerek parmağını emdiğinde Charlie sertleştiğini hissetmişti. Wren'in bundan hiç

haberi olmamıştı. Parmağını bıraktığında yaramaz bir ifadeyle gülümsemesine rağmen Charlie böyle düşünmüştü

Böyle anlarda Wren ondan her şeyi isteyebilirdi; bir dağa tırmanmasını, ağaçları devirmesini, gizli bir bostandan tek bir yaban çileği getirmesini. Charlie her istediğini yapardı.

Fakat yaptıkları şey, aralarında olanlar Wren için yeniydi ve Charlie'nin bunu hatırlaması gerekiyordu. Aslında fiziksel değilse de duygusal olarak hissettikleri Charlie için de bir ilkti. Bir gün Charlie saatlerce çalıştığı için çok yorulmuştu ve Wren ona battaniyelerinin üzerine uzanmasını söylemişti. Wren de onun arkasına uzanmış, tişörtünü yukarı sıyırmış ve tırnaklarıyla sırtına daireler çizerek onu kaşımıştı. Nedenini bilmese de Charlie'nin gözleri dolmuştu.

Sonra bunun nedeninin Wren'in kendisine bakması ve bunu *isteyerek* yapması olduğunu fark etti. Bu seksüel değil şefkatli bir hareket olmasına rağmen seksten çok daha yoğun duygular içeriyordu.

Yani Starrla'yla yaptığı seksten çok daha yoğundu. Şimdiye kadar yalnızca Starrla'yla birlikte olmuştu.

Wren'le birlikte olmak istiyordu. Ah, bunu çok istiyordu ve sonunda bunun olmasını umut ediyordu.

Starrla'ya gelince, onun yeni bir erkek arkadaşı vardı fakat bu durum Charlie'nin kız arkadaşı olmasını kesinlikle haklı çıkarmazdı. Starrla'nın Wren'le ilgili oldukça sabit fikirleri vardı ve bunları her fırsatta yaratıcı bir şekilde dile getirmekten kaçınıyordu.

Bir öğleden sonra “kendi vadileri” olarak adlandırdıkları yerde yaptıkları pikniğin ardından Wren’le arabalarına doğru yürürlerken Charlie’nin eski, kapaklı telefonu çaldı. Bazen buluşacaklarında, ki bu neredeyse her gün demekti, Wren Charlie’den kendisini Volvo’suyla almasını istiyordu. Çoğunlukla kendi arabasıyla geliyordu. Bunun daha mantıklı geldiğini söylemişti. Charlie, Chris’in dükkânında çok fazla vakit geçiriyordu ve Wren’in de Grady’de gitmesi gereken gönüllü bir işi vardı. Ayrıca Wren’in ailesi, ona hiç istemediği halde aldıkları araba konusunda suçluluk hissettirmeye devam ediyordu. Wren arabasını güz döneminden önce mümkün olduğunca çok kullanmaya çalışıyordu.

Charlie’nin telefonu çaldı. Charlie cevap vermeyince Wren başını kaldırdı.

“Antika telefonun çalışıyor,” dedi. Eski olduğu için ona böyle diyordu. Ne uygulaması ne sesle cevaplama özelliği ne de internet erişimi vardı.

Telefon bir kez daha çaldı.

“Cevap vermeyecek misin?”

“Eğer önemliyse mesaj bırakırlar,” dedi Charlie, kolunu onun beline dolayarak. Diğer elini de cebine soktu ve telefonunun sesini kısıtı. “Şu anda seninle birlikteyim.”

Bu cevabın hoşuna gittiğini görebiliyordu çünkü Prius’un yanına geldiklerinde, Wren ön kapıya yaslanarak kollarını onun boynuna doladı ve onu yavaş ve uzun bir şekilde öptü. Charlie, Wren’in parmak uçlarına kalktığını hissetti.

Charlie daha önce hiç erkek arkadaşı olmadığına inanamıyordu fakat ah, buna memnundu. Şimdi onun erkek arkadaşıydı.

“Charlie'm,” diye fısıldamıştı Wren, vadilerinde sarmaş dolaş bir halde battaniyelerinin üzerine uzandıklarında. Charlie, bunu duymamış olması gerektiğini düşündüğü için cevap vermemiş ama ona daha sıkı sarılmıştı.

Park yerinde, hâlâ arabaya dayanmış bir halde duran Wren geri çekilerek öpücüğü yarıda kesti. “Dur biraz,” dedi. “Ya Dev arıyorsa? Eğer Dev'se...”

Eğer arayan Dev ise ya da Chris veya Pamela Dev'le ilgili arıyorsa Charlie giderdi. Wren bunu biliyordu çünkü daha önce Dev'le ilgili ufak ama acil durumlar yüzünden Wren'le olan randevularını ertelediği hatta çok üzülerek de olsa iptal ettiği durumlar olmuştu. İdrar yolları iltihaplanması. Dev'in bacağına, Pamela'nın kan pıhtısı olmasından korktuğu ağrılı bir bası. Dev'in hissedemediği fakat dikkate alınması gereken eklem sorunları gibi...

Fakat arayan her seferinde Dev, Chris ya da Pamela olmuyordu.

“Kontrol edeyim,” dedi Charlie. Telefonunu cebinden çıkardı, açtı ve yeniden kapadı. Sonra da yine cebine koydu.

Wren kaşlarını kaldırdı.

“Ammon,” dedi Charlie. “Onu sonra ararım.”

“Tamam,” dedi Wren. “Ona benden selam söyle.”

“Seninle birlikte olduğumuza hâlâ inanamıyor,” dedi Charlie. “Bir dakika, bunu açıklayayım. Senin gibi bir kızın benim gibi bir erkekle çıkmak isteyebileceğine inanmıyor.”

“O zaman o bir deli,” dedi Wren.

“Buna ben de inanamıyorum.”

Wren sızlandı. Charlie'nin böyle yorumlar yapması hoşuna gitmiyordu. "O halde ben de senin benimle birlikte olmak isteyebileceğine inanamıyorum," dedi, "ama inanabiliyorum çünkü işte buradayız. Bence birbirimizi bulduğumuz için şanslıyız. Eşit derecede şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Tamam mı?"

"Haklısın. Aynı fikirdeyim."

"Teşekkürler. Böylesi daha iyi." Wren uzandı ve ensesindeki saçlarla oynadı. Charlie, Wren'in parmaklarını saçlarında hissetmeyi seviyordu. "Sanırım eve gitmeliyim ama gitmek istemiyorum."

Wren'in kaşlarını belli belirsiz çattığını görünce ailesini düşünüyor olabileceğinden şüphelendi. Onun üniversiteyi erteleme isteğini kabul etmişlerdi fakat bunu seçimini onaylamadıklarını belli eder şekilde yaptıkları için Wren'in mutlu olmasını engellemişlerdi. Daha doğrusu durum Charlie'ye öyle görünmüştü.

"Sanırım yurttaki odan için bir şeyler almamıza gerek kalmadı," demişti annesi, Charlie orada beklerken. "Orayı dekore etmeme yardım etmeyi iple çekiyordum. Neyse, seneye artık."

Babası da, "Bunun tıp okumadan önce bir sene kaybetmen anlamına geldiğini biliyorsun herhalde," demiş ve sonra da eşi gibi iç geçirmişti.

Charlie her ne kadar onları sevmek istese de aynı zamanda ortaya atılıp Wren'i onlardan korumak da istiyordu.

Geçen hafta Wren bilgisayarını televizyona bağlamış ve hazırladığı bir slayt gösterisini Charlie'ye ve ailesine izletmek için televizyonu ekran olarak kullanmıştı. Slaytları Dayanışma

Projesi'yle ilgiliydi. Bu, ailesinin kendisini anlamaya çalışması için uzatılan bir barış çubuğu gibiydi.

“Neden Guatemala?” dediler. “Neden şimdi?”

Wren, Charlie'ye bahsettiği komşuları Sarah'nın konusunu açmadı. Onun yerine bilgisayarıyla birlikte halının üzerine diz çökerek tişörtlü, şortlu ve kasketli gençlerin Guatemala'da kahverengi gözlü ve kahverengi tenli insanlarla çekilmiş fotoğraflarını gösterdi. Fotoğraflarda masmavi gökyüzü, yemyeşil gür ormanlar ve rengârenk çiçekler vardı. Bir dolu beyaz diş ve gülümseme vardı.

“Büyük olasılıkla üç veya dört şehir gezeceğim,” dedi Wren. “Sabahları, yaz kamplarında çalışarak geçireceğim...”

“Yaz kampları mı?” dedi babası.

“Yaz kamplarında değil. Eec, yaz okullarında. Yazın yapılan dil okullarında. Ve öğleden sonra ise tüm gönüllüler hizmet projeleri yapıyor olacak. Mesela ev yapımı türü şeylere yardım etmek gibi.”

“Yani inşaat yapacaksın,” dedi babası.

“John,” dedi annesi.

“Baba, dinle,” dedi Wren ciddi bir şekilde. “Ben büyük bir şeyin parçası olmak istiyorum. Bu Guatemala olmak *zorunda* değil fakat...”

“Öyleyse neden Atlanta olmuyor?” diye araya girdi babası.

“John!” dedi Wren'in annesi fakat sonra Wren'e dönerek ekledi, “Evet, Wren. Neden?”

Wren sinirlendi. "Çünkü ben İspanyolca biliyorum. Çünkü oradakiler büyük olasılıkla çok iyi insanlar ve yardımımıza ihtiyaçları var ve orası sıcak ve yemekleri güzel..."

"Yemekleri mi güzel?" dedi babası.

"Baba," dedi Wren, nefesi kesilerek. "Lütfen."

Charlie yanına giderek ona sarılmak istedi. Bunu yapmamasının tek nedeni, Wren'in bunu tek başına halletmesi gerektiğini hissetmiş olmasıydı.

"Dünyaya bir şeyler katmayı, insanların yaşamlarını değiştirebilmeyi istiyorum ve... evet," dedi.

"Doktor olduğunda da insanların yaşamlarını değiştireceksin," dedi babası. "Grady'de yaptığın gönüllü hizmet insanların yaşamlarını değiştiriyor. Eğer bu büyük planının neden yabancı bir ülkede olması gerektiğini açıklayamıyorsan o zaman bu konuda bir dayanağın olduğunu düşünmüyorum."

Bir dayanağı yok çünkü onu itip kakıyorsunuz, diye düşündü Charlie. Belki de bunu yapamamanız için yabancı bir ülkeye gitmek istiyordur.

"Baba Dayanışma Projesi kabul mektubunu çoktan imzaladım..."

"Tıpkı Emory'den gelen kabul mektubunu imzaladığın gibi yani," dedi babası. Ve alaycı bir şekilde güldü. "Bunun beni ikna etmesini nasıl bekliyorsun?"

Sesi yalvarır gibiydi. "Sizler, öğretmenlerim ve arkadaşlarım bana çok şey verdiniz. Ben de karşılığında bir şeyler vermek istiyorum. Bu size mantıklı gelmiyor mu?"

“Hayır, Wren, gelmiyor,” dedi babası. “Yaptığın plan, ki buna plan demekle zorlanıyorum, çok aptalca ve hayali. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama bize söylediğin hiçbir şey fikrimi değiştirmede.” Nefesini verirken burun delikleri öfkeyle büyüdü. “Annenle benim buna neden izin verdiğimizi bilmek ister misin? Söyleyeyim mi?”

Wren’in dudakları aralandı.

“Başarısız olmana izin vermeye karar verdik,” diye kestirip attı. “Eğer mantıklı olmayı reddediyorsan bizim başka ne seçeneğimiz kalıyor ki?”

Wren’in yanakları kızarınca Charlie çenesini sıktı. Wren’in babası hakkında olumlu düşünmek istemişti fakat o gerçekten bir pislikti. Kızını incittiğini göremiyor muydu? Onun daha da uzaklara gitmek istemesine neden olduğunu fark etmiyor muydu?

Charlie de Wren’in ailesi gibi onun Guatemala’ya gitmesini istemiyordu fakat bu onun kararıydı ve ona ne yapacağını söyleyecek değildi. Ailesi odadan çıkar çıkmaz Wren’in yanına giderek ona sarıldı.

“Üzülme,” dedi, Wren de ona sıkıca sarıldığında. “Sen doğrusunu yapıyorsun ve başarısız olmayacaksın.”

“Olabilirim,” dedi hüzünlü bir ifadeyle.

Charlie onu alnından öptü. “Asla olmayacaksın.”

Park yerine gittiklerinde Charlie, Wren’in alnından bir kez daha öptü. “Hey. Eğer henüz gitmek istemiyorsan gitme. Biraz daha takılalım.”

“Dükkâna gitmen gerektiğini sanıyordum,” dedi Wren. Gerekiyordu aslında ama, “Henüz değil. Kalabiliriz. Arabanın arkasında oturmak ister misin?” dedi Charlie.

Wren’in yüzünde Charlie’nin bildiği ve çok sevdiği o gülümseme belirdi.

“Evet, lütfen!” dedi. Arabanın kilidini açtı, arka koltuğa bindi ve Charlie’yi de yanına doğru çekti. Prius’un arka koltuğu, ikisinin de çok sevdiği bir yerdi ve arka koltukta yaptıkları şeylerin kendisine ait bir ahengi vardı.

Wren önce kapıyı kilitledi ve anahtarları sürücü koltuğuna attı. Sonra da parmak arası terliklerini çıkardı. Sonra tüm koltuğu kullanarak yana doğru kaydı ve uzandı. Charlie de ağırlığını dirseklerine vererek onun üzerine uzandı. Ağırlığının bir kısmını kapıya dayadığı ayağına vererek Wren’in burnunu öptü.

“Mmm,” dedi Wren, başını arkaya doğru uzatarak. Fiziksel açıdan bazı konularda hızlı davranmışlardı ve Charlie için bu hiç sorun değildi fakat henüz yapmadıkları ama Charlie’nin yapmak istediği şeyler vardı. Wren onun kollarına, karnına ve göğsüne dokunmuştu. Görünüşe göre ellerini onun göğsünde gezdirmekten zevk alıyordu ve bu da Charlie’yi mutlu ediyordu fakat henüz aletine dokunmamıştı mesela.

Utaniyor muydu? Gergin miydi? Charlie’nin hoşuna gitmeyeceğinden mi korkuyordu? Buna bayılırdı. *Ah, Tanrım.*

Charlie ona gerçek bir öpücük verdi ve o da kollarını onun boynuna, bacaklarını ise kalçasına doladı. Ten. Sıcaklık. Ter, nefes ve Wren’in parfümü... Hepsi bir araya gelerek onu sersemletiyordu.

“Tanrım, beni deli ediyorsun,” dedi Charlie. Boynunu öptü. Elini göğsünün kıvrımında gezdirdi ve yan tarafından aşağıya indi. Sonra biraz daha inerek kalçasını tuttu ve kendine çekti. Bugün Wren’in üzerinde etek vardı. Charlie eteğinin kenarına gelince elini içeri soktu. Bacağına, kalçasına dokundu. Yumuşak, dantel iç çamaşırı kalçasının kenarlarını sarıyordu.

Parmaklarını dantel iç çamaşırının altına kaydırduğunda Wren hafif bir ses çıkardı. Birbirlerine bu şekilde yaklaştıklarında, Wren sessiz olmaya çalışırdı. Ses çıkarmanın onu utandırdığını söylemişti. Fakat Charlie buna bayılıyordu. Aleti kotunun içinde sertleşti. Hafifçe geri çekilerek koluyla onun bacaklarını araladı. Elini yeniden iç çamaşırının içine kaydırarak aradığı noktayı buldu. Sıcaklığı, ıslaklığı ve tüm ipeklerden ve dantellerden daha yumuşak olan tenini hissederek iki parmağını içine itti.

“Ah,” dedi Wren. Nefes nefese kalmıştı. Charlie onu öpmeyi bırakarak geri çekildi ve parmaklarıyla yaptığı şeyi devam ederken onu izlemeye başladı. Wren gözlerini kapadı. Dudaklarını araladı. Kalçasını yukarı doğru kaldırdı ve Charlie eğilip bir kez daha onu öptüğünde dünya sanki ikiye ayrılarak Charlie ile Wren’i yuttu. Birlikte olmaları sanki kaderlerinde vardı.

Sonunda istemeyerek de olsa durdular. Hâlâ Wren’in arabasının arka koltuğundaydılar. Hâlâ parlak bir haziran günüydü. Oyun parkında oynayan çocukların sesleri duyuluyordu. Park uzaktı fakat yeterince uzak değildi.

Wren doğrularak Charlie’nin altından kalktı. Charlie de oturdu. Her zamanki gibi Wren’in kendisine dokunmasını arzu etse de onu zorlamak istemiyordu. Belki de emin hissetmiyordu.

Ellerini kendi bacaklarına koydu. Yakın zamanda kendisini rahatlatması gerektiğini biliyordu.

“Merhaba,” diye fısıldadı Wren.

“Merhaba,” diye karşılık verdi fısıldayarak.

“Çok güzel gözlerin var,” dedi Wren. Ona sokuldu, ayaklarını altına aldı ve başını omzuna yasladı. Bir eliyle saçlarıyla oynamaya başladı. Diğer eli göğsünden aşağıya indi ve kotunun belinde durdu. Elini gömleğinden içeri sokarak karnında belli belirsiz daireler çizmeye başladı. Gıdıklanmıyor olması Wren’i çok şaşırtıyordu. Bunu ona kendisi söylemişti. Bir süre boyunca bunu değiştirmeye çalışmış olsa da görünüşe bakılırsa artık parmaklarını yalnızca onun teninde gezdirmekten zevk alıyordu.

Mutlu bir şekilde iç çektikten sonra yanına sokulan sıcak tüylü bir kedi gibi ona sarıldı.

“Arayan kişinin Dev olmadığına sevindim,” dedi.

“Ben de.”

“Yani onun iyi olduğuna sevindim.”

“Mmm,” dedi Charlie.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

Gerildiğini midesinde hissetti. “Tabii.”

“Ona ne oldu? Bacakları felçli olarak mı doğdu yoksa?”

Prensip olarak Charlie, Dev hakkında bu şekilde konuşmazdı. Hikâyesini ancak kendisi anlatabilirdi, Charlie değil.

Ama Wren’in bu hikâyeyi kimseye anlatmayacağını biliyordu. Zaten istese de ona hayır diyemezdi.

İçini çekti. “Bebekken babası karnına yumruk atmış.”

“Ne?” dedi Wren. “Bebekken mi?”

“Omuriliğinde bir kan pıhtısı olmuş ve bir hafta sonra da belinden aşağısı felç olmuş.”

“Zavallı Dev,” dedi Wren. “Ya sonra? Sosyal hizmetlerden...”

Charlie ciddi bir ifadeyle başını salladı. Bebekken. Bir bebeğe kim yumruk atardı ki?

“Pamela ve Chris’i bulmasına sevindim,” dedi Wren. “Ya da onların Dev’i bulmasına...”

“Ben de,” dedi Charlie. Dev onların yanına sekiz yaşındayken gelmişti ve orada olması herkes için iyi olmuştu. Bir gece Charlie, Dev’in yumuşak pijamalarını giymesine yardımcı olmuştu çünkü bunu ondan Dev istemişti. Charlie, Dev’i televizyonun olduğu odaya götürdüğünde Pamela ona bakmış ve, “Ay, tatlım, çok sevimli görünüyorsun,” demişti.

“Sevimliyim,” demişti Dev. “Öyle değil mi, Charlie?”

“Eee... tabii,” demişti Charlie.

“Evet, öyleyim,” diye üstelemişti Dev ve Charlie oturduğu zaman Dev bir yolunu bulup başını onun omzuna yaslamıştı. İşte her şey o anda bitmişti. Charlie’nin içi erimiş ve o anda Dev’i delicesine ve hayatı pahasına koruyacak kadar sevmişti.

“Pamela ve Chris’i bulmana sevindim,” dedi Wren. “Ya da onların seni bulmasına.”

“Ben de öyle.” dedi Charlie. “Dev ve ben şanslıyız.”

“Pamela ve Chris de sizin kadar şanslılar,” dedi Wren.

“Onlar da öyle söylüyor. Ayrıca kendimizi hiçbir zaman misafir gibi hissetmememizi ve onların evinin aslında bizim evimiz olduğu gibi şeyler de söylüyorlar.” Wren’in kolunu ova-

ladı. "Harika olan ne biliyor musun? Bence bunu söylerken çok samimiler."

"Tabii ki öyleler," dedi Wren. "Siz onların evini bir yuvaya çeviriyorsunuz." Wren homurdandı. "Ahh, saçmaladım."

"Senin saçmalaman hiç sorun değil. Sen söyleyince saçma olmuyor."

Wren doğruldu. "P.G., Tessa ve ben yakın zamanda evden söz ediyorduk. Tessa herkes bir yere dağılacığı için sızlanıyordu ve 'Atlanta her zaman bizim evimiz olacak! Hep Atlanta'ya geri döneceğiz!' diyip duruyordu."

"Umarım haklıdır," dedi Charlie.

Wren ona baktı. "Belki. Ben sadece bir insanın evinin oturduğu yerle sınırlanması gerektiğinden emin değilim. Bence ev bundan daha fazlasıdır."

Charlie yaşadığı her yeri aklından geçirdi. "Tamam."

"Bu kadar mı? Sadece 'tamam' mı?"

Charlie başını salladı. "Tamam."

"Çok garip şeylere 'tamam' diyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Tamam," dedi Charlie, sonra saatine baktı ve gitme vaktinin bu sefer gerçekten gelmiş olduğunu fark etti. Wren'e veda edip onu son bir kez öptü. Daha park yerinden çıkmadan onu özlemişti.

Bir kırmızı ışıktaki telefonunu cebinden çıkararak açtı. Starrla bir değil tam dört tane sesli mesaj bırakmıştı. Charlie yüzünü ekşitti. Telefonun sesini kapadığına memnun olmuştu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"İkiniz oldukça kakaklı adımlarla ilerliyorsunuz, peki o izi ne zaman yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Tessa. *Yapmayı* sözcüğünü olabildiğince bayağı bir tonda söylemeye çabalamıştı. Tessa'nın annesi dışarıda olduğu için Tessa ve Wren onların arka bahçelerindeki hamaktaydılar. Tessa'nın başı Wren'in çıplak ayaklarının yanında ve Wren'inki de Tessa'nınkilerin yanında öylece uzanıyorlardı. Tessa, Wren'le kız kıza vakit geçirmek istemişti çünkü Wren yakında --çok yakında-- gidecekti.

Gitmek Tessa'dan ayrılmak anlamına geliyordu ve bu zor olacaktı. Gitmek ayrıca Charlie'den de ayrılmak anlamına geliyordu ve bu da korkunç olacaktı. Wren, bunu Tessa'ya itiraf etmek konusunda isteksizdi; ailesine ise asla itiraf edemezdi fakat

aslında bu kadar uzağa gitmek istemiyor olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Onun yerine Emory'ye gitmek istediği falan yoktu tabii. Yalnızca Charlie'yle beraber olmak istiyordu. Bu ona çözülemeyen bir sorun gibi geliyordu çünkü eğer Atlanta'da kalırsa, babasının deyimiyle, "başarısız" olacaktı. Kendi ayakları üzerinde durmak, söz verdiği gibi çocuklara yardım etmek ve ailesinin kontrolünden kaçmak konusunda başarısız olacaktı.

Fakat Guatemala'ya giderse de başarısız olacaktı çünkü sevdiği çocuğu burada bırakmış olacaktı.

Tessa ayak başparmağıyla Wren'in çenesine dokundu. "Gıdı gıdı gıdı," dedi şirin bir ses tonuyla.

"Tessa," dedi Wren, ayağını iterek.

"O zaman soruma cevap ver. Bunu yapmak *istiyor* musun?"

Wren, Charlie'yle sevişmek istiyor muydu? Kesinlikle. Sadece bunun hakkında konuşmak o kadar kolay değildi. Tessa ilk seviştiğinde on altı yaşındaydı ve P.G.'den önceki iki erkek arkadaşıyla da birlikte olmuştu. Ve evet, Tessa ile P.G. şu anda birlikte oluyorlardı ("Ah Tanrım, aramızdaki şey çoooooooook güzel," demişti Tessa), bu da Tessa'nın birlikte olduğu kişileri dörde çıkarıyordu.

Bu çok fazla seks demek, diye düşündü Wren.

"En azından aletine dokunmuşundur, değil mi?" dedi Tessa.

Wren gözlerini sımsıkı kapadı. "Tessa!"

"Aman Tanrım, Wren. O zavallı çocuğun testisleri deli gibi ağrıyordur."

“Hiç yardımcı olmuyorsun, Tessaract,” dedi Wren. Gözlerini aralayarak Tessa’ya baktı. “*İstiyorum*. Her şeyi yapmak istiyorum. Sadece... bilmiyorum.”

“Dostum, Hanımefendi. Sadece yap gitsin!” dedi Tessa. Wren’e, içi “özel” limonatayla dolu bir su şişesi verdi. Tadı güzel denebilecek kadar limonataya benziyor olsa da kesinlikle “özeldi”.

“Al,” dedi Tessa. “İç bakalım.”

Wren kendisine söyleneni yaptı. Tenine dokunan akşamüstü güneşi harika hissetmesini sağlıyordu. Güneş, artı limonatanın içindeki votka ve Tessa’nın soruları...

Charlie’nin o güçlü göğsünü düşündü. Kollarını. Kestane rengi gözlerini. Ürperdiğini hissedince bir ayağını hamaktan indirerek yere bastı.

“Seks, insanlar için temel bir dürtüdür, Wren,” dedi Tessa. “Ve ayrıca biliyor musun, çok da zevkli. Özellikle de doğru kişiyle yaptığın zaman ve P.G. benim için kesinlikle doğru kişi. P.G.’le seks... Tanrım.” Sesini yumuşattı. “İnanılmaz bir şey. Bu kadarını hiç tahmin etmezdim.”

“Bu harika,” dedi Wren ve bunu içten söylemişti. Ama bu onu aynı zamanda korkuttu da. Eğer Charlie ve Wren seks yaparlarsa —daha doğrusu yaptıklarında— Wren Charlie için ilk mi olacaktı? Bunu düşünmekten ne kadar nefret etse de bundan şüpheliydi. Ya Charlie hayal kırıklığına uğrarsa? Ya elinde olmadan Wren’i başkalarıyla karşılaştırırsa...

Hayır.

Unut bunu.

Günün sorusuna geri dönelim: Wren, Charlie'yle seks yapmak istemiş miydi?

Cesaretini toplamak için bir yudum limonata daha içti. "Evet, Charlie'yle seks yapmak istiyorum. Hatta..." nefes almayı bıraktı, "doğum kontrol hapı kullanmaya başladım."

"Ciddi misin?" diye bağırdı Tessa. "Sen? Doğum kontrol hapına mı başladın?"

"Başladım bile." dedi Wren. "Bu kötü bir şey mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Wren! Yaşasın!" dedi Tessa. Limonatayı almak için parmaklarını oynatınca, Wren şişeyi ona uzattı. "Sana ve Charlie'ye!" diye bağırdı Tessa ve bir yudum içti. "Bu büyük bir olay!"

Wren'in kalp atışları hızlandı. Gülümsedi.

"Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum," dedi Tessa. "Yani Charlie'den."

Wren'in içine bir sıcaklık yayıldı. "Öyle mi?"

"P.G. de ondan hoşlanıyor. Onun iyi biri olduğunu söylüyor."

"O iyi biri," dedi Wren. "P.G. de öyle."

Tessa hamağın üzerinde güçlükle doğruldu. "Bunu söylerken ciddi misin, Wren? P.G. konusunda?"

Wren, Tessa'nın aniden ciddileşmesine şaşırды. Sonra kendisini aptal gibi hissetti. Tessa'nın onayı Wren için önemliydi; Wren'inkinin de Tessa için önemli olması mantıklı değil miydi?

Sıcak, miskin yaz boyunca Wren'in P.G.'yle ilgili düşünceleri gelişmişti. Onun sosyal yönünü seviyordu. Kolayca gülümseyebilmesini, kibirli bir pislik gibi davranırken bunun tamamıyla

farkında olduğunu belli etmesini seviyordu çünkü o zaman bu davranışı itici değil komik görünüyordu.

Daha da önemlisi, P.G.'in gerçek Tessa'yı görebildiğini düşünüyordu. Bunun nedeni büyük olasılıkla onunla çok fazla ortak yönü olmasıydı.

P.G., Tessa'nın "daha fazlasıydı."

"P.G. harika biri," dedi Wren ve Tessa kendisini yeniden geriye doğru atarak hamağın sallanmasına neden oldu.

"Evet, onu seviyorum," diye cevap verdi. "Ya da en azından sevdiğimi düşünüyorum. Sen Charlie'yi seviyor musun?"

"Tessa," dedi Wren.

"Ne var? Bu soruyu neden soramıyorum?"

Wren başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Güneş, günün son turuncu ışınlarını yayıyordu. Charlie kısa süre sonra işten çıkacaktı.

"Bilmiyorum," dedi. "Neden P.G.'yi sevdiğini sanıyorsun?"

"Sanıyorum demedim. Ayrıca öyle bile olsa..." Tessa çıplak ayağıyla Wren'i kaburgalarından dürttü. "Aşk büyük bir şeydir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum. Ve bildiğim bir şey daha var: eğer fark ettiysen benim yerimde duramayan bir kişiliğim var."

"Ah."

"Tamam, benimle dalga geçiyorsun. Geç. Fakat bazen rol yaptığımı unutuyorsun. Neredeyse sürekli rol yapıyorum. Bunu biliyor musun, Wren?"

"Şu anda da mı rol yapıyorsun?"

“Hayır. İşte bu yüzden bunları açıklıyorum. Sanırım P.G.’yi seviyorum.”

“Bu büyük bir şey,” dedi Wren.

“Biliyorum.” Tessa ayağını Wren’in yanına koydu. Tessa’nın ayağı küçükken de böyleydi. Doksan dokuz yaşına geldiğinde de böyle olacaktı.

“Ben üzgün olduğumda P.G. ne yapıyor biliyor musun?” diye sordu Tessa.

“Neden üzülürsün ki?”

“Wren. Herkes bazen üzülr.”

Doğru, diye düşündü Wren. Şimdi kendisini genç hissediyordu. “Ne yapıyor?”

“Bana donmuş yoğurt getiriyor. Beğeneceğimi düşündüğü bir film seçiyor ve bana sarılıyor.”

“Bu çok şeker,” dedi Wren.

“Ve gecenin geri kalanında ya da ne zamansa... her zamankinden daha iyi oluyor. Yani, bana değer veriyormuş gibi. Bu çok tatlı.”

“Rol yapmıyorsun, değil mi?”

“Hayır, yapmıyorum.”

Anladım,” dedi Wren. “Şey, Charlie harika biri. Çok çok iyi bir insan.”

“Biraz daha anlat,” dedi Tessa. Sesi ciddiyetini biraz kaybetmişti. Hâlâ ycterince ciddiydi ama yine şamatacı Tessa’ya geri dönmüş gibiydi.

“Beni yanlış anlama. O çocuğu seviyorum ama fazla konuşkan değil.”

“Benimle konuşuyor,” dedi Wren. “Ve düşüncelerime önem veriyor. Ağaçların ruhları olduğu ya da zamanın doğrusal mı yoksa esnek mi olduğu gibi saçma konularda bile.”

“Esnek mi? Hiçbir şey anlamadım.”

Doğru. Zamanın esnekliği konusu Tessa’ya göre değildi ve bunun bir önemi de yoktu. Zamanın esnekliği büyük olasılıkla çoğu insana göre değildi ve aslında Charlie’yle birlikte değilken zaman Wren için esnek *değildi*.

Fakat Charlie’yle birlikteyken neredeyse her konuda konuşabilirdi ve konuşuyordu da. Charlie çok zekiydi ve ağustos ayında Georgia Tech Üniversitesi’ne başlayacağı için ayrık matematik çalışıyordu. Bunu sadece zevk aldığı için yapıyordu. Karşısında Wren’in hoşlanacağını düşündüğü bir fikir çıktığında bunu onunla paylaşıyordu.

Birkaç gün önce Wren’e bilindik üç boyutun dışındaki çoklu boyutlarla ilgilenen bir matematik profesöründen söz etmişti. Bu profesör, aynı anda var olan bu boyutları açıklamak için kâğıttan bir küp yapmış ve sonra da bu küpü açıp düzleştirerek bir haç şekline dönüştürmüştü.

“Gözünde canlandırması zor,” dedi Charlie, “fakat buradaki amaç şu, bu adam üç boyutlu bir küpü alarak iki boyutlu bir yere koyuyor.”

“Tamam,” dedi Wren.

“Sonra da ‘Şimdi düz bir haç gibi görünen bu küpü düşünün. Ve bunu tekrar küpe dönüşmemesi ve haç şekilde kalması için lastikler kullandığımı düşünün. Ve şimdi bu haçın üzerine bir farenin çıktığını düşünün... Bam! Lastikler harekete geçiyor ve

fare birden kendisini küpün içinde buluyor. Farenin ne kadar şaşıracağını bir düşünün!’ diyor.”

Wren başını yana eğdi. “Bu fare iki boyutlu muymuş? Çünkü eğer bu üç boyutlu bir fareyse, küpler hakkında zaten bir fikri vardır. Ve eğer iki boyutlu bir fareyse lastiklerin harekete geçmesini sağlayamaz.”

“Bence bu adam öğrencilerini dünyayı algılama biçimlerinin pat diye tamamen değişebileceği fikrine alıştırmaya çalışıyordu.”

“Harika,” dedi Wren. Vadilerinde uzanmışlardı. Wren parmağını Charlie’nin burnunda gezdirdi. “Seninle tanışmak da benim dünyamı tamamen değiştirdi.”

Bacakları birbirine dokundu. Wren’in göğsü, Charlie’nin göğsüne değdi.

“Benimkini de,” dedi Charlie, alçak sesle. Sonra sesini biraz daha alçaltarak, dudaklarıyla onunkilere dokundu ve, “Pat,” dedi.

Ah, şu kısık sesi yok muydu! Tanrım. Wren’in nabzını hızlandıırıyordu. Tessa onu dürttü. Limonatayı Wren’e uzatıyordu. Wren bir yudum daha içti. Şimdi gerçekten de çakırkeyif olmuştu. Kapağını kapayıp şişeyi hamağın altındaki çimlerin üzerine bıraktı.

Ah, şu anda Tessa’ya Charlie’yi ve onun tanıdığı en ilgili insan olduğunu anlatıyor olması gerçektir. Wren teoride insanlara yardım etmek istiyordu fakat Charlie hiç düşünmeden ve kendisini bir kahraman olarak falan görmeden ortaya atılmış Chris’e, Pamela’ya, Dev’e ve Wren’e yardım etmişti.

Wren, Dayanışma Projesi’ne başvurmuş olsa da bazen Charlie’nin insanlara kendisinden daha “gerçek” bir yardımı dokunduğunu düşünüyordu. İçten içe Charlie’nin genel olarak

kendisinden daha “gerçek” olduğunu düşünüyordu. Fakat işin bu kısmından Tessa’ya söz etmek istemiyordu.

“Eğer önümdeyse bana her zaman kapıyı açıyor,” dedi.

“Yaa,” dedi Tessa. “Çok tatlı, tıpkı P.G. gibi!”

“Ve her zaman ne kadar güzel olduğumu söylemeye önem veriyor.”

“Evet, çok güzelsin. Başka?”

“Şey, arabası eski bir Volvo. Onu üç bin dolar gibi bir fiyata almış, en az kırk yıllık ve aldığında çalışmıyormuş.”

“Motoru yenilemiş ve arabanın içini kendi kendine tamir etmiş,” dedi Tessa. “Evet, evet, evet. Bunu P.G.’den duydum. Ama ben Charlie’nin arabasıyla ilgilenmiyorum. Ben daha eğlenceli kısımlarla ilgileniyorum.”

“Eğlenceli kısımlar,” dedi Wren. “Hımm.” Üzerine doğru uzanan ağaç dalına baktı. “Bunun eğlenceli olup olmadığını bilmiyorum ama Charlie’yi düşündüğümde...”

“Üzerine atlamak mı istiyorsun?”

Wren gülümsedi. Evet, öyleydi. Evet, evet, evet. Fakat paylaşmak istediği daha farklı bir şey vardı ve bu da Wren’in neden onun üzerine atlamak istediğini açıklıyordu çünkü bu Charlie’nin aslında nasıl biri olduğuyla ilgiliydi.

“Charlie’yi düşündüğümde,” diye yeniden dencedi, “nasıl diye düşünüyorum? Nasıl bu kadar zeki, nazik ve inanılmaz biri olabiliyor? Berbat bir çocukluk geçirmiş. Ayrıntılara girmeyeceğim... Zaten istesem bile giremem çünkü o konularda fazla konuşmuyor o yüzden bunları sakın onun yanında sormaya kalkma. Gerçekten, Tessa. Söz veriyor musun?”

Tessa hamağın diğer ucundan gülümsedi. "İzci sözü."

"Ciddiyim, Tessa."

"Ben de ciddiyim."

"Biliyorum. Üzgünüm. Sanırım bazen onunla ilgili biraz korumacı davranıyorum." Votkalı limonata düşüncelerini adeta fokurdlatıyordu. "Çok şey yaşamış, Tessa. Bazen onun yaşadıklarını hiçbir zaman anlayamayacağımdan korkuyorum. Mesela çok fazla yerde yaşamış ve birçok ailesi olmuş ve bazıları da kötü insanlarmış."

"İyi ama Wren, senin ailenle yaşamak da kolay değil."

"Onun yaşadıklarıyla karşılaştırıldığında kolay," dedi Wren.

"Gerçekten mi? Sorun çıkarmak istemediğin için her şeyin yolunda olduğunu söyleyen o iyi kız modunda olmadığından emin misin?"

Wren şaşırdı. Bunu yapma eğilimi olduğunu bildiği halde, Tessa'nın bunu dile getirdiğini duymak onu şaşırttı.

"Her neyse," dedi. "Tüm bunlara rağmen o dünyanın en tatlı, en iyi ve en sadık insanı olmayı becermiş. Ciddiyim. Onun böyle biri olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" dedi Tessa.

Wren kendini biraz da olsa aptal gibi hissetti. "Tabii ki o mükemmel biri değil. Öyle olduğunu söylemiyorum."

"P.G. de kesinlikle öyle değil," dedi Tessa ve bunu söyleme şekli ikisinin de gülmesine neden oldu.

Tessa hamağın kenarından aşağıya sarkarak içinde hâlâ biraz "özel" limonata kalmış olan şişeyi aradı.

"Ama Charlie'ye geri dönelim. Charlie'nin mükemmel olmadığı konu ne?"

"Bazen beni hayal kırıklığına uğrattıyor," dedi Wren yavaşça. "Ama 'hayal kırıklığına uğrattıyor' cümlesi doğru bir ifade olmadı."

"Nasıl yani?"

"Şey... ailesi. Onlara çok bağlı. Özellikle de küçük kardeşine."

"Üvey kardeşi," dedi Tessa.

"Kardeşi," dedi Wren.

"Pekâlâ, kardeşi. Peki ona çok bağlı olması neden kötü?"

"Kötü değil," dedi Wren. "Dev'i ve Chris ile Pamela'yı bu kadar seviyor olması harika bir şey. Daha önce hiç gerçek bir ailesi olmamış ve şimdi var ve bu harika. Ona bunun harika olduğunu da söylüyorum."

"Ah," dedi Tessa. "Kıskanıyorsun."

"Öyle mi? Sanırım öyle ama sadece benim yerime onları tercih ettiği zamanlarda. Fakat bunun aptalca olduğunu biliyorum."

"Aptalca olduğunu söylemedim," dedi Tessa. "Sadece böyle hissediyorsun ve biliyor musun, hisler üç yaşındaki çocuklara benzer. Mantıkları olmaz. Ama vardırlar."

"Evet, ama olmalarını istemiyorum. Söylemek istediğim bu."

"Evet, ben de bunun kötü bir durum olduğunu söylüyorum."

Wren konuyu değiştirdi. "Ayrıca, birisi sileceğimin altına bir not bırakmış ve üzerinde *Fahişe* yazıyor."

"Wren. Lanet olsun."

"Öylesine bir şey olabilir ama bence bunu yapan Starrla."

"Charlie'nin eski kız arkadaşı Starrla mı?"

“Sadece bir not. Aptalca, çocukça bir şey. Ama Charlie, Starrla’nın hiç kız arkadaşı olmadığını söylüyor. Onlar daha çok... şey...” Homurdandı. “Hayır, Charlie’ye söylemedim. Bunun ne anlamı olacak ki?”

“Wren. Hadi ama. Charlie ona sesini kesmesini söyleyebilir.”

Ya söylemezse? Ya da ona has iyi ve düşünceli Charlie tavrıyla söylerse ve bu onları yeniden birbirlerine yaklaştırırsa? Ya Starrla’nın onun üzerinde hâlâ bir çeşit gücü varsa?

“Eğer Charlie ona sesini kesmesini söylerse bu sadece onun sesini *kesmemeye* karar vermesine neden olacaktır,” dedi Wren.

“Bunu bilemezsin,” dedi Tessa.

“Belki öyle. Ama Tessa?”

“Efendim?”

“Charlie konusundaki tek olumsuz şeyler bunlar. Şey, tabii ki bir de sonunda çok çok hoşlandığım birini bulmuşken daha fazla destek göstermelerini beklediğim ailem de var.” *Sevdiğim* birini, diye itiraf etti kendi kendisine. Onu seviyorsun Wren ve bunu biliyorsun.

“Sence aileni en çok hangisi rahatsız ediyor, Charlie mi yoksa Guatemala mı?”

Guatemala, demek için ağzını açtı Wren. Dün gece, hafta sonu iyi bir film olup olmadığına bakmak için aile bilgisayarının başına oturmuş ve babasının arama geçmişini görmüştü. Arama geçmişinin babasına ait olduğunu biliyordu çünkü fil kulaklı ve tutma yeri fil kuyruğundan olan mavi camdan kahve bardağını

masanın üzerinde bırakmıştı. Bu bardağı ona Wren beş yaşındayken Babalar Günü hediyesi olarak almıştı.

Arama geçmişine göre, "Üniversiteden Önceki Seneyi Boş Geçirmenin Avantaj ve Dezavantajları" adlı bir makale okumuştı. Ondan önce de "Doğal Sonuçlar... Çocuğunuzun Başarısız Olmasına ve Acı Çekmesine Neden İzin Vermelisiniz", "Aileler Ergenlik Çağındaki Çocuklarını Nasıl Yola Getirebilirler" ve en kötüsü olan "Kötü Aile (Bazı İnsanların Çocuk Yapmalarına Neden İzin Verilmemesi Gerektiğinin Kanıtı)" adlı makaleleri okumuştı.

Babasının Guatemala konusundan çok daha fazla rahatsız olduğu kesindi.

Fakat Wren, Tessa'ya cevap vermeden önce geçen hafta sonu Charlie'ye hazırım mesajını gönderip telefonu elinden bırakana kadar Wren'in odasının kapısında volta atan annesini düşündü.

"Anne?" demişti.

"Ah, selam," demişti annesi. Wren'in kapısında bekliyordu. "Gelebilir miyim?"

"Evet, anne. Gel."

Ve annesi içeri girmişti. Wren'in yanına, yatağın üzerine oturmuştu. "Charlie'yle işler iyi gidiyor mu?"

"Hı hı," diye yanıtlamıştı Wren.

"O iyi bir çocuk. Onu çalıştığı doğrama dükkânından tanıyan Ann Wilson, notlarının çok iyi olduğunu ve uzakta bir üniversiteye gideceğini söyledi."

"Ne güzel," dedi Wren.

“Okulu erteleyip Dayanışma Projesi’ne başvurman için seni o mu ikna etti?”

“Ne?” dedi Wren. “Anne, ben Dayanışma Projesi’ne başvurduğumda Charlie’yle daha tanışmamıştım bile.” Kaşlarını çattı. “Neden böyle bir şey düşündün ki?”

“Emory’ye gitmiyor olman ikinizin çeit şartlarda olmasını kolaylaştırır,” dedi annesi.

Wren bir şey anlamadığı için annesine baktı. Charlie sonbaharda üniversiteye gidecekti. Georgia Tech’e gidecekti ve orası harika bir okuldu. O zaman annesi tam olarak ne demek istiyordu? Charlie’nin evlatlık olduğunu mu vurgulamaya çalışıyordu? Pamela ve Chris’in çok mükemmel meslekleri olmadığını mı söylüyordu?

“O konuya hiç girmeyelim anne,” dedi. “Charlie beni destekliyor. Keşke babam ve sen de onun yaptığı gibi bana inansanız.”

Annesinin gözleri doldu. “Seni şimdiden kaybetmişiz gibi hissediyorum.”

Offf, bu konu çok karmaşıktı.

Tessa’nın sorusuna gelince. Ailesini en çok ne rahatsız ediyordu, Charlie mi yoksa Guatemala mı?

“Eşit olduğunu söyleyebilirim,” dedi sonunda Wren. “Kesinlikle beraber kalabileceklerini söyleyebilirim.”

“Hımm,” dedi Tessa. “Ama sen Charlie için ilaca başladın Guatemala için değil.”

“Tessa? Bu çok mantıksız.”

“Sadece söylüyorum,” dedi Tessa, ukala bir tavırla.

Wren limonatayı işaret etti ve şişede kalanı bitirdi.

* * *

Daha sonra Tessa duşa girdi ve Wren onun yatağına uzanarak Charlie'yi ne kadar özlediğini düşündü. Banyoda Tessa'nın yüksek ve gür sesi yankılanıyordu. Bağıra bağıra bir şarkı söylüyordu fakat tüm notaları yuvarlıyor, tüm gitar akorları ile "Beni mutlu ediyorsun!" diyen arka vokalleri de söylüyordu.

Charlie de Wren'i mutlu ediyordu ve Wren onu görmek istiyordu.

O ve Tessa o gece neler yapacaklarına henüz karar vermemişlerdi ama eğer dışarı çıkarlarsa Charlie'nin de onlarla gelmesini istiyordu. Belli bir saatten sonra sıvışarak onunla yalnız kalmak istiyordu.

Wren ayak parmaklarını gerdi. Sonra esnetti. Ellerini vücudunda yukarı aşağı gezdirdi. Tessa hâlâ duştaydı –işini bittiğinde suyun kapandığını duyabilirdi– ve Wren de hâlâ biraz çakır keyifti. Gözlerini kapadı ve göğüslerine dokundu. Gömleğinin yakasını indirdi ve göğüslerinin oluşturduğu kavisin üzerinden gitti. Sutyeninin altından kendisine dokundu. Göğüs uçları sertleşti. Charlie'yi düşündü ve ayak bileğini diğerinin üzerine atarak yan döndü.

Ah, onu istiyordu.

İnledi ve heyecanlanmış ve utanmış bir halde yatağın üzerinde doğrularak oturdu. Ah, Charlie.

Eliyle yoklayarak telefonunu aradı. Cebinden çıkartmıştı fakat sonra nereye koyduğunu hatırlamıyordu. Vay canına, çakırkeyiften biraz daha kötü durumdaydı. Gözlerini ovuşturdu

ve Tessa'nın odasına bakındı. Ah, tamam. Tessa'nın odasında duvara dayalı duran, tatlı tatlı gülümseyen oyuncak ayının üzerine bırakmıştı. Oyuncak ayı neredeyse Tessa kadar büyüktü ve bir aralar Tessa onu erkek arkadaşı olarak ilan etmişti. İsmi de vardı... neydi?

Lorenzo. Evet. Lorenzo Wren'in telefonunu elinde tutuyordu.

Wren yatağın diğer ucuna kadar karnının üzerinde ilerledi ve bir tırtıl gibi yere indi. Merhaba, halı. Lorenzo'ya doğru emekledi, telefonunu aldı ve hızlı arama listesinden Charlie'nin ismine bastı. Lorenzo'ya yaslandı. Charlie'nin telefonunu açmasını çok istiyordu.

Aç, aç, aç, Charlie. Char-lie. Aç, Charlie-Charlie.

"Bebeğim, merhaba" dedi Charlie ve sesindeki sıcaklık Wren'in bedeninin ürpermesine neden oldu.

"Merhaba," dedi Wren. "Seni deliler gibi özledim." Sonra birden gözleri büyüdü çünkü prensip olarak böyle şeyler söylemezdi. Hissederdi, söylemek isterdi fakat genellikle bu sözler zihnine saplanıp kalırdı. Hissettiklerini söylemek onun için zordu.

Telefonunu sıkıca kavradı. "Üzgünüm."

"Ne için?" dedi Charlie. "Beni özlediğin için mi?"

"Hayır! Sanırım utandım, hepsi bu."

"Bir daha asla beni özlediğin için üzgün olduğunu söyleme. Ben de seni özledim. Sen yanımdan ayrıldığın an seni özlüyorum. Seni her zaman özlüyorum."

"Öyle mi?" diye fısıldadı. "Beni... düşünüyor musun? Mesela beni öptüğünü? Çünkü şu an seni öpebilmeyi çok isterdim. Bu kötü bir şey mi?"

“Kötü mü? Bu neden kötü olsun ki? Nasıl kötü olabilir ki?”

“Ah. Peki, iyi mi?”

“Wren, tüm hayatımı seni öperek geçirmek istiyorum. Bunu bilmiyor musun?”

Biliyordu ama bunu ondan duymak harikaydı. İçinde salak gibi sıırıttığına dair bir his vardı.

“Ncredesin?” diye sordu Charlie.

“Tessa’dayım. Sen?”

“Dükkândayım. Bir siparişi bitirmem gerekiyor ama güvenlik açısından kısa bir ara versem iyi olacak.”

“Güvenlik açısından mı? Bir şey anlamadım.”

“Elektrikli aletleri... dikkatin dağınıkken kullanmak tehlikeli olabilir.”

Dikkatin dağınıkken. Wren tarafından dağıtılmışken. Wren dizlerini göğsüne çekti.

“Bu durumda ara vermen gerekecek,” dedi. “Sonunun yine hastanede bitmesini istemem.”

“Hastane o kadar kötü değil,” dedi Charlie. “Hastanede müthiş insanlarla tanıştığım oldu.”

“Öyle mi?”

“Ve seksi.”

“Seksi mi?”

“En seksisiyle.”

Wren ayak parmaklarını sıktı. Daha hiç önce böyle bir şey yaşamamıştı. Bu şekilde bir konuşma yapmamıştı. Hiç böyle hissetmemişti. “Ama ben hastanede değilim. Yani eğer şimdi

gidersen yine de seni iyileştirecek müthiş ve seksi birilerini bulabilir misin?"

"Kesinlikle hayır. İşte o yüzden de dikkat ediyorum."

"Güzel. Çok, çok uslu bir çocuksun, Charlie Parker."

Charlie'nin attığı kakhaka çok güzeldi. *Senden hoşlanıyorum Wren*, anlamına gelen bir kakhahaydı. *Hem de çok. Ve bu harikaydı, öyle değil mi? Bu... yani biz.*

"Evet," dedi Wren, yüksek sesle.

"Evet mi?" diye tekrarladı Charlie. "Neye evet?"

Wren'in içinden bir çılgınlık geçti. "Evet, seninle... seks yapmak istiyorum. Ya da sevişmek. Seninle. Her neyse işte." Charlie bir an sustu, cevap vermedi. Ve Wren, Ah, lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun, diye düşündü. *Seninle seks yapmak istiyorum.* Bu sözleri gerçekten de söylemiş miydi? Belki de söylememişti. Belki de sadece söylediğini sanmıştı.

"Bunu ben de istiyorum," dedi Charlie.

Wren donup kaldı. "İstiyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Tanrım. O ses. Daha öncckinden de boşuktu ve Wren bunu gerçekten yapmıştı. Onun arzusunu sesinde duymak kendisinininkini daha da arttırdı.

Tessa'nın banyodan gelen sesi, suyun sesini bastırıyordu. Fakat Charlie çok uzakta olsa da yakındı. Kulağındaki sesi ve onun için yanıp tutuşan bedeniyle ikisi adeta bir baloncuğun içindelerdi.

"Keşke seninle olabilseydim," dedi Wren. "Keşke şu anda seninle olabilseydim."

"Bunu ben de çok isterdim, bebeğim."

Aşk Wren'i sersemletmişti. Ayrıca sarhoştı ve çılgındı. Aklına Tessa'nın P.G. için yaptığını söylediği bir şey geldi. Wren de bunu Charlie için yapabiliirdi. Charlie için her şeyi yapabiliirdi. "Sana... fotoğraf göndermemi ister misin?"

Charlie'nin nefes aldığını duydu. Sonra Charlie güçlükle cevap verdi. "Yani... kendi fotoğrafını mı?"

"Evet," diye fısıldadı. Menekşereği ince yazlık bluzunun düğmelerini açtı. "Antika telefonun resim alabiliyor mu?"

"Evet," dedi Charlie hiç düşünmeden.

Banyoya açılan kapıya baktı. Kapı kapalıydı ve su da hâlâ açıktı. Tessa uzun duşlara bayılırdı. Yine de Wren'in kalbi hızlandı.

"Tamam, bekle," dedi Wren. Charlie cevap verdi fakat Wren telefonu kulağından çektiği için onun ne söylediğini duymadı. Charlie yüzünden baştan aşağıya kızarmıştı. Bunu ona Charlie yapmıştı.

Telefonunu dizlerinin arasına sıkıştırdı ve kamerayı açtı. Sonra öndeki kamera seçeneğini seçti. Ve işte şimdi ekrandaydı. Aman Tanrım, aman Tanrım. Charlie'nin bir şeyler daha söylediğini duydu fakat hayır, henüz olmazdı. Cesaretini kaybetmeden önce bu işi halledecekti.

Bluzunu açtı. En güzel sutyenlerinden birini takmıştı ve güzel görünüyordu. Ya da o öyle hissediyordu. Güzel görünüyor olduğunu umdu. Sutyenin kumaşı inceydi ve hâlâ sert olan göğüs uçları gayet net bir şekilde görülebiliyordu. Ama bu sorun değildi... öyle değil mi?

Ya da belki...

Sutyenini indirdi. Eliyle göğsünü tutarak kaldırdı ve –çabuk ol, şimdi yap, yoksa bir daha asla yapamayacaksın– diğer eliyle de kameranın düğmesine bastı.

İşte. Çekmişti. Hattın diğer ucundan Charlie'nin heyecanlı sesini duyunca güldü. Onun heyecanlanmasını seviyordu. O da Wren'i istiyordu ve bu Wren'in hoşuna gidiyordu. “Bir saniye,” dedi Wren ve mantığı yeniden ağır basmadan önce gönder tuşuna basarak resmi yolladı.

“Gönderdim,” dedi, telefonu yeniden kulağına koyarak. Kıp-kırmızı olmuştu. Nabızı hızlanırken eliyle düğmelerini kapamaya uğraştı. “Aldın mı?”

“...çok özür dilerim ama seni en yakın zamanda arayacağım, tamam mı?” dedi Charlie.

Sözleri bir anlam ifade etmiyordu. “Ne?”

“Görüşürüz, bebeğim,” dedi, telaşlı bir şekilde. “Birazdan ararım.”

“Charlie?” dedi Wren. “Charlie?!” Telefonunu hafifçe salladı ve sonra kulağından uzaklaştırarak ekrana baktı. Charlie gitmişti. Kapamıştı. Telefonun ekranı kapandı ve ekranda Charlie ile yüzlerini birbirine yapıştırarak güldükleri fotoğraf yeniden belirdi.

Wren kendini bir boşluktaymış gibi hissetti. Sonra bedeninin uyuştüğünü hissetti. Sonra ısındığını hissetti fakat bu iyi anlamda bir ısınma değildi. Çıplak fotoğrafını çekmişti (yeterince çıplak) ve heyecanlanacağını düşünerek Charlie'ye göndermişti. Heyecanlanmasını istemişti. Ve o telefonu onun yüzüne mi kapamıştı? *Görüşürüz, bebeğim. Birazdan ararım mı demişti?*

Utanmış bir vaziyette fotoğrafı telefonundan sildi. Resim dosyasından ve Charlie'ye gönderdiği mesajların içinden de sildi.

Su kapandı fakat Tessa hâlâ şarkı söylüyordu. Başına ve vücuduna sardığı iki havluyla odasına girdi. Wren telefonunu bacağına altına soktu.

"Bir papatya kadar diri ve tazeyim," dedi Tessa. "Hatta eğlenceli bir yerlere gidip şu limonatayı bitirelim diyorum. Var mısın?"

"Evet," dedi Wren. "Lütfen." Olanları unutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды. "Ama limonatayı zaten bitirdik."

"Sorun değil," dedi Tessa. "Biraz daha yaparız."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Acil olan nedir?" dedi Charlie, Starr'la kapıyı açarak açmaz. Üzerinde eşofman ve kocaman bir tişört vardı ki bu da tamamen umutsuz bir halde olduğunu gösteriyordu. Starr'la sadece hayatı umursamadığında veya hayatın onu umursamadığını düşündüğünde böyle gösterişsiz kıyafetler giyerdi. Fakat Charlie'nin tek umursadığı kimin öldüğünü ya da yangının nerede çıktığını öğrenmekti. Yalnızca koruma güdüsü çok ağır bastığı için oradaydı. Yapması gerekeni yaptıktan sonra Wren'e geri dönmek istiyordu.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Starr'la ters bir şekilde. "Neredeydin? Wren'le miydin?"

“Hayır, dükkândaydım,” dedi Charlie, etrafına bakınarak. “Neler oluyor?”

“O da mı dükkândaydı?”

“Kim?”

“Kim olduğunu biliyorsun.”

Charlie neredeyse elini onun omzuna koyacaktı. “Starrla. Dedin ki...”

Starrla gözlerini kıstı. “Tezgâhın üzerinde seviştiniz mi? Yoksa yaramazlık yapmaktan korkuyor mu?”

Ah, kahretsin. Charlie elini indirdi. Starrla, Wren'den nefret ediyordu. Wren'i tanımıyordu fakat yine de ondan nefret ediyordu. Ve evet, Charlie ile Starrla çok uzun zaman önce Chris'in dükkânındaki tezgâhın üzerinde sevişmişlerdi... Ya da birbirlerini becermişlerdi de denebilirdi. Starrla söz konusu olduğunda o işin ismi her zaman “becermek” oluyordu. Starrla üste çıkmış, Charlie'ye de kıymık batmıştı.

Starrla maskarası akmış gözlerini sildi. Annesinin evini işaret etti. “Pekâlâ, içeri gireceksen gir.”

Charlie girdi çünkü girmemenin yolunu bilmiyordu. Starrla'nın annesi bir garsondu ve evi temizlemeye, yemek pişirmeye, market alışverişi yapmaya veya on sekiz yaşında olan tek kızıyla ilgilenmeye vakti yoktu. Bir gün Charlie'nin önünde Starrla'ya, “Keşke hiç doğmasaydın,” demişti ve Starrla da ona, “İkimiz de hiç doğmasaydık keşke, kaltak,” diye karşılık vermişti.

Starrla oturma odasındaki eski püskü koltuğa oturdu. Min-derler uzun zaman önce formlarını kaybettiklerinden Starrla onlara şekil verebilmek için içlerine havlu doldurmuştu. Charlie

de onun yanına oturdu. Bu koltukta da sevişmişlerdi. Hem de birden çok kez.

“Ee, yaptın mı?” dedi Starrla, kendinden emin bir sesle.

“Ne yaptım mı?” dedi Charlie.

“Onu becerdin mi? Tatlı, mükemmel kız arkadaşını?” Charlie göğsünde acı bir ümitsizlik hissetti. Starrla, Wren hakkında bu şekilde konuşamazdı ve bunu kendisi de biliyordu. Tıpkı Charlie’nin sorusuna cevap vermeyeceğini bildiği gibi. Fakat Charlie Starrla’ya acımdan kendini alamıyordu.

Ve maalesef buradaydı. Eğer acı çeken biri varsa ve Charlie bir şekilde yardım edebileceğini biliyorsa bunu denemekten başka şansı yoktu. Bu kişi Starrla olsa bile. Kendisine onunla işinin bittiğini tekrar tekrar söylese de bu böyleydi.

Aynı zamanda burada Starrla’yla olmak Wren’i özlemesine neden oluyordu. Wren, Charlie’ye gerçek aşkın ne demek olduğunu öğretmişti. Bunun, Charlie ve Starrla arasındaki bir var olup bir yok olan o hastalıklı ihtiyaç duyma haliyle hiç ilgisi yoktu.

Ayrıca Wren onunla seks yapmak istiyordu. “Sevişmek” istiyordu. Bu konuda yürekleri dağlayacak kadar şeker davranmıştı. Hendeklerinde uzanırlarken, Wren’in yaptığı beklenmedik fakat müthiş bir şeyi hatırladı. Kollarını başının üzerine uzatarak gerinmiş ve şimdiye kadar duyduğu ve esnemeyi andıran en tatlı sesi çıkarmıştı. *Şu anda* onunla birlikte olmak istiyordu.

“Annem tutuklandı,” dedi Starrla sonunda, Wren’le ilgili konuşarak onu sinirlendirmekten vazgeçerek.

“Ah, kahretsin,” dedi Charlie. “Üzgünüm. Bu kez nedeni ne?” Orta sehpanın üzerinde onlarca sigara izmaritinin yanında

Atlanta Journal Constitution'ın bir eki duruyordu. Starrla gazeteyi alarak ona attı. Bu, bugün tarihli yerel suçlar ekiydi.

Charlie telefonla yapılan şikâyetlerin, polis aramalarının ve bir benzin istasyonu soygununun bulunduğu listeyi taradı. Bu olabilir miydi? Hayır. Biraz daha okuduktan sonra şunu buldu:

Tıknaç ve ayakkabıları dışında çıplak olduğu iddia edilen bir kadın, salı sabahı Northside Yolu'nda durduruldu. Polis ve sağık personeli inceleme yaparken kadın üzerine sarılan battaniyeyi atarak trafikte durmuş bir arabanın üzerine çıktı ve ön cama tekme attı. Arabanın sahibi Jamaal Farsai, sigorta şirketine verdiği ifadeyi basınla paylaştı. "Bana arabanın yolun kenarında mı yoksa park yerinde mi hasar gördüğünü sordular," diyen Farsai, "Onlara öyle olmadığını, çıplak bir kadının kaportama çıkarak camı tekmelediğini söyledim," açıklamasında bulundu.

Charlie gazetenin ekini katlayarak yeniden masanın üzerine attı. "Güzel hareket," dedi.

"Serbest bırakılıp da gazeteyi gördüğünde ne dedi biliyor musun? Kendisine "tıknaç" diyen pisliği dava edeceğini söyledi. Starrla tişörtünün kenarını çekti. "Geceyi hapishanede geçirdi. Tabii ki beni arama zahmetine de girmede."

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu Charlie. "Kafası iyi miydi, biliyor musun?"

"Lanet olsun, Charlie!" Arkasına yaslandı. "Lanet olsun!"

"Şimdi nerede? Yardıma ihtiyacı var mı?"

"Bak ne diyeceğim, onun hayatı, onun sorunları. Ama arabayı da alarak ortadan kayboldu ve şimdi ben işe nasıl gideceğimi

bilmiyorum.” Starrla omuzlarını kaldırdı. “Marcus’a söyledim. Beni hiç şaşırtmadı ve güldü.”

Charlie, Marcus’la bizzat tanışmamıştı. Fakat Starrla’yı iyi tanıdığı için Marcus’un da genel olarak nasıl biri olduğunu biliyordu. Büyük olasılıkla uyuşturucu kullanan ve partilerden çıkmayan bir tipti. Ve güldükten sonra *ah, tatlım, üzülme* dediğinden, kıyafetlerini çıkartarak onu rahatlatmaya çalıştığından şüphesi yoktu.

“Aptalın tekiyim,” dedi Starrla. “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.”

Starrla ağlamaya başlayınca Charlie kendisini çaresiz ve köşeye sıkışmış gibi hissetti. Wren’i aramak ve ona ne kadar güzel ve seksi olduğunu söylemek istiyordu. Gönderdiği fotoğraf...

Tanrım, Wren’i seviyordu. Starrla ile değil, Wren’le olmak istiyordu.

Starrla koltuğun üzerinde Charlie’nin yanına yaklaştı ve başını onun omuzuna yasladı. Charlie’nin kasları gerildi.

“Bana iyi davranan tek erkek sensin,” dedi. “Tek erkek, Charlie.”

“Starrla...”

“Sensin, sersem.” Gözyaşları kahrkahasını bastırdı. “Sen her zaman bir sersem olarak kalacaksın ama ah, benim sersemim olarak.”

Ben senin sersemin değilim, diye düşündü Charlie.

Starrla onun kolunu alarak omuzlarına sardı. Charlie’nin burnuna onun tanıdık kokusu geldi ve Charlie tuhaf bir şekilde omzuna hafifçe vurdu.

“Seni Rite Aid’e götürmemi ister misin?” diye sordu.

“Sadece birinin bana sarılmasına ihtiyacım var,” diyerek ona sokuldu Starrla. “Marcus’un değil. Sadece senin.”

Charlie, Starrla’nın onu adeta bir girdap gibi içine çektiğini hissetti.

On dakika, dedi içinden, saatine bakarak. Starrla’ya on dakika vereceğim. Sonra da Wren’e gideceğim.

“Her şey düzelecek,” dedi.

Starrla alaycı bir şekilde güldü.

“Eğer istersen düzelecek,” dedi Charlie çünkü kendisi başarmıştı ve buna inanıyordu. “Hayatını değiştirebilirsin, Star.”

Starrla yine alaycı bir ifadeyle güldü. “Ah, Tanrım. Wren Gray’in Gözünden Hayat... Böyle zırvalamanın sebebi o kız, değil mi? ‘Ah, Charlie, sadece bir düşün! Bir gün ülkenin başkanı olabilirsin!’”

Canın cehenneme, Starrla, diye düşündü Charlie çünkü Starrla hâlâ onun düşüncelerini etkileyebiliyordu. Konu sadece Starrla’nın Wren’le nasıl dalga geçtiği de değildi. Evet, Wren onun kendisine inanmasını sağlamıştı. Konu buydu. Sonsuza kadar Chris’in dükkânında çalışmak zorunda olmadığına, Gerogia Tech’de çok güzel şeyler yapacağına ve tanıdığı herkesten zeki olduğuna inandırmıştı. Hatta onunla Guatemala’ya gelmesini istediğini bile ima etmişti.

“Programa anında kabul edilirsin,” demişti. “Ev yapımına yardım edebilirsin! Ya da belki bilgisayarla ilgili bir şeyler yapabilirsin. Her şeyi yapabilirsin çünkü sen inanılmaz birisin, Charlie.”

Daha önce kimse Charlie'ye inanılmaz olduğunu söylememişti.

“Üzgünüm,” dedi Starrla. “Çok kötü biriyim. Beni affettin mi?” Starrla, Charlie'nin köprücük kemiğinden çok yumuşak bir şekilde öptü.

“Star, kes şunu.”

“Fakat onun senin için fazla iyi olduğunu biliyorsun, değil mi?” Charlie'nin elini tutarak tişörtünün altına soktu. Karnına, kaburgalarına ve sonra da göğsüne götürdü. Sutyen takmamıştı. Charlie karşı koymaya çalıştıysa da Starrla elini bırakmadı. Sonra kendi elini onun Charlie'nin pantolonuna, aletin üzerine koydu.

“Sana durmanı söyledim,” dedi Charlie fakat dokunuşu sertleşmesine neden olmuştu. Starrla kahkaha attı. “Bunu seni kırmak için söylemiyorum. Senin kırılmaman için söylüyorum.”

Starrla onu okşadı. “Senin gerçek yüzünü gördüğünde ve nereden geldiğini öğrendiğinde seni isteyeceğini mi sanıyorsun?”

Charlie ayağa kalktı. Starrla koltuğun üzerinde geriye doğru savruldu ve bir kahkaha daha attı.

“Şu haline bir bak,” dedi, çenesiyle ereksiyonunu işaret ederek. “Beni hâlâ istiyorsun. Beni her zaman isteyeceksin.”

Charlie göğsünden yukarıya yükselmekte olan öfkeyi hissetti. Bedeninin yaptıklarına, verdiği tepkiye engel olabilir miydi?

“Annen için üzgünüm,” dedi, resmi bir ses tonuyla. “Arabayı aldığı için de üzgünüm. Yüzünü yıka, üzerine güzel bir şeyler giy ve işe git. Lanet olası otobüse bin.”

“Beni götürmeyecek misin?” dedi Starrla. “Ya da Rite Aid'i unut gitsin. Birlikte... birlikte her yere gidebilir, her şeyi yapabiliriz. Ne istersen?”

Charlie kapıya doğru yürüdü.

“*Lütfen*, Charlie!” dedi Starrla ağlayarak. “Seni bir daha kızdırmayacağım. Özür dilerim ve beni işe götürmeni istiyorum. Lütfen?”

Lanet olsun ki hiçbir şey işe yaramadığında onu her zaman tek bir “*lütfen*” sözcüğüyle kandırabiliyordu. Ona yardım etmek istemiyordu. Onu umursamayı istemiyordu. Kendine bütün bunlardan artık sıkıldığını söylemişti ve bu konuda bir şeyler yapmaya çalışmıştı fakat eski alışkanlıklardan vazgeçmek kolay olmuyordu.

Geri döndü.

Charlie daha sonra Wren’in evine doğru yola çıktı fakat oraya varmadan önce bir ara sokakta durdu. Tessa’da olduğunu söylememiş miydi? Önce onu aramalıydı. Onu Tessa’dan alabilirdi ya da belki hendeklerinde filan buluşabilirlerdi. Wren ne isterse Charlie de onu istiyordu. İstedığı şey neyse onu Wren’e vermek istiyordu.

Kapaklı telefonunu çıkardı. Tanrı’ya şükür en azından fotoğraf alabilecek kadar gelişmiş bir telefonda çünkü Wren’in gönderdiği fotoğraf...

Yine güzelliğiyle Charlie’nin nefesini kesmişti. Fotoğrafta yüzünün yalnızca alt kısmı yani dudakları görünüyordu: alt dudağını endişeli bir ifadeyle dişlerinin arasına almıştı. Endişeleneceği hiçbir şey yoktu. O dünyadaki en muhteşem kızdı. Keşke buna inansa, diye düşündü. Onu tekrar gördüğünde bunu söyleyecekti.

Ve bir de... düğmeleri açık o bluzu vardı. Sutyenini kenara çekmişti. Tüm göğüsler aynı olmuyor, diye düşündü Charlie. Starrla'nın göğüslerini düşünmemiştii ya da onların üzerindeki elini çünkü Star, Wren değildi.

Wren'in gönderdiği fotoğrafa baktığında ve bunu onu mutlu etmek için yaptığını düşündüğünde aşk ve özleminden deliye döndüğünü hissetti. *Seni özledim*, demişti. *Seninle sevişmek istiyorum*.

Wren'in numarasına bastı fakat karşısına doğrudan sesli mesaj çıktı. "Merhaba, ben Wren... Mesajınızı bırakın!"

"Wren. Selam," dedi. "Neredesin, bebeğim? Ara beni. Seni görmek istiyorum."

Şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde telefonu kapadı. Wren'in telefonunun doğrudan mesaja düştüğü çok nadir olurdu. Hatta şöyle bir düşündüğünde daha önceki aramalarında telefonunun sesli mesaja düştüğünü hiç hatırlamadı. Beynini zorlasa da bunun bir kez bile olduğunu hatırlamıyordu.

O zaman şimdi neden böyle olmuştu? Ters bir şey mi vardı? Ona bir şey mi olmuştu?

Sakin ol, dedi kendi kendine. O iyi.

Bir kez daha aradı. "Hey, nedense sana ulaşamıyorum." Kendini bir aptal gibi hissederek gözlerini kapadı. "Sanırım telefonunu kapamışsın. Seni görmek istiyorum, bebeğim. Beni ara, tamam mı?"

Bitir tuşuna bastı. Bir daha arama, dedi kendi kendine.

Ama mesaj gönderebilirdi. Evet. Belki de sinemada falandı ya da sessiz olması gereken bir yerdeydi. Fakat o fotoğrafı gönderdikten sonra Charlie'nin ne düşündüğünü öğrenmek istemeci

gerekirdi, öyle değil mi? Bir mesaj bekliyor olması gerekmez miydi?

Selam, bebeğim. Orda mısın? diye yazdı.

Parmaklarını bacaklarına hafifçe vurarak bekledi. Cevap gelmedi.

Wren, iyi misin?

Wren?

Nc yapması gerektiğinden emin değildi. Eve gidebilirdi.

Eve mi gitmeliydi? Yoksa Tessa'ya mı?

Yarım saat önce ne kadar heyecanlıydı. Şimdi adeta midesi düğümleniyordu. Fazla tepki verdiğini biliyordu fakat onun sesini duysa çok daha iyi hissedecekti.

Şu an meşgul, hepsi bu, dedi kendi kendine.

Ama genellikle mesajlarına hemen cevap verirdi. Onun için özel bir mesaj sesi ayarlamıştı ve telefonun sesini kapadığında da titreşime alırdı. Bu doğrudan sesli mesaja düşme olayı da neydi? Hiç iyiye işaret değildi.

Yeni bir mesaj gönderdi.

Yanlış birly mi yaptım? Sadece ii olduğunu söyleyen ytr.

Yazım yanlışlarını fark ettiğinde çok geçti.

*Bir şey, birly değil. Birlyin ne demek olduğunu bile bilmiyorum.

Bunun onu güldürmesini umut etti. Kendisini de güldürmesini ve biraz neşelendirmesini umdu fakat hiçbiri olmadı. Telefonunun siyah ekranı onunla adeta alay ediyordu.

Arabayı çalıştırdı. Bu ara sokakta oyalanmanın ona bir faydası yoktu. Kontrol etmek için Tessa'nın evine gidecekti. Belki

de Tessa'nın arka bahçesindeydiler ve müziğin sesi açıktı ya da telefonlarını diğer odada bırakmış Peçiç³ oynuyorlardı. Henüz iki sokak gitmişti ki telefonuna bir bildirim geldi:

Wren Grey

Mesaj

Kalp atışları hızlandı. Oku tuşuna bastı.

İyiyim endişelenme

Charlie rahatladı. Fakat birkaç saniye sonra yeniden kafası karıştı. Öncelikle Wren mesaj yazarken yazım kurallarına çok dikkat ederdi. Charlie'nin lanet antika telefonundan yazdığı mesajlarsa genellikle hatalarla dolu olurdu ve bu da Wren'i oldukça eğlendirirdi. Wren bunlara "parmak tökezlemesi" derdi.

Fakat mesajın rahatsız eden tarafı noktalama işaretlerinden çok kısa ve öz olmasıydı çünkü Charlie'nin ruh halini anlaması için gülen yüz falan koymamıştı. Gülen yüz olmadığı için Wren'in mesajı sert görünüyordu.

Charlie kenara çekti.

Wren neredesin? yazdı. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?

Cevap çabuk geldi.

Biraz sinirliyim ama önemli değil. Merak etme. Hiç... önemli değil.

Charlie mesajı iki kez okudu. Kafasında bir uğultu belirdi. Gözlerini sımsıkı kapadı ve sonra açtı. Wren sinirli miydi? Neden? Ona mı sinirlenmişti?

3 Bir strateji oyunu. (ç.n.)

Charlie hızlı hızlı ve arka arkaya mesajlar göndermeye başladı ve artık cevaplar da hızlı geliyordu. Arada bir duraklama oluyor, olduğu zaman da Charlie ne kadar gürültülü nefes aldığına duyabiliyordu.

Sinirli misin? Neden sinirlisin?

Gerçekten bilmiyor musun?

Gerçekten bilmiyorum. Bana mı sinirlisin?

Tessa'ya sinirli değilim.

Ya da P.G.'ye.

Sinirli olmadığım birçok insan var. Keşke hiç sinirlenmeseydim. O yüzden öyle bir şey yokmuş gibi yapalım.

Ne yaptım? Söyle.

bşvr.

Bir şekilde seni üzmüş olmaktan korkuyorum. Çok üzgünüm Wren?

Ha, sana yolladığım fotoğrafı siler misin? Ltf?

Wren, o fotoğraf harika. Çok seksi. Sana bunu o anda söylemediğim için özür dilerim.

ÇOK seksisin, bebeğim. Sana bunu hmn söylemeliydim. Gtmm gerekiyordu, hepsi bu.

Beni affedebilir misin?

Fotoğrafı sildin mi?

Bebeğim...

Sanki birisi kalbimi yerinden söküyor. Seni üzdüğümün farkındayım ve çok üzgünüm. SEN DÜNYADAKİ EN SEKSİ KIZSIN!"

Hı hı. O yüzden mi ortadan kayboldun? Birden yok oldun.

Puuf

Sana ilgilenmem gereken acil bir durum olduğunu söylemiştim, unuttun mu?

Ha, tamam, o zaman benim hatam. Kusura bakma. Hoşça kal.

Wren anlamıyru.

Gitmem gerektiği için üzgünüm. Bir daha olmayacak. Wren?

Dinle. Her şeyi berbat ettim.

Neredesin? Geleceğim. Konuşalım.

Eğer sana sarılablsem çok daha iyi hissedeceğim ve belki sen de iyi hissedersin, ne drsn?

Gerçekten, ltfn yazıp durmayı bırak. Yakında konuşuruz. Umarım.

Seni arayabilir miyim? En azından telefonda konuşamaz mıyız?

Mm, yok. Bu kez gerçekten hoşça kal. Telefonumu kapatıyorum.

Wren? Dur.

Hâlâ orada mısın?

Sanki dünya başıma yıkılıyor. Lütfen, lütfen arayabilir miyim?

Wren cevap vermedi.

Charlie paniğe kapılmamaya çalışsa da bunu beceremedi.

Wren, Tess'in evindeyken, fotoğrafı göndermeden hemen önce konuşurlarken ona gitmesi gerektiğini söylemişti. Ona Pamela'nın Dev'le ilgili bir konuda yardıma ihtiyacı olduğunu ima edecek bir şey söylemişti. Wren yalan söylediğini anlamış mıydı?

Yalan söylememeliydi. Pisliğin biriydi. Aptaldı. Fakat Wren...

Ona sorunun ne olduğunu söylemiyor ve onunla konuşmayı reddediyordu ki bu da hoş bir durum değildi.

Charlie kendini çok kötü hissetti. Yolun kenarındaki ağaçların uzun gölgeleri arabasına düşüyordu. Her şey tersti. Her şey kötüydü.

Starrla'nın evine gitmemeliydi.

Wren'e ne kadar güzel, zeki ve seksi olduğunu o sırada, fotoğrafı alır almaz söylemeliydi. Fakat Starrla'nın sesi çok üzgün gelmişti ve acil bir durum varmış gibi konuşmuştu. Bu da eski ihtiyaçlarını uyandırmıştı.

İhtiyaç duyulmaya ihtiyacı vardı ama Starrla değil, Wren tarafından. Her şeyi berbat etmişti.

Fakat Wren neden biraz daha anlayışlı davranmamıştı? Eğer Dev'e gittiğini düşünüyorsa –ki bu yanlıştı ve en kısa zamanda doğrusunu açıklaması gereken bir yalandı– Wren neden Dev'in nasıl olduğunu umursamamıştı? Ya bu Dev'le ilgili acil bir durum olsaydı... Değildi ama ya olsaydı...

Charlie, yanlış olmasına rağmen davranışını mantıklı göstermeye çalışıyordu ki bu da başka bir yanıştı. Her şey yanıştı. Düşünceler zihninde dönüp duruyordu ve sonunda delireceğini hissetti.

Lütfen cevap yaz, dedi. Wren? Lütfen cevap yaz.

On saniye geçti. Sonra otuz. Gerçekten de telefonunu kapamış mıydı? "Mm, yok," dedikten sonra öylece gitmiş miydi?

Bir dakika.

İki dakika.

On dakika.

Charlie on buçuk dakika boyunca gittikçe derinleşen karanlığın içinde oturdu. Ruhu acı çekiyordu. Telefonunu kapayarak eve gitmek üzere hareket etti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wren uyandığında kendisini iki boyutlu bir dünyada üç boyutlu bir kız gibi hissediyordu. Baş ağrıyordu. Dudakları çatlamış, dili kurumuştur. Ayrıca kötü, çok kötü bir şey olduğunu hatırlıyor fakat ayrıntılarını çıkaramıyordu. Bilinç ile bilinçsizlik arasında gidip geliyordu.

Neydi? Kötü olan şey neydi? Oturmaya kalktı ve o anda sanki bir buz kıracağıyla beynine vurulduğunu hissetti. Ah, ah, ah. Yarı kapalı gözleriyle etrafına bakındı. Neredeydi? Tessa'da mı?

Evet, çünkü işte Tessa orada, saçları yastığının üzerine dökülmuş bir şekilde yatıyordu. Üzerinde hâlâ dün gece giydiği kıyafetleri vardı. Wren kendisine baktı. O da aynı durumdaydı.

Üzerinde beli kalçasının hemen üzerini sıkmış olan kot şortu ve önü düğmeli yazlık menekşerengi bluzu vardı.

Düğmeli. Düğmelerle ilgili bir şey... hatırlıyordu.

Parmaklarını şakaklarına bastırdı. Kahretsin bu kadar çok içmek zorunda mıydı?

Hemen işemesi gerekiyordu. Gözlerini biraz daha kısarak kendini yataktan kalkmaya zorladı. Çıplak ayakları yerle temas etti.

Hareket et, dedi kendi kendine.

Ah, ah, aaaahhh. Başına bir ağrı saplandı. Kesinlikle ölüyor olmalıydı ya da belki de çoktan ölmüştü. Fakat biraz bekleyince ağrısı azaldı. Etrafından dolanırken Tessa'nın yatağına tutundu. Sonra tesadüfen Tessa'nın çalışma masasının sandalyesine tutunabildi ve sonra da dengesini sağlayabilmek için duvara tutundu. Banyoya ulaşması sanki yıllar sürmüştü. Işığı yakmadı. Bir daha hiçbir zaman ışık açmayabilirdi. Şortunu indirerek tuvalete oturduğunda bacaklarının soğuk zemine temasını hissetti. Gözlerini kapayarak öne doğru eğildi, kollarını bacaklarına, başını da kollarına dayadı.

İşi sanki çok uzun dakikalar boyunca sürdü. Sonrasındaysa içinde Tessa'nın pembe ve tüylü banyo halısına kıvrılıp uyumak için büyük bir istek duydu.

Fakat büyük olasılıkla yatak daha yumuşaktı. Altına girebileceği bir örtüsü de vardı. Ve Tessa da oradaydı. İçeri giderse dün gece kendisini bu kadar berbat hissetmesine neden olacak ne gibi şeyler yaptıklarını Tessa'ya sorabilirdi.

Banyodan yatağa döndü ve yavaşça uzanarak ağrıyan başını yastığına koydu.

Charlie'yle aralarında bir şey mi olmuştu? Kötü bir şey? Düğmeli bluzu...

Ah.

Ah hayır.

Fakat hâlâ büyük bir kısmı net değildi.

"Tessa," dedi kısık bir sesle. Ayak parmağıyla Tessa'nın bacağına dürttü. "Tessa. Uyan."

"Kahvemini yanına donat istemiyorum," diye homurdandı Tessa.

"Uyan yoksa üzerine kusacağım. O uzun, güzel saçlarının üzerine."

Tessa inledi. Yavaşça dönercek tek gözünü açtı ve Wren'e baktı. "Yine mi?"

"Ne yine mi?"

"Yine mi 'uzun ve güzel saçlarım'? Dün gece, P.G.'in evinde yüzdüm ve sen sürekli benim uzun ve güzel saçlarımdan bahsettin."

"Dün gece yüzmeye mi gittik?" dedi Wren. Tessa'nın genellikle uzun ve güzel olan saçlarının bazı yerleri sanki ıslak ıslak yatmış gibi dolaşmıştı.

"Sen değil, sadece ben ve P.G.," dedi Tessa. Nefesi kokuyordu. "Sen şezlongda oturdun. Mutlu değildin. Hiç mi hiç mutlu değildin. Artık uyuyabilir miyim?"

Wren kaşlarını çatı. Zihninde ay ve ayrıca suyun altından yansıyan küçük ayıcıklar belirdi. Bunlar havuzun ışıkları mıydı?

Evet. Havuzdaydılar, P.G.'in havuzundaydılar ve Tessa uzun ve güzel saçlarıyla bir denizkızını andırıyordu.

“Sen çıplak yüzdün,” dedi Wren.

Tessa içini çekti. “Evet.”

“P.G. de mi çıplak yüzdü?” Aklına bir görüntü daha gelince bunu hemen zihninden uzaklaştırdı. “Hayır, unut gitsin.”

Tessa örtüsünün altında el yordamıyla bir şey aradı. Sonra tişörtünü tutup salladı. “Hıh. İç çamaşırlarımı orada bırakmış olmalıyım.”

“Dur biraz, şu an iç çamaşırın yok mu yani?” diye sordu Wren. Elini kaldırdı. “Hayır. Bunu da unut gitsin.” Duraksadı. “P.G.'in evine nasıl gittik? Ve buraya nasıl geri döndük? Ve ben çıplak yüzmedim... öyle değil mi?”

“P.G. gelip bizi aldı ve sonra da buraya geri getirdi. Hatırlamıyor musun?”

“Biraz hatırlıyorum,” diye yalan söyledi Wren.

“Şey, kötü bir durumdaydın. Doğrusunu söylemek gerekirse seni hiç o kadar kötü görmemiştim. Charlie'ye kızgındın. Bunu hatırlıyor musun?”

Wren'in midesi ayağa kalktı.

Tessa'nın iç çamaşırları yoktu ve Wren Charlie'ye kızgındı. Hâlâ öyle miydi?

Kalbini yokladı. (Neredeyse) hatırladığı şey onu korkuttu. Gözlerini tavana dikti.

“Sürekli ailenin haklı olduğunu, erkeklerin baş belası olduğunu söyleyip durdun,” dedi Tessa. “Tekrar tekrar. Sanki otomatik bir

şekilde tekrarlıyor gibiydin. Fakat bize Charlie'nin ne yaptığını söylemedin. Charlie ne yaptı?"

Ödüllü soru buydu? Charlie ne yaptı? Yoksa soruyu değiştirmeli miydi? Wren ne yaptı?

Tessa aniden döndü ve yataktan kalktı. "Bir yarış atı kadar şişim var."

Wren, çıplak poposuyla ortada gezinen Tessa'nın rahat etmesi için arkasını döndü. Tessa'nın banyoya gittiğini düşündüğünde, "Bana bir bardak su getirir misin?" dedi.

Tessa onaylarcasına başparmağını kaldırdı. Sonra da elini yanlışlıkla kapının eşiğine çarptı. "Lanet olsun," dedi fakat elini göğsüne doğru çekerken bir kahkaha attı. Uzun bir süre sonra mis gibi soğuk suyla dolu bir bardakla yatak odasına geri döndü. Ayrıca iç çamaşırını da giymişti.

"Hey, hepsini birden içme," dedi Tessa.

Wren son bir yudum aldıktan sonra bardağı Tessa'ya uzattı. Elini yüzüne götürerek, "Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi.

"Yok, yok, hissetmediğin belli," dedi Tessa. "Zaten çok iyi görünmüyorsun."

"Sen de öyle."

Tessa kendini şöyle bir süzdü. "İkimizin de kötü göründüğünü söylemeliyim."

Wren dikkatli bir şekilde ayağa kalktı. Baş hâlâ ağrıyordu fakat artık bir buz kıracağıyla beyninin parçalandığını hissetmiyordu. Yastığını kaldırarak yatağın başlığına dayadı ve arkasına yaslandı.

"Bu da bir gelişme," dedi.

Tessa, Wren'in dizini hafifçe okşadı. "Kesinlikle. Ayrıca üzerine su dökmedin." Başını yana eğdi. "Üzerine baştan aşağıya Manx Whore döktüğünü hatırlıyor musun? Dün gece, P.G.'in havuzunda?"

"Tanrım... Ne yapmışım?"

Tessa kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Manx Whore'la ilgili uzunca bir süre konuştuk. Vay canına. Bir daha sana sert içki yok, dostum."

"Manx Whore da ne? Söyler misin?"

"P.G. bizim için yaptı fakat bizi eve götürmesi gerekeceğini bildiği için kendisine yapmadı." Biraz düşündü. "Ama bir iki tane bira içti."

"Ama biz Manx Whore içtik."

"Evet."

"Cam kavanozlarda içtik. Tadı da meyanköküne mi benziyordu?"

"Sambura'dan dolayı. Hatırlamaya başladın!"

Wren kulaklarını tıkadı. "Çok gürültü var, çok gürültü var. Sambura mı? Onu hatırlamıyorum. Onun ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama hatırladığım..."

Cümlesini bitirmedi. Dudağını ısırды. Ve sonra zihnindeki anılar midesindeki şeylerle karışmaya başladı. Hepsi birleşince acı çektiğini hissetti. Tessa'nın yatağından güçlkle çıktı. Buz kıracağı geri dönmüştü fakat zamanında banyoya yetişmeyi başardı. Tekrar tekrar kustu ama en azından bunu Tessa'nın uzun ve güzel saçlarının üzerinde değil, banyoda yapmıştı.

Tessa'nın annesi yoga dersi veriyordu ve bu nedenle ev Tessa ile Wren'e kalmıştı. Bir duş, bir parça kızarmış ekmek ve büyük bir bardak portakal suyundan sonra Wren kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı. Tam olarak iyi olmasa da *daha iyiydi*. Dün gece olanları bir araya getirebiliyor ve delirmiş gibi banyoya koşmuyordu. Tessa'ya, karmaşık duygularını çözebilmek için mümkünse biraz yalnız kalmak istediğini söyleyebilmişti.

Davranışlarından ve en başta o seksi fotoğrafı ya da seksi görünmeye çalıştığı fakat şimdi düşündüğünde çok aptalca olduğunu fark ettiği fotoğrafı göndermiş olmaktan deli gibi utanıyordu. Ne düşünmüştü ki? Ah, bak, ne kadar seksiyim, değil mi?

Ona, farkında olmadan olsa da, seksi gördüğünü, en azından onun gözünde seksi olduğunu hissettiren tek kişi Charlie'ydi. Sürekli ne kadar güzel olduğunu söylüyordu ve bu da her seferinde kendisini özel hissetmesine neden oluyordu. Tam da bu nedenle dün gece bunu yapmadığında Wren daha çok kırılmıştı.

Charlie'nin gidip Dev'e yardım etmektense yanında olup kendisini iyi hissetmesini sağlamasını istediği için bencillik yaptığını hissetti. Dev'in iyi olup olmadığını bile sormamıştı.

Fakat aynı zamanda kendisini küçük düşmüş ve savunmasız hissediyordu çünkü o fotoğrafı göndermiş olmanın yanı sıra bir de Charlie'ye onunla sevişmek istediğini söylemişti.

İçten içe Charlie'nin bunu istediğini biliyordu ama yine de kötü hissediyordu. Dün gece fotoğrafa karşılık olarak, "Hey, üzgünüm. Gitmem gerek. Seni en kısa sürede arayacağım, tamam mı?" gibi bir şey söylemişti.

Charlie sonunda onu aradığında Wren artık çakırkeyif de-
ğil sarhoştı. Tessa'yla birlikte P.G.'nin evindeydi ve üzgündü.
Charlie'nin aradığını görmüş fakat cevap vermemişti. Charlie
bir dolu sesli mesaj bırakmış, Wren de bunları dinledikten sonra
silmişti. Sarhoş, üzgün ve öfkeliydi çünkü Charlie'den de ken-
disinden de uzaklaştığını hissediyordu.

Kendi kendine ailesinin en başından beri haklı olduğunu
söyledi. Okuluna odaklanmasını istiyorlardı fakat aynı zamanda
da, Wren bunu o zaman anlayamamış da olsa onu korumaya
çalışıyorlardı. Bunun için henüz hazır değildi. Aşk için hazır
değildi. Aptal kestanerengi gözleri, aptal müthiş kasları, aptal
dağınık saçları ve aptal çapkın gülümsemesi olan aptal Charlie
için hazır değildi...

Sarhoş, öfkeli ve yalnız bir halde P.G.'in evindeki şezlongda
otururken zaten açık ve net bir şekilde ortada olan sonuca ulaş-
mıştı: Charlie'yi sevmezdi çünkü aşk çok acı veriyordu. Aşk
hayatından çıkabilirdi, sevdiği kişi ondan uzaklaşabilirdi. Char-
lie'den önce belki küçük bir dünyası vardı ama en azından tahmin
edilebilir bir gidişatı vardı.

Sonra Charlie aramayı bırakmış ve mesaj göndermeye başla-
mıştı. Mantıklı düşündüğünde Charlie'nin ondan uzaklaşmadığını
görebiliyordu. Bunu görüyordu. Ama elinde değildi. O yüzden
cevap vermedi, vermedi ve sonunda verdiği de sözleri cevap
niteliği taşımıyordu. Bir cevaba benzemiyorlardı. *Korkarım beni
terk ediyorsun o yüzden de önce ben seni terk ediyorum*, anlamına
gelen sözcüklerden ibaretti.

Ve Charlie'nin son mesajı...

Wren onu yeniden okuyunca kalbinin sıkıştığını hissetti:
Sanki dünya başıma yıkılıyor. Lütfen, lütfen arayabilir miyim?
Ya kendisi ne yazmıştı? *Mm, yok.*

Ona böyle yazmıştı. Tessa ona bonibon uzatıyor ya da Starbucks'taki barista fiş isteyip istemediğini soruyormuş gibi sadece *yok* demişti.

Yok. Ne kadar soğuk bir cevaptı. İşte bu yüzden de P.G. ve Tessa eğlenirken, birbirlerini ıslatırken ve çırlıçıplak yüzerlerken Wren oturduğu şezlongun üzerinde *içinin* buz gibi olduğunu hissetmişti. Boş boş telefonuna bakarken Charlie'nin yeniden aramasını, mesaj göndermesini istedi fakat bunu yapsa bile ona cevap veremeyecek kadar incinmiş olduğunu biliyordu. Hayatını uzaktan izlediğini ve paramparça olup gitmesini istediğini hissetti.

Dün gece Wren, Charlie'yi incitmesinin adil olacağını hissetmişti çünkü Charlie de onu üzmüştü. Bu sabah ise tüm bu düşünceleri ölü kelebekler gibi dökülüp gitmişti. Charlie'yi seviyordu. Tüm bunlar onu tüm kalbiyle sevdiği *için* çok acı veriyordu.

Karnında büyüyen pişmanlığı hissedince, ona mesaj gönder, dedi kendi kendine. Her şeyi düzelt. Daha iyi bir hale getir. Ara onu. Konuşmak her zaman mesaj yazmaktan daha iyidir.

Fakat gerçek bir konuşma yapamayacak kadar üzgün hissediyordu. O yüzden telefonundaki mesaj uygulamasını açtı ve sonra hızla ve panik içinde yazmaya başladı. Charlie'nin onun ne kadar üzgün olduğunu bilmesi gerekiyordu ve bunu Wren'i bir daha aramadan ya da ona bir kez daha mesaj göndermeden *önce* bilmesi gerekiyordu.

Tabii eğer bir daha onu aramayı ya da ona mesaj göndermeyi düşünüyorsa. Bu düşüncenin yarattığı korku başını döndürdü.

Çok, çok, ÇOK üzgünüm, yazdı. Dün gece için. Aradığında cevap vermeliydim. O mesajları gönderdiğinde... daha iyi... hissetmeliydim.

Bana neler olduğunu gerçekten bilmiyorum. Tek istediğim seni görmektir. Seninle olmaktır. Ve sana o mesajı gönderdim. Hangisinden söz ettiğimi biliyorsun ve Charlie, bu benim için çok korkutucuydu.

Ve sen yok oldun. Öylece *gittin*.

Eğer beni görmek istiyorsan ben de bugün seni görmeyi çok isterim. O yüzden beni ara ya da mesaj falan gönder. Burada seni bekliyor olacağım.

Duraksadı ve sonra son bir mesaj daha yazdı.

Umarım Dev iyidir.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlie uzun ve berbat bir gece geçirmişti. Tüm gece boyunca dönüp durmuş fakat sonunda güneş doğduğunda yorgun düşüp uyuyakalmıştı. Uyandığında neredeyse öğlen olmuştu. Kapı sesi... Birisi kapısına vuruyordu.

“Annem hayatta olup olmadığını öğrenmek istiyor,” dedi Dev, sandalyesini Charlie’nin yatağına doğru sürerek. “Hayatta mısın?”

“Evet,” dedi Charlie, sersem gibi. Gözlerini ovuşturdu, başucundaki saate baktı ve doğrularak bacaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. “Vay canına.”

“Ne vay canına?” dedi Dev.

“Geç olmuş.”

“Hadi be? Annem beni o yüzden gönderdi. Seni kontrol etmem için.”

“‘Be’ deme. Pamela bundan hoşlanmıyor.”

“Sen de ona Pamela deme. Bundan hiç hoşlanmıyor. Ayrıca babamın dükkânda sana ihtiyacı var. Burnunda hızma olan o yaşlı kadının sandalyeleriyle ilgili bir şey varmış.”

“Evet, Agnes’in sandalyeleri,” dedi Charlie.

Dev sandalyesini biraz daha yaklaştırdı ve Charlie ile Wren’in çerçevesi resmini aldı. Wren gülüyordu, fotoğrafı çekmek için kolunu komik bir şekilde uzatmıştı ve kareye sığabilmek için birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Wren kameraya bakıyor, Charlie ise Wren’e bakıyordu.

Kolunu indirip çektiği fotoğrafa birlikte baktıklarında Wren’in homurdanarak çok şapşal görüldüğünü söylediğini hatırlıyordu. Öyle görünmüyordu. Adeta ışıldıyordu.

“Ama sen harika görünüyorsun,” demişti ve Charlie kendisine bakmadığını fark etmişti. Wren’e bakarken gözlerinde oluşmuş olan o yumuşaklığı gördüğünde şaşırmıştı. İlk başta utanmıştı çünkü hisleri çok açıktı. Kendisini savunmasız hissetmişti. Herkes Wren’e olan duygularını yüzünden açıkça okuyabilirdi.

“Çok tatlı görünüyorsun,” diye devam etmişti Wren. “Adeta küçük bir çocuk gibi.”

“Küçük bir çocuk mu?” demişti Charlie, boynundan yukarı yükselmeye başlayan sıcaklığı hissederek.

“Yani küçük bir çocuk değil de... tatlı demek istedim. Küçükken oyuncak arabalarıyla oynarken de aynı böyle görüldüğüne eminim. Oyuncak arabalarla oynar mıydın, Charlie Parker?”

Charlie'nin hiç oyuncak arabası olmamıştı. Annesinin garajında bir alet kutusu vardı ve orada geçirdiği bitmek bilmeyen dönemde çekici, vidaları ve vida anahtarlarını beton zeminin üzerine değişik şekiller oluşturacak biçimde tekrar tekrar dizmişti. O zamanı çok iyi hatırlamasa da bunu hatırlıyordu.

"Oynardım," demişti Charlie. "Sen oynar mıydın?"

"Hayır, ben genelde pelüş hayvanlarla oynardım."

Wren telefonunu cebine koymadan önce fotoğrafa bir kez daha baktı. Kollarını Charlie'nin boynuna dolamış ve onu küçük öpücüklere boğmuştu. Sonra her zaman yaptığı gibi ensesinden tutmuş onu öyle içten bir şekilde öpmüştü ki Charlie'nin utançlığından eser kalmamıştı.

İki gün sonra Wren ona fotoğrafın bir kopyasını vermişti. Onu Kmart'ta bastırmış ve bir çerçeveye koymuştu. Tüm bu ufak şeyler... Kimse daha önce ona böyle davranmamıştı.

Dev, Wren'in fotoğrafına hafifçe vurunca Charlie daldığı düşüncelerden koptu. "Kız arkadaşın çok seksi," dedi.

"Evet. Hı hı. Fotoğrafı yerine koy, Dev."

"Onu kaç kere öptün?" diye sordu Dev. "Beş? Sekiz? On ikiden fazla mı?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Charlie.

Dev sırttı. Wren gelene kadar Dev'in ağabeyine takılabileceği böyle bir malzemesi hiç olmamıştı. Fakat Dev, Wren'den hoşlanıyordu, Wren de Dev'den hoşlanıyordu. Wren onun saçlarını karıştırarak yaptığı ayrıntılı Lego şekillerini överdi. Dev ona hoşlandığı kızı nasıl etkileyeceğini sorduğunda Wren, "Yalnızca

ona gülümse ve onunla normal biri gibi konuş. Dostum, sen yeterince tatlısın zaten,” demişti.

“Tatlı olan sensin,” demişti Dev, kaşlarını oynatarak. “Eğer Charlie sana iyi davranmazsa beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Teşekkürler, Dev. Çok kıbarsın,” demişti Wren. Charlie’ye hayran hayran bakmış ve, “Ama ağabeyin bir kıza nasıl davranacağını biliyor. Bana çok iyi bakıyor,” demişti.

Charlie ayağa kalktı ve çerçeveli fotoğrafı Dev’in elinden alarak yerine koydu.

“Kahvaltı kaldı mı?”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Dev. “Kahvaltıda krep vardı. Yani çok sevdiğin bir şey değil.”

Charlie bir kot ve siyah bir tişört giydi. Odasının kapısında duran ve yolu kapayan Dev’e döndü. “Kendin mi hareket edersin ben mi götürüyüm?”

Dev sandalyesini arka tekerleri üzerinde kaydırarak kapıya döndü. “Belki bir tane krep kalmıştır. Ya da üç. Ya da hiç kalmamış olabilir.”

Charlie içinin sıkıldığını hissetti. Öğlen olmasına ve kahvaltı vaktinin üzerinden saatler geçmesine rağmen ocağın üzerinde kendisini bekleyen bir yığın krep olacağını biliyordu.

“Hey, Dev.”

Dev dönüp ona baktı. “Ne var?”

“Pamela’ya neden şey dememi istiyorsun...”

“Anne mi?” diye yardımcı oldu Dev. “Zor bir sözcük değil. Sadece iki heceli. İki heceli başka bir sözcük daha duymak ister misin? Baba.”

“Teşekkürler, Dev. Verdiğin ders için teşekkür ederim.”

“Yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım.”

Charlie kaşlarını çatı. Daha fazla konuşmasına gerek yoktu. Artık susabilirdi. Fakat o devam etti çünkü bu önemli bir konuydu. “Dinle, Pamela ve Chris harika insanlar. Bunu biliyorsun ve bunu benim bildiğimi de biliyorsun. Onlara Pamela ve Chris diye hitap etmemin tek nedeni...” Tekrar konuşmaya çalıştı, “Onlara senin seslendiğin şekilde seslenmeme sebebim...”

“Tamam Charlie. Sorun değil.”

“Biliyorum,” dedi Charlie ama Dev’in anlamasını istiyordu. “Sadece bazen, birini sevsen bile...”

Aniden sustu. Ümitsiz bir durumdaydı. Ümitsiz ve değersiz.

Dev konuşmadan oldukça rahatsız olmuştu. Charlie bazen kendi duygularını net bir şekilde göremese de bunu görebiliyordu.

Odaklanmak için halının üzerinde koyu renk bir nokta bulduktan sonra, “Bu hoş bir şey değil. Onlar asla yanlış bir şey yapmadılar. Bu sadece... benimle ilgili,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Dev.

“Fakat sen onlara anne ve baba dediğin için mutluyum. Devam et.”

Dev başını salladı.

Charlie de başını sallayarak karşılık verdi. Pekâlâ.

Chris’in Charlie’den üzerinde çalışmasını istediği sandalyeler konik ayaklıydı ve onları zımparalayarak üzerlerinde oluklar oluşturması gerekiyordu. Bu tür ayrıntılı işler zımpara makinesiyle değil zımpara kâğıdıyla yapılabilirdi ve bu da iyi bir şeydi

Çünkü elektrikli aletleri kullanırken dikkatli olmak gerekiyordu. Charlie'nin düşünceleri ise çok uzaklardaydı.

Telefonu frezenin yanındaki masada duruyordu fakat mesaj gelip gelmediğini kontrol etme dürtüsüne karşı çıkmaya çalışıyordu. Eğer Wren aradıysa veya mesaj gönderdiyse ve bu mesaj *Canın cehenneme, senden ayrılıyorum, hoşça kal*, falan değilse durum başkaydı. Ama eğer hiç mesaj yoksa Charlie yeniden yıkılacaktı.

Çok kötü durumdaydı.

Bunu ona yaptığı için Wren'e öfkeliydi. Zihnini bu hale getirdiğı ve ona bu şekilde davrandığı için...

O konuya girmek istemiyordu ama eğer dün geceyle ilgili ne hissettiğini anlamak istiyorsa belki bu karanlık tarafa bakması gerekiyordu.

ömelerek ilk sandalyenin ayağındaki girintiyi düzeltti. Chris iyi iş çıkarmıştı. Sandalyenin ayağı çok şık bir şekilde incelik kalınlaşıyordu. Ve Charlie, Wren'i düşündü. Kalçası beline doğru inceliyor, beli ise göğüslerine doğru kalınlaşıyordu.

Kahretsin. Gözlerini kapadı. Kendisine bir dakika kadar izin verdikten sonra yeniden işe koyuldu. İş işti. Yapılması gerekiyordu.

Sandalyenin bacağını zımparaladı ve ilk kez Wren'i uzaktan değerlendirmeye çalıştı. Sıra kendisine de geldi. Daha sonra geçmişine, şimdisine ve belirsiz geleceğine uzaktan baktı. Son verdiği ve devam ettirmeyi başardığı ilişkilerini de belli bir mesafenin ardından değerlendirildi.

Chris, Pamela ve Dev'le sağlam ilişkileri vardı. Onlarla yürüdüğü yolda arada sırada engeller olmuştu fakat Dev'e söylemeye

çalıştığı şey doğrudu. Charlie, Dev'i ve koruyucu ailesini gerçek ailesi olarak benimsemişti ve bunu yüksek sesle dile getiremiyor olması yalnızca Charlie'nin başarısızlığıydı.

Ya Ammon? Onunla olan ilişkisi de sağlamdı. Ammon iyi ve sadık bir arkadaştı. Fakat aynı zamanda bu sonbaharda Mercer'a gittiğinde onunla iletişim halinde olacaklarından şüpheliydi. Aralarındaki arkadaşlık güzeldi fakat görüldüğünden daha fazlası değildi.

Bir de Starrla vardı. File çorapları ve mini eteklerinin içindeyken seksi bir baş belası, eşofman ve bol tişörtlerinin içinde ise üzgün bir kızdı. Genellikle zalimdi fakat bazen, geçen sene bir gün Charlie'nin kötü bir gün geçirdiğini anladığında olduğu gibi, iyi kalpli olabiliyordu. O gün Starrla onunla birlikte dersi asmış ve onu alışveriş merkezine götürmüştü. Tüm karşı çıkmalarına rağmen ona bir Orange Julius marka meyve suyu almış, "Sadece iç, pislik. Söz veriyorum, kendini daha iyi hissedeceksin," demişti.

Seks konusuna gelince, birbirlerini ilk "becerdiklerinde" on dört yaşındaydılar ve sonrasında Charlie ona ne kadar tatlı olduğunu söylemeye çalışmıştı. Zihnindeki Starrla o zamanlar güzeldi. Aslında dışarıdan bakıldığında, siyah göz makyajı ve vamp kıyafetlerinin altında hâlâ öyleydi. Fakat bu onların ilk sevişmeleriydi ve Charlie hızlı ve şiddetli bir şekilde boşaldıktan sonra onun üzerine yığılmıştı.

Starrla ise gülmüş ve dirseğiyle onu itmişti. "Beni eziyorsun. Kalk üzerimden."

Charlie sersemlemiş, bitkin düşmüş ve minnettar bir şekilde yanına yuvarlanmıştı. Ayrıca onu incittiğinden de endişelenmişti. “Üzgünüm,” demişti. “İyi misin?”

Starrla ona bir deliye bakar gibi bakmıştı. Sonra yüzünde bildik bir bakış belirmişti. “Yumuşak halin böyle mi oluyor? Bilmiyorsan hatırlatayım ben yumuşak davranışlardan hoşlanmam,” demişti, alaycı bir şekilde gülerek.

Charlie ona yaklaşmıştı. Starrla dışarıdan sert görünüyor olabilirdi fakat bu yalnızca kendini korumak içindi. Charlie bunu biliyordu. Elinin tersiyle yanağını okşamıştı. “Starrla... bu...”

Starrla ise onun elini iterek yataktan kalkmıştı. “Kes sesini de giyin. Annem birazdan burada olur.”

Bazen dolapta hangi ucuz içki varsa ondan bir ya da belki üç bardak içmeden onunla sevişmezdi. Böyle zamanlarda Charlie, Charlie olsa da bunu yapması gerektiğini ima ederdi. “Sarhoş olmam gerek. Üzerine alınma, tamam mı?”

Charlie’nin üzerinde çalıştığı sandalye ayağı mükemmel bir şekilde zımparalandı. Alnındaki teri sildi, sandalyeyi çevirdi ve diğer bacağına geçti. Zımpara kâğıdının ahşaba sürtünürken çıkardığı ses onu rahatlatıyordu. Bunun verdiği tatmini dişetlerinde, ağzının gerisinde hissediyordu. Galiba farkında olmadan dişlerini birbirine sürtüyordu.

Charlie, Starrla’yla son kez on birinci sınıfın mezuniyet balosundan sonra birlikte olmuştu. Birisi bir otel odası kiralamıştı ve balodan sonra parti olmuştu. Starrla çok, çok sarhoş olmuş, terlediğinden şikâyet ederek fermuarını açmış ve kısa, parlak elbisesini herkesin önünde çıkarmaya kalkmıştı.

“Starrla, hayır,” demişti Charlie. Diğerleri tezahürat yapıp ıslık çalarken, Charlie onu yatağın olduğu odaya götürmüştü.

“İyi eğlenceler, çocuklar!” diye seslenmişti kızlardan birisi.

Eğlenmek gibi bir amacı yoktu. Charlie onu herkesin gözü önünde olmaması için yatak odasına götürmüştü, onunla sevişmek gibi bir amacı yoktu. Ama olaylar birbirini takip etmiş ve Starrla’yla sevişmişti. Ya da o Charlie’yle sevişmişti. Terli geçen on dakikadan sonra bitmişti.

“Bu gece buraya benimle gelmedin,” demişti Starrla, yataktan kalkarken. Saçları dağılmıştı ve mavi topuklu ayakkabılarından biri ayağından sarkıyordu. Elbisesi belinde toplanmıştı.

“Sana birlikte gitmeyi teklif ettim ama sen kabul etmedin,” demişti Charlie. Biraz ayılmıştı ve gözlerinde Charlie’ye tanıdık gelen bir parıltı belirmişti. Öfke. Çaresizlik. Başkaldırı.

“Hayır dedim çünkü eşin olmamı istemediğini biliyordum. Bunu bana acıdığın için sormuştun. Öyle değil mi!”

“Starrla...”

“Ama hâlâ senin fahişen olmamı istiyorsun diye işte buradayım. Yaşasın. Mutlu musun?”

Hayır, ne Charlie ne de Starrla mutluydu. Birbirlerini mutlu etmiyor hatta tam tersini yapıyorlardı.

“Starrla. Benden ne istiyorsun?” demişti Charlie.

Starrla elbisesini düzeltmiş, kollarını içinden geçirmiş ve beline toplanan eteğini indirmişti. “Hiçbir şey istemiyorum, tatlı çocuk. Sen zaten harikasin.”

Ondan sonra bir daha hiç sevişmediler. Bu Charlie'nin kararıydı. Çünkü bu durumda yanlış olan çok şey ve doğru olan çok az şey vardı.

Ve şimdi Wren'le birlikteydi.

Wren'le birlikte olmasının doğru olduğunu biliyordu ya da bildiğini düşünüyordu fakat dün gece durumu değiştirmişti.

Gerçek Wren'i tanıdığına inanmak istiyordu. Vc gerçek Wren'in sağlam bir kişiliği olduğuna ve ona değer verdiğine inanmayı çok istiyordu.

Topuklarına dayandı vc zımpara kâğıdını yere bıraktı.

Wren bana kötü mü davrandı? diye sordu kendi kendine.

Evet... Fakat Charlie de Starrla'nın yanına koşmak için onunla mesajlaşmayı bırakmıştı. Wren'in amacının onu incitmek *olmadığına* inanmayı istiyordu. Bunu yanlışlıkla yapmıştı, öyle değil mi? Belki kendisi de kötü bir durumdaydı.

Böyle olduğu açıktı. Ama yine de... Charlie gözlerini kapadı.

Bir zamanlar Charlie, Starrla'nın ona kötü davranmasına izin veriyordu. Dün gece ise Wren ona kötü davranmıştı.

Fakat o da mükemmel değildi. Wren onunla sevişmek istediğini söylemişti, bunu kendisi de çok istiyordu ama yine de anlamadığı veya içgüdüsel olduğunu düşündüğü nedenlerle yaramadık edemeyeceği bir kıza koşmuştu. Tanrım, pisliğin tekiydi.

Bir daha böyle bir durum olursa bunu asla yapmayacaktı.

Charlie gözlerini açtı. Kalbi ona Wren'in hâlâ o bildiği, sevdiği Wren olduğunu vc onu her zaman seveceğini söylüyordu. Eğer Wren onu geri isterse Charlie onu bir daha asla bırakmayacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Wren arabasının yanında ileki geki yüküyordu. Çözleki parka dönen yola takıldı. Orada mıydı?

Hendeğimizde buluşalım mı? diye yazmıştı Charlie ve Wren hemen cevap vermişti: Evet!

Dişlerini fırçalamış, Tessa'dan temiz bir gömlek ödünç almış ve saçlarını taramıştı. Sonra da buraya, park yerine gelmişti. Doğrudan hendeklerine gitmemişti çünkü oraya her zaman birlikte yürürlerdi. Ayrıca onu hendekte beklemediğini biliyordu çünkü gelmiş olsaydı arabasını görürdü.

Neredesin, Charlie? Sana ihtiyacım var!

Charlie antika Volvo'suyla park yerine girdiğinde Wren yere yığılacağını sandı.

"Charlie!" diye bağırdı, arabasına doğru koşarak. Aralarında belki bir metre kadar kala durdu. Yüzündeki ifade Wren'e ne söylüyordu? İyi miydi, kötü mü? Kötü olsa hendekte buluşmak istemezdi, değil mi?

Motoru kapayarak arabadan indi. Bakışları ciddiydi. Gülmsemiyordu.

"Selam, Wren," dedi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Selam," diye karşılık verdi Wren. Ona doğru küçük bir adım attı. Kalbi deli gibi çarparken Charlie'ye elini uzattı. Charlie elini tuttu. "Hendeğe gidelim mi?"

Wren başını salladı. "Gidelim."

Charlie onu bagaja doğru çekti ve battaniyeyi aldı. Onların battaniyesini. Çimenlikli yoldan geçerlerken konuşmadılar ama sorun değildi. Wren'in elini tutuyordu. Ona her zamanki gibi güven veriyordu. O Charlie'ydi ve buradaydı.

Parkın çitlerle çevrili sınırına geldiklerinde Charlie hendeğin dik inişine doğru yürüdü. Bacaklarını açarak dengede durduktan sonra Wren'in aşağı inmesine yardım etti. Battaniyeyi serdi. Oturdu ve Wren de onun yanına oturdu. Wren elini onun gömleğinin önüne koydu ve endişeyle hafifçe bastırdı. Uzanmak istiyor muyuz? diye soruyordu ona. Uzanmak istiyor musun?

Charlie bunu istiyordu. Wren de onun yanına uzandı ve başını onun göğsüne koydu.

"Charlie. Çok üzgünüm," dedi.

“Önemli değil,” dedi Charlie fakat sesi kendisi gibi çıkmıyordu. Birkaç saniye geçtikten sonra, “Ben de üzgünüm,” dedi.

Wren rahatladı. “Dev iyi mi?”

“İyi.”

“Güzel.”

Charlie’nin göğsü inip kalkıyordu. Wren ait olduğu yerde, onun kollarındaydı. Sıcaktı, güçlüydü ve onunla olmak huzur veriyordu.

“Bazen senin sorunlarının benimkilerden daha büyük olduğundan endişeleniyorum,” dedi Wren. “Dev ve üvey ailenle ilgili konularda demek istiyorum.” Duraksadı. “Tüm yaşadıkların. İşin.”

“İşim mi?” dedi Charlie.

“Şey, evet. Çok çalışıyorsun. O işe çok fazla zaman ayırıyorsun.”

“Sen de çok çalışıyorsun,” dedi Charlie. “Grady de elimi dikmiştin, hatırlıyor musun?”

Evet, ama Wren o işte gönüllü çalışıyordu ve bu her ne kadar önemli olsa da istese hasta olduğunu söyleyerek kendine bir gün ayırabilirdi. Ama Chris, işleri yetiştirmekte Charlie’ye güvendiği için onun bunu yapamayacağını hissediyordu. Charlie ailesine sanki bir yetişkin gibi yardım ediyordu. Zihninin bir köşesinde Chris’in ondan bu kadar çok şey istemesinin adil olmadığını düşünüyordu. Charlie’nin liseyi bitirmiş olmanın özgürlüğünü yaşayabilmesini ve yazın tadını çıkarmasını istiyordu. Ama başka bir tarafı da Charlie’nin iş etiğine ve Chris, Pamela ve Dev’e olan bağlılığına hayrandı.

Açıklamaya çalıştı. "Biliyorum. Haklısın. Fakat hayatında... bilmediğim şeyler oluyor. Bu da benim sorunlarımın çok aptalca görünmesine neden oluyor. Sonra kötü hissettiğim için kötü hissediyorum ve bunun üstesinden gelmek istiyorum ama..."

"Wren senin sorunların aptalca değil."

Sana seksi bir fotoğrafımı gönderdikten sonra bana mesaj yazmadığın için sinir krizine girmiş olmam mı aptalca değil, diye düşündü Wren. Bu oldukça aptalcaydı ama yine de yazmamış olması hâlâ acı veriyordu.

Üstesinden gelecekti. Ona biraz daha yaklaşıp fısıldadı, "Senin için yeterince iyi olduğumdan emin değilim."

"Hey," dedi Charlie, gözlerine bakabilmek için pozisyon değiştirerek. "Sen benim için her zaman yeterince iyisin. Hatta fazlasıyla iyisin. Bir daha böyle söyleme, Wren."

Wren ona belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Eğer Charlie onun yeterince iyi olduğunu söylüyorsa ona inanmalıydı, öyle değil mi? Artık bu kavgaya, tartışmaya ya da dün geceki küçük pürüzü atlatabilmek için her ne yapıyorlarsa ona bir son vermek istiyordu. O sadece küçük bir pürüzdü, öyle değil mi? Sadece küçük bir pürüzdü ve şimdi artık bunu aştıklarına göre her şeyi düzeltmek için öpüşme vakti gelmemiş miydi?

"Sen de benim için fazlasıyla iyisin," dedi Wren, bedeniyle ona daha fazla temas edebilmek için dönerek.

"Wren, dur," dedi Charlie.

Wren dudaklarıyla Charlie'ninkilere dokundu. "Sen mükem-melsin. İyi, tatlı ve zekisin. Ayrıca tesadüfen çok da yakışıklısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

“Wren. Ben...” Charlie geri çekildi.

Wren neler olduğunu anlamıyordu. Hâlâ kavga mı ediyorlardı? Dün gece her şeyi berbat etmişti ve bu da kötü bir durumdu. Fakat Charlie de bu işten en azından biraz sorumluydu. İkisi de işleri berbat etmişlerdi fakat artık birbirlerinin özürlerini kabul ettiklerine göre her şey düzelmişti. Düzelmemiş miydi?

“Charlie?”

“Dev değildi,” dedi Charlie. “Dün geceki acil durum... Dev değil, Starrla’ydı.”

Wren bir şey anlamamıştı. “Starrla mı?”

Charlie başını salladı. Bir sincap yakınlarındaki bir ağaca tırmanırken onlara baktı ve kuyruğunu oynattı.

“Starrla,” diye tekrarladı Wren. “Dur biraz. Ben seni istediğimi söyledim ve sana o fotoğrafı gönderdim...”

“Fotoğrafı gönderdiğin için çok heyecanlandım,” dedi Charlie. “Hâlâ heyecanlıyım. Wren sen harikasın. Çok güzelsin.”

“Ve sen de Starrla’ya gittin, öyle mi?” dedi Wren. Düşünceleri karmakarışık olmuştu. “Neden?”

“Bilmiyorum,” dedi Charlie, çaresizce. “Annesi tutuklanmış. Üzgündü. Korkmuştu. Bana ihtiyacı vardı. Ona kendisini güvende hissettirecek birine ihtiyacı vardı.”

“Benim de sana ihtiyacım vardı,” dedi Wren.

“Biliyorum.”

Charlie doğruldu. Wren de doğruldu. Güneş parlıyor, kuşlar öterek birbirleriyle konuşuyordu. Onları izleyen sincap başka bir dala atladı ve dal sallanınca öfke dolu bir sesle bağırdı. Başka bir

gün olsaydı, tüm bunlar Wren'in gülümsemesine neden olurdu. Beş dakika önce olsaydı...

Charlie onun ellerini tuttu. Wren ellerini çekmeye kalksa da Charlie onları biraz daha sıkıca kavradı.

"Sanırım bu... eski bir alışkanlık. Galiba ben hep bu alışkanlığa geri dönüyorum. Fakat artık bitti," dedi. Charlie yüzündeki ifadeye bakarken Wren ne kadar şaşkın olduğunun anlaşılıp anlaşılmadığını merak etti.

"Eski alışkanlığın ne? Starrla'ya koşmak mı?" Charlie duraksadı.

Wren ellerini bu kez çekebildi ve dizlerini kavradı.

"Evet," dedi. "Starrla'ya gitmek. Fakat artık gitmek istediğim kişi sensin. Bundan sonra sana geleceğim."

Wren, Charlie'nin bir şekilde çağrılarak yanından ayrıldığı tüm o zamanları düşündü: Dev konusunda Pamela'ya yardım etmek için, Chris'e gelen bir kargoyu almak için, zamanında gönderilmeyen bir faturayı ödemek için Atlanta Elektrik Borçları dairesine gitmesi gerektiği için... Hatta ona mesaj göndererek geç kalacağını falan yazdığı fakat nedenini söylemediği zamanlar da olmuştu.

"Wren?" dedi Charlie. Ağlamak üzere gibi görünüyordu.

Wren bir uçaktan düşüyormuş gibi hissetti.

"Wren. Lütfen."

Yalvarıyordu, tıpkı dün gece yaptığı gibi. Yine dün gece olduğu gibi Wren'in üzerine bir perde inerek onu dünyadan soyutlamaya başlıyordu. Wren karşı koymaya çalıştı fakat bu güçlü bir histi.

Aşk bütün bunlara *değmez*, diye düşündü.

Evet, değer. Charlie için değer, diye kendi kendine karşı çıktı.

Yutkundu. "Daha önce de oldu mu?"

"Ne oldu mu? Ne demek istiyorsun?"

"Starrrla'ya koştüğün zamanlar. Onu bana tercih ettiğin zamanlar oldu mu?"

Charlie adeta donup kalmıştı.

"Oldu mu?"

Çenesinde bir kas kıtıldadı. Wren kendini bir labirentte hapsolmuş gibi hissediyor ve bu durumdan nasıl çıkacağını bilmiyordu.

"Bir kere," diye itiraf etti Charlie. Dudaklarını birbirine bastırdı. "İki kere. Pardon... iki kere oldu."

"Ah," dedi Wren.

"Fakat ben hiçbir zaman onu sana *tercih etmedim*. Lütfen, Wren. Buna inanmak zorundasın."

"Onunla yattın mı?"

"Ne zaman?" dedi ki bu korkunç bir cevaptı. "İkimiz birlikte olmaya başladığımızdan beri mi? *Hayır* ve ondan önce de uzun bir zamandır olmamıştı."

Wren kollarını bacaklarına sardı ve yanağını dizlerinin üzerine dayadı. Hendeğe inen bayıra, ağaçlara ve sonra daldan dala atladığını gördüğü sincaba baktı. Kendine bir arkadaş bulmuştu ve şimdi iki sincap vardı. Başka bir gün olsaydı Wren onları Charlie'ye de gösterirdi ve Charlie de gülümser ve onların bir çift olup olmadıklarını merak ettiğini söylerdi. Charlie rahat olduğunda çok tatlı bir serseme dönüşebiliyordu ve Wren onun

bu aşk sincaplarına isim taktığını hayal edebiliyordu. Sincaplara da sersemce isimler verirdi. Erkek için Jerome... veee kız için de Ginger, diye düşündü Wren.

“Wren, Starrla artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyor,” dedi Charlie.

“Bir anlam ifade ettiği açık,” dedi Wren.

Charlie onun gözlerine bakmaya çalıştı. “Wren, seni seviyorum. Bunu bilmiyor musun?”

Belki biliyordu fakat Charlie ilk kez bunu yüksek sesle söylüyordu. “Ben yalnızca seni seviyorum,” dedi Charlie, kelimelerinin arasında biraz bekleyerek.

Charlie ona öyle yoğun bir şekilde bakıyordu ki Wren artık gözlerini kaçırıyordu.

Wren başının döndüğünü hissetti.

Charlie onu sevdiğini söylemişti. Bu büyük bir şeydi.

Ama bunu Starrla hakkında konuşurlarken yapması hoş değildi.

Bir rüzgâr ağaçların yapraklarını hışırdatarak Charlie’nin yüzüne dans eden gölgeler düşürdü. Sonra gölgeler kalktı ve güneş kestanereengi gözlerine vurarak rengini fena halde ortaya çıkardı.

“Starrla en başından beri bir hataydı,” dedi. “Bana çok kötü davrandı ve ben de buna izin verdim. Sonra dün gece sen... sen...”

Wren de Charlie’ye kötü davranmıştı. Kaçıp gitmek istedi fakat Charlie gözleriyle onu olduğu yerde tutuyordu.

“Başta, bana sinirli olduğunu söylediğin o mesajı gönderdiğinde her şeyi düzeltmek istedim,” dedi Charlie. “Seninle konuşmak

istedim çünkü konuşsaydık her şeyi çözebilirdik. Çünkü sen ve ben artık 'biz'iz." Gözlerini ondan ayırmadı. "Seninle tanışana kadar aşk diye bir şeyin var olduğuna inanmıyordum. Bunun insanların uydurduğu bir şey olduğunu düşünüyordum. Aşka inanan insanların ya bana ya da kendilerine yalan söylediklerini düşünüyordum. Fakat sonra karşıma sen çıktın..."

Wren sesini çıkarmadı.

"Seninleyken hissettiklerim, şimdiye kadar hissettiklerimden farklı," dedi Charlie, kararlı bir sesle. Gözleri doldu. "Dün gece neredeyse hiçbir şey yapamadım ve sen telefonunu kapadığında..."

Wren ona dokunmak istedi fakat korkuyordu.

"Bunu yapamam, bunu bana yapmasına izin veremem," diye düşündüm." Gözlerini kırpı. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyordum ve bu beni öldürüyordu fakat aynı zamanda senin basıp geçeceğin bir paspas da olamazdım. Eğer üzerime basıp geçmene izin verirsem bu ikimiz için de yanlış olurdu."

Wren nefesinin kesildiğini hissetti. Şimdi içindeki panik duygusuyla ona doğru uzandı. Sıcak ve güçlü ellerini tuttuğunda, ağzından dökülmek isteyen sözleri dizginlemeye çalıştı. İyi bir kız olacağım! diye düşündü. Daha iyi olacağım, söz veriyorum!

Onu kaybetme fikri Wren'e, onu ne kadar istediğini hatırlatmıştı çünkü evet, aşk vardı. Charlie ve Wren gerçkti. Ruhlarının bir arada olduğu doğrudu. Onlar insandı ve hata yapmışlardı, ikisi de yapmıştı fakat Wren tek başınayken yalnızdı. Charlie'yle birlikteyken ise onun söz ettiği "biz" in diğer yarısıydı. Fakat bir araya geldiklerinde sadece bir bütün oluşturmuyorlardı. İkisnin toplamından daha fazlası haline geliyorlardı.

Sıcak ve yoğun bir şeyin boğazını tıkadığını hissetti.

“Ama gitmene izin veremem,” dedi Charlie. “Gitmene nasıl izin verebilirim ki? Kalbimi dinledim...” omuz silkti... “Ve seni sevdiğimi anladım.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Wren.

Charlie'nin yüzündeki ifade tamamen olmasa da boşa yakın bir ifadeye dönüştü. Tamamen değildi çünkü Wren o boşluğun altında bir umut ışığı görmüştü.

“Seviyorum,” dedi. “Seni çok seviyorum, Charlie.” Charlie onu kendisine çekti.

“Dün geceki kişi ben değildim,” demeyi başarılabildi Wren.

“Biliyorum.”

“İçkiliydim.”

“Biliyorum.”

“Hem içkili hem de çok çok üzgündüm çünkü seni çok özlemiştim. Ve sana o fotoğrafı gönderdikten sonra hiçbir tepki vermediğin için kendimi aptal gibi hissetmiştim. Fakat bunun bir bahane olamayacağını biliyorum ve bir daha ne telefonumu kapamak ne de seni üzme istiyorum. Çok çok üzgünüm.”

Charlie ona sıkıca sarıldı. “Biliyorum. Ben de üzgünüm.”

“Ayrıca... bilirsin işte... seks yapmak istiyorum. Sevişmek istiyorum. Seninle istiyorum.” Wren geri çekilerek ona baktı. “Bunu istiyorum. Tamam mı?”

“Bunu ben de istiyorum,” dedi Charlie alçak sesle.

Wren gülümsemeye çalıştı. “İstiyor musun?”

“Wren.” Gözlerini uzun bir dakika boyunca ondan ayırmadan baktı. “Seni her zaman istedim. Şimdi de istiyorum.”

Charlie'nin sözleri onu heyecanlandırırsa da gerilmişti ve bu nedenle de güldü. "Şey, şimdi olmaz." Nabızı hızlandı. "Tam olarak korunuyor olabilmem için bir hafta gerekiyor."

Charlie kaşlarını çatı.

"Doğum kontrol hapına başladım."

"Öyle mi?" Wren bir kez daha güldü. Hâlâ gergindi fakat çok fazla değildi. Ayrıca Charlie'nin iyi anlamda şaşırmış olmasına mutlu olmuştu. "Ve senin de... test yaptırman gerek."

"Öyle mi?"

Wren bacağına diğerinin üzerinden indirdi ve dizlerinin üzerine oturdu. "İlk deneyimimin mecbur kalmadığımız sürece prezervatifle olmasını istemiyorum," diye cevap verdi. "Sadece biz olalım istiyorum."

"Biz," dedi Charlie.

"Biz," diye tekrarladı Wren.

ON ALTINCI BÖLÜM

Charlie'nin test sonuçları umduğu ve tahmin ettiği gibi temiz çıktı. Starrla'yla birlikteyken her zaman prezervatif kullanmıştı ve Pamela diğer aşılarla birlikte ona HPV aşılarını da yaptırmıştı.

İlk deneyimlerinin birçok açıdan kendisi için de bir ilk olacağına seviniyordu.

Gecelerinin mükemmel olması için clinden geleni yapmaya kararlıydı. Bazı fikirleri vardı fakat Tessa'yla da konuşmaya karar verdi. Tessa, Wren'in en iyi arkadaşıydı ve en iyi kız arkadaşlar seks gibi konularda konuşurlardı. Charlie bu kadarını televizyondan ve filmlerden biliyordu. Deneyimlerine dayanarak erkeklerin de seks konusunda konuştuklarını biliyordu fakat içinde konuşmaların içeriğinin farklı olduğuna dair bir his vardı.

Fakat Wren'in ilaca başlama kararı (ki bunu yapması ve bunu onun için yapması Charlie'yi çok şaşırtmıştı), Charlie'ye Wren'in en yakın arkadaşına yakında ilk kez seks yapacağını söylemiş olabileceğini düşündürüyordu. Charlie, Tessa'yı çok iyi tanımıyor olsa da Tessa'dan hoşlanıyordu ve onun da kendisinden hoşlandığını biliyordu. En önemlisi de ikisinin de Wren'i seviyor olmasıydı. Yani kızsals konularla ilgili şeyleri sorabileceği daha iyi biri olamazdı.

Tessa yardım edebileceğini öğrendiğinde çok sevindi. Onun sorularını cevaplarırken ellerini çırpıp parmak uçlarının üzerinde hoplayarak biraz sululuk yaptı. Fakat aynı zamanda ona çok güzel fikirler de verdi ve işler "çığırından çıktığında" kontrolü ele almasını tembihledi.

"Kızlar güçlü erkekleri sever," dedi.

"Tamam," dedi Charlie. Güçlü görünmemek gibi bir planı olmasa da yine de kendisine söyleneni kabul etti.

"Ciddiyim," dedi Tessa. "Konu seks olduğunda, kızlar kontrolün erkekte olmasını ister. Bence bazen erkekler çok duygusal davranmaya çalışıyor. Ve duygusal davranmakta hiçbir sorun yok! Duygusal olmak harika bir şeydir. Fakat sen beni dinle, tamam mı?"

"Tamam," dedi Charlie. Konu fiziksel olduğunda Wren'i nasıl mutlu edeceğini zaten biliyor olsa da buraya fikir almaya gelmişti. Wren'i seviyordu ve bu nedenle de konu onun bedeninin sırları olduğunda çok çabuk öğreniyordu. Hep dikkat etmişti. Onu zevkten inleyen şeyleri biliyordu.

“Peki, bu annemin düşüncesi,” dedi Tessa. “Annem der ki, kızlara her zaman her şeyi yapabilecekleri, istedikleri her şey olabilecekleri ve istedikleri her şeyi alabilecekleri söylenir, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Ve tabii ki bunları yapabiliriz. Kadınlar harika yaratıklardır ve aslında *biz* daha güçlü olan cinsiz.”

Charlie ensesini ovaladı. Tessa’dan fikir almayı kendisinin istediğini ve tepki vermenin kaba bir hareket olacağını geçirdi aklından. Ayrıca Tessa’nın... her zamanki Tessa olduğunu da hatırlattı kendine. Wren arkadaşı için, “Havlaması ısırdığından daha kötüdür,” demişti. “Isırdığından ya da havladığından değil tabii! Fakat onda görüldüğünden daha fazlası vardır. O aslında çok zeki ve gerçekten de çok anlayışlıdır.”

Charlie boğazını temizledi ve, “Tamam,” dedi.

“Fakat anneme göre aynı zamanda tüm bu güçlü cins konusunun içinde çok önemli bir gerçek atlanıyormuş. Ne olduğunu duymak ister misin?”

“Tabii.”

Tessa gözlerini kıstı. “Sesin pek de duymak istiyor gibi gelmiyor.”

Charlie şaşırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Tessa parmaklarını şakaklarına bastırdıktan sonra yeniden indirdi. “Üzgünüm. Wren konusunda birazcık korumacı davranıyor olabilirim. Sadece her şeyin iyi gitmesini istiyorum!”

“Ben de öyle.”

Tessa saçlarını çekiştirdi. "Ahh. Sana ders veriyorum. Üzgünüm. Çok aptalım." Ağzını açtı ama sonra kapadı. Charlie'ye umut dolu bir ifadeyle baktı. "Ama güzel bir şey. İyi bir ders veriyorum. Devam edeyim mi?"

Tessa gülümseyerek burnunu kıvırdı. Charlie de başını iki yana salladı ve, "Evet. Kesinlikle devam et," dedi.

"Tamam," dedi Tessa. "Peki... söylemek istediğim en önemli şey şu: kızlar ve erkekler farklıdır."

"Yaaa?"

Tessa onu hafifçe dürttü. "Ciddiyim! Ve belki söylediklerim feminizmin geleneksek bakış açısına uymayacak ama bence kızlar ve erkekler, eğer eşcinsel değillerse, bu farklılıklarının tadını çıkarmalıdır."

Charlie bu konunun "feminizmin geleneksel bakış açısıyla" ne ilgisi olduğunu ya da bu ifadenin ne anlama geldiğini anlayamadı.

"Bu sadece benim fikrim ama sanırım onu yaparken kızlar kız, erkekler de erkek gibi davranmalılar," dedi Tessa.

"Onu yapmak derken?"

"Seks yapmaktan söz ediyorum." Rengi attı. "Aman Tanrım, ben 'seks yapmak' mı dedim?"

Charlie bir kahkaha attı.

"Tamam, benim işim bitti!" dedi Tessa. O da gülüyordu. "Vay canına, sanırım ben bir aptalım, ne dersin?"

"Hayır, gayet normalsin," dedi Charlie.

"Normal miyim? Ah, teşekkürler, Charlie. Ve bu gece Wren'le..." Elini ağzına kapadı. Elini çektiğinde ise, "Ah, kahretsin. Bunu bilmiyor olmam gerekliyordu! Hem belki bugün

olmaz! Wren olabileceğini düşünüyor ama bana öyle *söylemedi* ve ben de kesinlikle *sana* söylemedim. Değil mi?”

“Neyi söylemedin?” dedi ifadesiz bir yüzle. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da Wren’in bu konuyla ilgili tahminler yürütmesi ve Tessa’yla konuşması Charlie’nin hoşuna gitmişti.

“Tamam. Tamam. Zamanı geldiğinde kontrolü eline al yeter.”

“Anladım.”

“Ha!” diye bağırdı Tessa. “Bir şey daha var!”

“Neden şaşırmadım acaba?”

“Ha-ha ama ben ciddiyim. Benim kız arkadaşım hakkında konuşuyoruz.”

Benim kız arkadaşım, diye düzeltti Charlie. Fakat tabii ki Tessa’nın da kız arkadaşı olabilirdi.

Hayır. Tessa’nın arkadaşı, *Charlie’nin* kız arkadaşıydı.

“Senin mevzu ilerlediğinde gözü dönen ve sürekli ellerini kullan bir tip olmayacağını biliyorum,” dedi Tessa. “Bu çok iyi bir şey çünkü bir erkek öyle olduğunda, bu yanındaki kızın kendisini orada değilmiş gibi hissetmesine neden olur. Yani herhangi bir kız olduğunu ve kim olduğunun önemi olmadığını düşünür.”

“Wren hiçbir zaman ‘herhangi bir kız’ olamaz.”

Tessa’nın kızarması Charlie’yi şaşırttı. “Biliyorum,” dedi. “Ve biliyor musun? *Senin de* bunu bildiğini biliyorum ve Charlie, gerçekten iyi biri olduğunu biliyorum. Wren’le birbirinizi bulduğunuz için mutluyum.”

Charlie, “Tamam,” demek için ağzını açtı fakat sonra “Ah, teşekkürler,” diye değiştirdi.

“Ve şimdi çenemi kapatıyorum. Gerçekten ama önce gözü dönen ve ellerini fazla kullanan erkeğin bir kızın hoşuna gitmeyeceğini belirtmeliyim. Kızlar kendilerini güzel hissetmek ister. Güzel olduklarını, onlara hayran olunduğunu ve fark edildiklerini bilmek isterler.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Charlie.

“Wren’in kendisini özel hissetmesini sağla,” dedi Tessa.
“Hepsi bu.”

Wren zaten özel biri, diye düşündü Charlie. Umarım bunu biliyordur. Umarım öyle hissetmesini sağlayabilirim.

“Tamam, artık sustum,” dedi Tessa.

“Tamam,” dedi Charlie. “Yani... teşekkürler demek istedim.”

Tessa aniden ona sarıldı. “Sen iyi birisin, Charlie.” Sonra geri çekildi. “O Guatemala’ya gidince ne yapacaksın?”

Charlie midesinin burulduğunu hissetti.

“Üzgünüm. Bu konuyu bu gece açmamalıydım.” İçini çekti.
“Ben onun gitmesini istemiyorum fakat sanırım bu konuda oldukça kararlı. Ve bu ona çok fazla söylenmese de sanırım ayaklarının üzerinde durabildiği için mutluyum. Bunu yaptığı için mutluyum.”

“Sonsuza dek orada kalmayacak,” dedi Charlie.

“Bir yıl uzun bir süre, Charlie.”

Bunu biliyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Tessa.

“Hayır diyebilir miyim?”

Tessa dudaklarını büktü. “Hayır mı?”

Charlie yarım ağızla güldü. “Nasıl da bildim ama?”

“Neden onunla gitmiyorsun?” diye sordu Tessa.

“Guatemala’ya mı?” dedi Charlie. Yüzünü ovaladı. Wren’le Guatemala’ya gitmeyi çok isterdi fakat tüm hayatını bırakıp onun peşinden gidemezdi.

İçini çekti. Bu durum biraz karışıktı. “Çünkü ben Georgia Tech’e gidiyorum,” dedi.

“Yani?”

Yani mi? Dayanışma Projesi nasıl Wren’in planıysa Georgia Tech’e gitmek de Charlie’nin planıydı. Kabul edilmiş ve burs kazanmış olması önemli bir durumdu. Bu Chris ve Pamela için önemliydi.

“Boş ver,” dedi Tessa. “Keşke biriniz planınızı değiştirebilseydiniz.”

Charlie Tessa’nın arkasında uzanan bahçeye baktı. Tessa’ya ve Wren’e söylemediği bir şey vardı. Haziran ayının sonunda Dayanışma Projesi’ne başvurmuştu. Henüz cevap gelmemişti. Ayrıca pasaporta da başvurmuştu.

Ama sorun şuydu ki Charlie; Chris, Pamela ve Dev’i bırakıp gittiğini hayal edemiyordu.

Ama Wren’den ayrı kaldığını da hayal edemiyordu.

Charlie, Tessa’dan çıktıktan sonra P.G.’in evine gitti. Kırmızı ışıktaki durduğu bir ara telefonunu çıkardı ve “o kötü gece” olarak adlandırdığı gecenin gündüzünde Wren’in ona gönderdiği fotoğrafı açtı. Kötü bir gece olmuştu ama Wren’in fotoğrafı muhteşemdi ve onu kesinlikle silmemişti. Nasıl silebilirdi ki?

“Adamım, seni görmek güzel,” dedi P.G.. Charlie geldiğinde. Charlie’yi aceleyle o devasa evinin kapısından içeri aldı. “N’aber?”

Charlie, P.G.'ye iPod standını ödünç alıp alamayacağını sorduğunda P.G. ona, "Tabii ki dostum ama bende stanttan daha güzel bir şey var. Hatta birkaç şey var. Beni takip et," dedi.

Charlie, Barbie'lerin inşaatı biten bodrum katına indiğinde, "Vay canına," dedi. Daha önce bu kata hiç inmemişti. Arka odanın duvarları kızılâğaçtan yapılmış dolaplarla kaplıydı ve Charlie yaklaştığında bazılarının soğutmalı olduğunu fark etti. Soğutma sesi duymamıştı ama içlerinden yayılan soğuşu hissetmişti.

P.G. onun yanına gelerek dolaplardan birinin kilidinde duran süslü anahtarı çevirdi. Charlie, anahtarın P.G.'yi veya başka birini dolaptan uzak tutma amaçlı olmadığını anladı. Sadece kapağı kilitli tutmak içindi. P.G. kapağı açtığında Charlie ılık çaldı.

P.G. gururlu bir ifadeyle sırtıttı. "Doğru adama geldiğini söyleyebilirim."

"Bu iPod standı değil," dedi Charlie.

"Hayır, değil. Ama Wren için istiyorsun, değil mi?" Charlie cevap vermedi.

"Dostum, benim P.G.," dedi. "Ben Tessa'ya âşığım. Tessa da Wren'in en iyi arkadaşı. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bodrum katın basamaklarını tırmanırlarken, P.G. omzunun üzerinden başka sorular da sordu. "Sana başka ne konuda yardımcı olabilirim? Peynir? Tuzlu karamel? Çikolata kaplı incirler?"

"iPod standını almama ne dersin?" dedi Charlie. "Ve, ece... belki bir de iPod'unu."

"Sana verebileceğim eski bir tane olacaktı, dostum. Bir saniye." Hızla yukarıya tırmandı ve sonra elinde bir iPod, şarj aleti ve küçük, siyah bir hoparlöre dönerek hepsini Charlie'ye verdi.

“Hoparlörün şarjı var. iPod’un yok. Onu yıllardır kullanmadım ve geri de istemiyorum. Kızılötesini aktive etmek için ayarlara gir. Beğendin mi?”

“Harika. Sonra geri getireceğim ama yine de teşekkürler.”

“İçine parça eklemeyi biliyor musun?”

“Sanırım becerebilirim.” Boşta kalan elini cebine götürdü.

“Teşekkürler. Gerçekten. Peki, sana borcum...”

“Charles,” dedi P.G., elini Charlie’nin koluna koyarak. “Bu bana bir hakarettir.”

“Lütfen P.G., bırak da ücretini ödeyeyim.”

“Senin paran burada geçmez. Ama ne yapabileceğini söyleyeyim.”

“Tabii, söyle.”

P.G. o havalı tavrını bırakarak ciddileşti. “Ona iyi davran, dostum.”

Charlie başını salladı. “Anlaştık.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bu gece Charlie gerçek bir randevuya çıkacak gibi Wren'i evinden alacaktı. Aslında bu gerçek bir randevuydu. En gerçek randevulardan biriydi. Wren'in midesinde binlerce küçük kanat çırpınıyordu ve bütün gün hiçbir şey yiyememişti. Ayak tırnaklarına oje sürmeyi ve diğer hijyen konularını halletmeyi becerebilmişti. Saçlarına daha fazla özen göstermiş, Charlie'nin sevdiğini bildiği buklelerini belirginleştirmek için saçlarını yuvarlak fırçayla kurutmuştu.

Özel iç çamaşırları da almıştı. Victoria's Secret'tan değil, gerçek bir iç çamaşırı mağazasından alışveriş yapmıştı. Sutyeni Fransa'da yapılmıştı ve ismi "yarım kap"tı. Bu en basit şekliyle

şu anlama geliyordu, sutyen göğüslerini yukarı itiyor ve oldukça fazla göğüs dekoltesi olmasını sağlıyordu. Büyük bir kısmı şeffaftı ve üzerine, göğüs uçlarını neredeyse açıkta bırakacak şekilde, mor ve koyu pembe yapraklar serpiştirilmişti. İnce ve zarif sutyenin askılarının kenarlarını Fransız danteli süslüyordu. Onunla uyumlu bir külot seçmişti ve satış elemanının onları koyduğu kahverengi paket kâğıdının içinde neredeyse hiç ağırlık yapmamışlardı. Wren aldıklarıyla mağazadan çıkarken sadece pelür kâğıdı taşıyor gibi hissetmişti.

Giyinmeden önce, iç çamaşırlarıyla boy aynasının önünde durarak tatmin olmuş bir ifadeyle kendisini süzdü. Önce bir yana sonra diğerine döndü. Kendisini Charlie'nin onu göreceği şekilde görmeye çalıştı ve bu onu heyecanlandırdı. Charlie'nin ona bakmasından, bunu yaparken bakışlarının yoğunlaşmasından ve yüzünde mutluluk ile savunmasızlık karışımı bir ifadenin belirmesinden çok hoşlanıyordu.

Bedenine bir sıcaklık yayıldı. Göğüs uçları sertleşti, nefes alıp veriş değişti ve vücudunda sadece Charlie'nin gözlerini değil ellerini ve dudaklarını da hayal ettiğinde aniden yadsınmayacak şekilde ıslandı.

Bu onu utandırsa da utanmak istemiyordu. Utanmalı mıydı? Hayır. Heyecanlanmalıydı, ki öyleydi de, şaşırmalıydı ve tahrik olmalıydı. Bedeninin sevdiği erkeğe böyle bir tepki vermesi iyi bir şeydi. Bu insan vücudunun her zaman yaptığı bir şeydi.

Fakat bu daha fazlasıydı. Bu, Charlie'yle olan bağının ne kadar kuvvetli olduğunu gösteriyordu çünkü daha önce bir erkeği düşünürken hiç böyle hissetmemişti. Hatta bu hissi andıran

bir şeyler bile yaşamamıştı. Yanaklarının kızarması ve içinde zonklayan arzu Wren'in Charlie'yi istediğini ve Charlie'nin de kendisini istediğini bildiğini gösteriyordu.

Başı döndü. Rahatla, dedi kendi kendine. Giyin ve aşağıya in. Charlie her an gelebilir.

Wren aşağıya indi ve Charlie tam vaktinde geldi. Kapıyı Wren'in babası açtı –merhaba, merhaba, içeri gel– fakat Wren ona gizli gizli gülümseyince Charlie de ona gülümseyerek karşılık verdi. Bu Charlie'nin mesafeli gülümseyişlerinden biri olsa da yine de Wren'in gergin sinirlerini rahatlatmıştı.

Uzun bir süredir Charlie onun ailesiyle ufak sohbetler ediyordu. Daha önce annesinin peynirli krakerlerine övgüler yağdırmış ve babasının ona ara ara gösterdiği mobilyalar konusunda ona sorular sormuştu.

Wren, babasının on sekizinci yüzyıla ait bir köşe dolabıyla ilgili bir şeyler söylemesine izin verdikten sonra, "Pekâlâ, biz gidiyoruz," dedi. "Sabaha karşı dönmüş olurum. Beni beklemeyin."

"Wren," dedi annesi azarlar gibi bir tonla.

"Şaka şaka! Anne, şaka yapıyorum."

Charlie huzursuz bir şekilde gülümsedi. Wren, Charlie'nin Dev'e böyle şakalar yaptığını ama Chris ve Pamela'yla pek öyle konuşmadığını biliyordu. Charlie ailesinden herhangi biri için hayatını feda edebilirdi ve bu da Wren'i üzerinde durmak istemediği bazı konularda huzursuz ediyor, üzüyordu.

"Charlie gece yarısı olmadan beni getirecek," dedi ailesine. "Öyle değil mi, Charlie?"

Charlie boğazını temizledi. "Evet." Erkekler arasındaki yazılmamış bir anlaşmayı onurlandırarak Wren'in babasına döndü. "Evet, efendim."

Wren, Charlie'nin yanına giderek onun koluna girdi. "Görüşürüz! Sizi seviyorum!" Sonra Charlie'yi çekiştirerek salondan ve sonra da ön kapıdan çıktı, kapıyı arkalarından kapadı.

"Tanrı'ya şükür," dedi.

Charlie sırtıttı. Wren'in elini tuttu ve arabasına gitmeye hazırlandı. Fakat Wren olduğu yerde kalarak Charlie'yi kendisine çekti. Birkaç adım gerileyerek sırtını kapıya yasladı. Ailesi pencereden baksa bile bulundukları yerden onları göremezdi.

Ellerini Charlie'nin omuzlarına koyarak parmak ucuna kalktı. Göğüsleriyle Charlie'nin göğsüne hafifçe dokundu. "Önce bu," diye kulağına mırıldandı, ona kısa bir öpücük vermeden önce.

Sonra geri çekildi ve Charlie'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesinin Wren'in bildiği ve çok sevdiği o memnun ifadeye dönüştüğünü gördü.

Bakışları ciddileşince Wren ürperdi. Charlie onu daha uzun ve güzel bir şekilde öptükten sonra arabasına götürdü. Wren istese de karşı koyamazdı buna.

Parka vardıklarında güneş neredeyse tamamen batmıştı. Gökyüzü mora çalan bir maviye bürünmüştü. Wren emniyet kemerini çıkartarak kapıya uzandı fakat Charlie elini onun bacağına koydu.

"Bekle," dedi.

Sonra indi, Wren'in tarafına dolaştı ve ona kapıyı açtı. Elini Wren'e uzatarak arabadan inmesine yardım etti.

“Ne kadar centilmensin,” dedi Wren.

Wren onun bagajı açarak battaniyeyi çıkarmasını bekledi. Fakat Charlie arabasının yanından ve sonra da parkı çevreleyen taşların üzerinden geçti ve hendeklerine giden çimlik açıklığa doğru yürüdü. Wren de onunla birlikte gitti. “Battaniyeyi almayacak mıyız?”

Charlie gülümsedi ve onun elini sıkı. Wren’in heyecanı geri döndü. Aniden utandığını hissederek hendeğe varıncaya kadar bir daha konuşmadı. Hendeğe inen tepeye geldiklerinde Wren, aşağıda bir battaniyenin serilmiş hazır beklediğini gördü fakat bu o eski ve yeşil yün battaniye değildi. Bu seferki kahverengi, kalın ve tüylü bir battaniyeydi. Köşede de bir piknik sepeti duruyordu. Onun çaprazındaki köşede ise içi buz dolu bir kova ve kovanın içinde de bir şişe şampanya vardı.

“Charlie,” dedi Wren. Boğazı düğümlendi ve ağlayacak gibi oldu. Elini bırakarak kollarını beline sardı. Yanağını göğsüne yaslayarak ona sıkıca sarılıp geceyi, ağaçları ve sincap seslerini içine çekti. Ve Charlie’nin kokusunu. Gömleğinin altındaki tenninin, kaslarının sıcaklığını...

Bir esintiyle saçları havalanınca Charlie de kollarını ona sardı. Wren’e daha önce kimsenin vermediği kadar güven veriyordu. O anda zihniyle değil ama bedeniyle bir şey anladı. Charlie’yle olması gerekiyordu... Kelimenin tüm farklı anlamlarıyla onunla birlikte olması gerekiyordu çünkü Charlie kendisine yaşadığını hissettiriyordu. Belki de onu hayata döndürüyordu.

Fakat bu kadar beklemek ve arzulamak ona yetti. Geri çekildi ve tepeden aşağıya yürümeye başladı. Arkasını dönerek

Charlie'ye baktığı sırada dengesini kaybetti ve kaydı. Charlie hemen ileri atılarak onu yakaladı. Wren bu çocuğun, bu adamın, aşkının muhteşemliği karşısında sersemlemiş bir halde güldü.

Piknik sepetinde peynir, kraker ve Wren'in Pamela'nın arka bahçesinden geldiğini bildiği olgun çilekler vardı. Çileklerin arasına bir iPod ve hoparlör sıkıştırılmıştı. Charlie onları sepetten çıkardı. Birkaç düğmeye bastı ve Harry Connick Jr.'ın yorumladığı *Our Love Is Here to Stay* parçası çalmaya başladı.

"Ah, Charlie," dedi Wren, battaniyenin üzerine yerleşip bacaklarını altına alarak. Charlie de yanına oturdu. Wren onun yanağını okşadı.

Sepetten iki tane şampanya bardağı çıkarıp, "Şampanya?" diye sordu.

"Vay canına..Evet, lütfen."

Charlie bardakları ona verdi ve buz kovalarındaki şişeyi aldı. Wren'in bacağına, bedenini saran, yumuşak yazlık elbisesinin hemen altına bir damla su düştü. Charlie eğildi ve soğuk suyu onun yaladı. Wren'in içinde muhteşem ve özel bir kıpırtı oldu.

Charlie büyük bir ciddiyetle şişenin ağzındaki folyoyu çekti, tel kapağı çıkardı ve sonra mantar tıpayı tutarak çevirdi. Üzerinde Wren'in favorisi olduğunu bildiği için giydiği yumuşak, siyah tişörtü vardı. Ve kumaşın altından belli olan kasları enfes görünüyordu.

Ufak bir pıt sesinden sonra Charlie avucunu açarak tıpayı gösterdi, Wren de mutlu bir ifadeyle başını salladı. Charlie'nin harika olduğunu düşünüyordu ve bunu biliyor olmasını umu-

yordu. Bir şampanya şişesini açmak gibi basit bir şeyi bile büyük bir zarafet ve güvenle yapıyor olması Wren'in içini critiyordu.

Heyecanı yatışmıştı. Biraz çkkindiğini hissetse de bu normaldi. Charlie ve Wren şampanyalarını yudumlarken ve çileklerini yerken akıllarına gelen her şeyden konuştular.

"Muhteşemsin," dedi Wren, birden. Charlie küçükken satranç takımında olduğunu anlatıyordu ve bu da çok tatlı bir hareketti. Wren aniden ona ne kadar muhteşem olduğunu söyledi.

Kıkırdadı. "Üzgünüm."

"Üzgün müsün? Neden?" diye sordu Charlie.

"Şey çünkü... bilmem."

"Üzgün olma." Charlie onun bardağını alarak yeniden doldurdu. Wren, bardağı ona geri vermesini bekledi fakat Charlie bardağı uzanamayacağı bir yerde tutuyordu. "Düşüncelerini söylediğin için üzgün olmamalısın. Tıpkı benim sana söylerken olmamam gerektiği gibi. Ben de elbiseni çıkarman gerektiğini düşünüyorum."

Wren'in kalp atışları hızlandı. "Elbisemi çıkarmamı mı istiyorsun?"

"İstiyorum."

Wren nefes aldı ya da en azından almaya çalıştı. Bedeni karıncalanıyordu. Dizlerinin üzerinde doğruldu, elleriyle elbisesinin alt kısmından tutarak başının üzerinden çıkardı. Gecceğin serinliği, ensesindeki tüylerin ürpermesine neden oldu. Ayrıca göğüs uçlarının sertleşmesine de neden oldu ya da belki buna neden olan Charlie'nin üzerinde dolaşan bakışları olabilirdi.

“Çok güzelsin,” dedi bardağını Wren’in dudaklarına yaklaştı-
tırıp şampanyadan bir yudum almasını sağlarken. Sonra bardağı
Wren’in vücudunda gezdirmeye başladı. Göğüslerinin arasından
karnına kadar indi.

“Soğuk mu?” diye sordu. Wren başını salladı.

Bardağı yeniden göğüslerine çıkararak en soğuk kısmını
göğüs uçlarına bastırdı. Ve yüzüne baktı.

“Evet, soğuk,” diyebilirdi Wren. Bardağı onun elinden aldı ve
diğer elini çenesinde gezdirdi. “Fakat ben artık içmeyeceğim.
Olur mu? Çok güzel. Çok lezzetli.” Saçmalıyordu. Off.

“Ama, sarhoş olmak...”

“Şişşt,” dedi Charlie. “Önemli değil.”

“Sadece ikimiz olalım istiyorum.”

“Ben de sadece bunu istiyorum,” diye cevap verdi, sesini
alçaltarak. Bardağını tehlike oluşturmaması için battaniyenin
dışına bıraktı. Wren de kendi bardağını onunkinin yanına bı-
raktı. Bunu yapmak için elleri ve dizleri üzerinde uzanması
gerekmişti. Yani tek eli ve iki dizinin üzerinde...

Charlie ellerini onun kalçasına hafifçe vurdu. “Tanrım, po-
pona bayılıyorum,” diye mırıldandı.

Wren hem şaşırmış hem de utanmıştı. Dizlerinin üzerin-
deydi ve Charlie de arkasındaydı. Yanına oturmaya yeltendiğinde
Charlie izin vermedi. Elini onun çamaşırının üzerinde ve içinde
gezdirirdi.

“Ah,” dedi Wren. “Şey...”

Charlie onu kendisine çekerken Wren de yüzünü ona döndü.
İkisi de dizlerinin üzerindeydi. Charlie bir elini ensesine koyarak

onu öperken diğer eliyle de vücudunun yan tarafını ve kalçasının kıvrımını okşuyordu.

“Sanırım senin tişörtünün de çıkması gerekiyor,” diye fısıldadı Wren. Yüzüne ateş bastı çünkü Charlie’nin daha önce de tişörtünü çıkardığı olmuştu ve Wren hiçbir zaman ona “çıkarmasını” söylememişti.

Charlie geri çekildi ve Wren ona tişörtünü çıkarması için yardım etti. Karnına, kaslarına dokundu. Muhteşem görünüyordu. Sıcak, sert ve gerçekti.

Charlie parmaklarını yeni sutyeninin askılarından aşağıya kaydırды. Dantel kısma gelince çok hafif bir şekilde dokundu. İki eliyle göğüslerini kavradı ve başparmaklarını dolgun duran yerlerin üzerinde gezdirdi. Wren’in göğüs uçları daha da sertleşti. Wren başını indirerek baktığında şeffaf kumaşın altından göründüklerini fark etti ve Charlie, “Yapraklar ha?” dedi.

Wren’in zihni bulanıktı. “Yapraklar. Evet. Sutyenimde. Beğendin mi?”

Charlie parmaklarını dantelin altına kaydırды ve sutyenin kenarlarındaki kumaşı sıyırarak göğüslerinin açıkta kalması için elini içeride tuttu. Aynı şeyi diğer göğsüne de yaptı. “Böyle daha güzel oluyor,” diye mırıldanarak birinin ucunu ağzına aldı, emdi ve sonra diğerini aldı.

Wren artık hiçbir şey düşünemiyordu. Tek hissedebildiği, duyular, dokunuşlar, sıcaklık ve ürpertilerdi. Aman Tanrım, diye düşündü ve bedenini onun dokunuşlarına uydurarak hafifçe hareket ettirdi.

Charlie sutyeniyle biraz uğraştı, kopçayı açması bir dakika kadar sürdü. Wren gülümsedi ve onu öptü.

İslanmıştı.

Korkuyordu fakat onu içinde hissetmek istiyordu.

Wren parmaklarını Charlie'nin kotunda götürerek düğmesini açtı, fermuarını indirdi ve yüzündeki ifadeyi görebilmek için geri çekildi.

"Bebeğim," diye fısıldadı Charlie.

"Yapabilir miyiz?" Kotunun belinden tutarak pantolonunu indirdi fakat üzerinden nasıl çıkartacağına emin olamadı. Neden daha önce hiç pantolonunu çıkarmamıştı ki? Bunu yapmayı istemişti fakat utanmıştı ve şimdi... Ahhh. Böyle şeyler için neden bir kılavuz falan yoktu?

Charlie ona yardım etti ve Wren ay ışığının altında nefesini tuttu. Boxer giymişti. Siyah ve dardı. Kaslı üst bacakları Wren'in teninin yumuşaklığıyla tezat oluşturunuyordu.

Ve ön kısmında, boxer'ının içinde, aletin ne kadar sertleştiği ve büyüdüğü görülebiliyordu. Bu ismi kullanmasını, ona penis değil alet demesini Tessa söylemişti. Çünkü penis çok saçma bir sözcüktü. Charlie'nin aletin sertliği...

Daha önce birçok defa ona dokunmak istemiş fakat korkmuştu. Hâlâ korkuyordu. Kalbi hızlanınca onun boxer'ının belinde duran parmaklarına baktı... Ama hayır. İnmiyordu... Aletin ucuna takılmıştı. Wren dudağını ısırıp ve parmaklarıyla boxer'ı aletin üzerinden çekerek aşağıya indirdi. Dizlerince kadar indirdikten sonra ne yapacağını bilemedi.

Tamam pekâlâ. Vay canına. Ne yaptığını fark etmeden eğildi ve aletini ağzına aldı. Ve sonra...

Gerçekten, vay canına. Çok garip bir histi. Kötü değil fakat çok, çok garipti.

Charlie inledi ve Wren yukarı aşağı hareket etti. Saçları hafifçe sallanıyordu. Bir tarafı bunu yaptığını inanamıyordu fakat diğer bir tarafı da inanabiliyordu; özellikle de Charlie'nin ne kadar hoşuna gittiğini gördüğünde. "Tanrım, bebeğim," dedi Charlie, nefesi kesilerek. "Ama... dur biraz..."

Onu omuzlarından yumuşak bir şekilde itti. Aleti Wren'in ağzından uzaklaştığında, Charlie'nin dudaklarından bir inilti çıktı. Boxer'ını, kotunu çıkarırken yaptığının daha sert ve daha aceleci bir şekilde indirdi. Sonunda tamamen çıkardı. Wren karşısında çıtır çıtır ve sertleşmiş bir vaziyette duran bu güzel adama, erkeğine, Charlie'sine baktığında gözleri büyüdü.

Charlie onu yatırdı, çamaşırını aşağıya doğru kaydırıp ve ayak parmaklarını öptü. Baldırlarını, dizlerini ve üst bacaklarını öptü. Ve Wren kalçasını hafifçe kaldırınca onun üzerine uzanarak bir ya da iki parmağını yavaşça içine kaydırıp. Başparmağıyla ise başka yerleri okşuyordu.

Wren kalçasını biraz daha kaldırdı. Bedenini onunkine bastırıp ve dudakları onunkileri buldu. Sert aletini bedeninde hissediyordu fakat henüz içinde değildi. Charlie bunu nasıl yapacaktı? Wren'in bir şey... bir şey yapması gerekiyor muydu?

Charlie diziyle onun bacaklarını açtı. Wren nefesini tuttu. Elleriyle omuzlarından kavradı. Karanlık gökyüzü her yanını sardı. Yıldızlar çok parlaktı. Ağaçların yaprakları hışırdıyordu.

Bacaklarının arasındaki sıcaklık ve ağırlık hissini duydu. Kaygan, sert, yumuşak... ama içine girmemişti ya da Wren girmiş gibi hissetmiyordu.

“Charlie? Ben...”

Charlie kendini ona biraz daha itince, Wren bacaklarını daha fazla açtı. Ne yaptığını bilmiyordu fakat denemek istiyordu.

Charlie parmaklarıyla bir şey yaptı, Wren bunun ne olduğundan emin değildi ama bedeni kendiliğinden tepki verdi. Belini yükselterek başını battaniyeye bastırdı. Burnuna toprağın ve Charlie'nin kokusu geldi. Ve Charlie içine girdi. Hissettiği ani acıyla bağırınca Charlie durdu.

“İyi misin?” diye sordu, ağırlığını kollarına vererek.

“İyiyim,” dedi Wren, iyi olmayı isteyerek. Ama ah. Charlie terlemişti, kendisi de terlemişti ve hissettiği acı bir an dikkatini dağıttı. Terlemiş olması iğrenç bir durum muydu?

Wren ellerini onun kalçasına götürerek onu yeniden kendine çekti. Pekâlâ, şimdi daha iyiydi. Evet. Artık canı yanmıyordu.

Kendi kalçasını hafifçe kımıldatarak onun içinden birazcık çıkmasını sağladı. İleri geri. İleri geri. İşe yarıyordu, mantıklı geliyordu ve gerçekten de...

Aralarındaki ritim bozuldu ve kalçaları birbirine çarptı ve bir kez daha çarptı. Wren kendini geri çekemedi. Onu hayal kırıklığına uğrattığından endişelendi fakat aslında bunu yapmadığından neredeyse emindi. Endişelendiği için endişelendi ve bunun da pek bir yardımı olmuyordu. Ve altında bir dal vardı. Lanet olsun. Elleriyle yeri yokladı.

“Ne oldu, bebeğim?” diye fısıldadı Charlie.

“Hiçbir şey...” Umursamamaya çalıştı ama yapamadı.

Laanet olsun. Yüzünü buruşturarak, “Altımda bir dal var. Üzgünüm.” Pozisyonunu değiştirerek Wren’in içinden neredeyse tamamen çıktı. Wren onun yokluğunu hemen hissetti. Elini battaniyenin altında gezdirerek ormana doğru bir şey fırlattı ve sonra bıraktığı yere geri döndü.

Wren onu kalçasından kavradı ve Charlie içine bu defa daha sert ve hızlı bir şekilde girdi. Wren de onunla birlikte hareket ediyordu. Aman Tanrım, evet. Çok ipeksiydi. Charlie’nin boynundan gelen tuz tadı... Wren onun boynunu öptü, yaladı ve dudaklarından hafif sesler dökülmeye başladı. Ve eğer bacaklarını onunkilere dolarsa, kalçasını biraz daha kaldırabileceğini keşfetti.

Charlie inledi.

Birlikte hareket ediyorlardı. Bu çocuğu seviyordu. Ve işte yapıyordu. Charlie’yle seks yapıyor, onunla birlikte oluyordu ve içindeki her şeyin genişlediğini ve dışarıyla bağlantıya geçtiğini hissetti. Yıldızlarla, gökyüzüyle, yapraklarla, ayla. Birlikte hareket eden iki vücut olmuşlardı.

Daha da fazlasıydılar.

Charlie onun ismini söyledi ve durdu ama içinden çıkmadı, kasları gerilmişti.

“Ah, bebeğim,” dedi, nefes nefese kalmış bir vaziyette. Wren’e bakmak için ağırlığını bir dirseğine vererek geri çekildi. Wren’in yüzüne düşen bir perçemi geriye itti.

Ah, hayır. Henüz değil. Daha... daha... daha... fazlasına ihtiyaç duyduğunu hissederek Charlie’nin altında hareket etti. İçi arzuyla doluyordu. Onu delirtecek kadar büyük bir arzu ve

zevkle doluyordu. Kalçasını tutarak kendine çekti ve Charlie onu sert bir şekilde öpercek yeniden hareket etmeye başladı.

Bu garip miydi? Wren garip mi davranıyordu? Charlie ağzını onun göğsüne yaklaştırdı ve Wren bu sorunun cevabını umursamadığını fark etti çünkü ah, Tanrım. Diliyle göğsünün ucunda daireler çiziyor, emiyor, çekiyordu.

“Charlie. Tanrım, Charlie . . .”

Charlie onun diğer göğsüne geçti ve her şey... her bir sinir, her bir hücre ve etraflarını saran hava...

Kasları gerildi ve kalçasını son bir kez yukarı kaldırdıktan sonra kendisini bıraktı.

Muhteşem bir duygunun ardından utanç, sonra da ani ve beklenmedik bir hüznün çöktü.

Ama neden? Neden hüzünlenmişti?

Charlie onun içinden yavaşça çıktı ve yanına uzandı. Birbirlerine baktılar. Wren onun nemli saçlarını düzeltti.

Charlie ona bakarken gözlerindeki mutluluğu, aşkı ve az önce paylaştıkları anın çekimini gördü. Hüznü tamamen kaybolmasa da azaldı ama sorun değildi. Yaşanması gerekenler yaşanmıştı ve belki hüznün de bu karışımın bir parçasıydı.

Mutluluk ve aşk ağır basıyordu ve Wren bu gerçekleri tüm kalbiyle kucaklayarak ona geri gönderdi. Evet. Charlie ona çok tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Harikasin.”

“Sen de öylesin,” diye sessizce karşılık verdi Wren.

Wren sırtüstü uzanarak gökyüzüne baktı. Charlie de aynı şeyi yaptı fakat sonra fikrini değiştirerek biraz kıpırdandı, piknik sepetini, iPod’u ve hoparlörü battaniyenin üzerinden çekti.

Harry Connick Jr. artık şarkı söylemiyordu. Çalınacaklar listesi sona ermişti. Wren ne zaman bittiğini hiç fark etmemişti.

Charlie yeniden yatarak battaniyenin bir ucunu teri soğumaya başlayan bedenlerinin üzerine çekti. Elele tutuştular ve karanlığın içindeki canlıların seslerini dinlediler. Cırcır böcekleri ötüyor, ağaç kurbağaları o komik, boğuk sesleriyle birbirlerine sesleniyorlardı.

“Bu gecenin bitmesini istemiyorum,” dedi Wren. Dikkatini ayın üzerinden ayırmadı. “Hâlâ buradasın ama seni şimdiden özledim.”

“Yarın yine görüşeceğiz,” dedi Charlie elini sıkarak. “Hâlâ buradayız. Ait olduğun yerdesin.”

“Biliyorum,” dedi Wren ve belki hüznünün bir kısmı kayboldu çünkü onu kendisine çekti.

“Hey,” dedi. “Buraya gel.” Ona sarılarak başından öptü. “Seni seviyorum, Wren.”

“Ben de seni seviyorum. Sonsuza kadar da seveceğim.” Wren de kollarını onun beline doladı ve başını göğsüne yasladı. Güçlü ve hızlı kalp atışlarını duyabiliyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Temmuz ayı sıcak ve yapış yapıştı. Charlie ve Wren de öğlelekti.
Her buldukları fırsatta bir araya geliyor ve sevişiyorlardı. Fakat her ne kadar seks inanılmaz olsa da ve Charlie buna doymasa da asıl güzel olan şey ardından gelen yakınlıktı.

Hatta Charlie devamının gelmesine neden olan şeyin bu yakınlık olduğunu düşünüyordu.

"Tavşanlara benziyoruz," dedi Wren, P.G.'in havuzlu evinde seviştikten sonra. Koskocaman, yunus şeklinde şişme bir yatağın üzerinde sevişmişlerdi ve Wren hâlâ yatağın üzerinde yatıyordu. "Senin tavşanın olabilir miyim, tatlım?"

"Kesinlikle," dedi Charlie, Wren'e bikinisinin üzerini atıp kendi şortu için yerlere bakınarak. Şortunu bulduktan sonra

giydi. "Fakat bence ıslanmışın zaman o kaygan yunusa daha çok benziyorsun."

"Charlie!" diye bağırdı Wren. Yanakları kızardı ama Charlie onun aslında bozulmadığını biliyordu. "Buraya gel," dedi Wren.

Şişme yunusun üzerine, Wren'in yanına uzandı ve Wren de başını onun göğsüne yasladı. Hem tenleri hem de ruhları birbirine dokunuyordu.

"Bu çok doğru geliyor," dedi, sesini alçaltarak.

"Çünkü öyle," dedi Charlie.

Ondan iki gün sonra yine birlikte oldular. Günün ortasıydı ve hendeğe gidemezlerdi çünkü çok sıcaktı, çok aydınlıktı ve yakındaki parkta çocuklar oynuyordu. P.G. ve Tessa baş başa oldukları için havuzlu eve de gidemediler. Fakat birbirlerini çok istedikleri ve birbirlerine dokunmadan duramadıkları için Charlie onları şehir dışına, Güney Carolina'nın yarı yoluna kadar götürdü. Sık ağaçları olan bir ormana dönen gözlerden uzak bir toprak yola geldiklerinde Charlie park etti ve Wren de koltuğunu olabildiğince yatırdı. Üzerine yüzüstü yatarak koltuğun başlığına sarıldı ve Charlie ona arkadan sahip oldu.

"Tanrım, kendimi çok iyi hissetmemi sağlıyorsun," dedi sonra Wren.

"Bebeğim sen bu dünyadaki en seksi kadınsın," diye cevap verdi Charlie. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ve sen de dünyanın en seksi erkeğisin," dedi Wren, kıkırdarak. Gülmeyi bırakarak yarı açık, uykulu, mutlu fakat garip bir şekilde ciddi duran gözleriyle ona baktı. Koltuğu hâlâ yatıktı.

Yan dönerek kollarını başının altına sıkıştırdı. Gömleğinin düğmelerinin yarısı iliklenmişti ve içindeki sütyeni görünüyordu. Bugün siyah giymişti. Külotu da siyahtı.

“Biliyor musun?” dedi Wren, nemli yaz havası Volvo’nun içini sararken.

“Neyi?” dedi. Charlie yeniden sürücü koltuğuna oturmuştu. Vites kolundan dolayı birbirlerine sokulmaları neredeyse imkânsızdı. Ayrıca hava çok sıcaktı. Fakat Charlie uzanıp onun elini tuttu. Birbirine kenetlenen parmakları Charlie’nin bacağına üzerinde duruyordu.

Wren dudağını ısırды. “Şey... benim dünyanın en seksi kadını olduğum konusunda yalan söylediğini biliyorum.”

“Yalan söylemiyorum. Neden söz ediyorsun sen?”

“Pekâlâ,” dedi Wren, konuya giremeyecek. Çünkü hâlâ onun iltifatlarına karşılık verme konusunda zorluk çekiyordu. “Fakat... gülme ama... bir kadın olduğumu bana hissettiren sensin. Bu mantıklı geliyor mu?”

Bunu bir itiraf havasında söylemişti. Sanki Charlie gerçekten gülecekmiş ve sanki gözle görünenin aksine kadın olduğuna pek inanmıyormuş gibi bir tavrı vardı.

Fakat Charlie ne demek istediğini anladığını düşünüyordu.

“Sen de bana bir erkek olduğumu hissettiriyorsun,” dedi Charlie ve bunu söylemek de ona bir itiraf hissi vermişti. Korkunç bir histi.

Arabada sevişen bir erkek ve bir kız daha çok bir macera ya da yaz kaçamağının verdiği heyecana benziyordu.

Fakat bazen hızlı ve bazen yavaş, bazen önden bazen yandan ve bazen de arkadan, bazen sert fakat her zaman nazik bir şekilde tekrar tekrar sevişen bir adam ve bir kadın...

Charlie ona baktı ve Wren gözlerini kaçırmadı. Charlie onu, gözlerindeki umut ve şüpheyi görebilecek kadar iyi tanıyordu.

Parmaklarıyla Charlie'nin elini biraz daha sıktı ve Charlie de onun elini güçlü bir şekilde sıkarak karşılık verdi. Charlie'nin kendisini bir kadın gibi hissettirdiğini laf olsun diye söylemiyordu; aslında bir soru soruyordu. Beni seviyor musun, diye sormuyordu çünkü bunun cevabını zaten biliyordu. Charlie bunu ona her zaman söylüyordu ve Wren de ona aynı şekilde karşılık veriyordu.

O zaman neydi? Neyi soruyordu?

Charlie zihninde Wren'in yoğun ve beklenti dolu enerjisini elinden geldiğince tarttı. Evirip çevirdi. Acele etmedi çünkü Wren'in düşünce ve duygularını ciddiye alıyordu. Wren'i ciddiye alıyordu.

Sonunda Wren'in sorusundan şöyle bir anlam çıkardı: aralarında aşk vardı fakat bu yavaş yavaş daha derin bir şey haline geliyordu.

Bunun gerçek olup olmadığını bilmek istiyordu. Gerçek ne kadar gerçektir? Biz ne kadar gerçektik?

Wren, Charlie'nin bir şey söylemesini bekliyordu ve durumu berbat etmeme zorunluluğunun yarattığı baskı dayanılmazdı.

Charlie'nin düşünceleri Starrla'yı gitti. Starrla, bir zamanlar Charlie'nin ona çok sık, "Seni seviyorum," dediğini iddia etmişti.

Charlie'ye hiçbir zaman karşılık vermemiştir ve bir keresinde, "Tanrım, Charlie. Ne olursa olsun yine de seni becereceğim," demiştir ve bu da Charlie'nin aptal gibi hissetmesine neden olmuştur.

Fakat bazen de Starrla ona yaklaşır ve hayatındaki tek iyi şeyin Charlie olduğunu söylerdi. Diğer zamanlarda onunla alay eder, bir aptal olduğunu, kimsenin onu sevmeyiştir ve herkesin onun arkasından güldüğünü söylerdi.

Senden nefret ediyorum; beni bırakma. Bu Starrla'nın her zaman tekrarladığı bir şeydi ve Charlie'nin zihnini allak bullak ederdi.

Wren ile birlikte gerçek aşkın ne demek olduğunu anlamıştır ve evet, Wren ile sahip oldukları şey *gerçektir*. Sadece bunu ona Starrla konusunu açmadan nasıl söyleyeceğini bilmiyordu çünkü o konuyu açmak hiç iyi bir fikir değildi.

Geçen hafta Wren Charlie'nin göğsüne sokulmuş bir halde yatarken ona kendisiyle yaptığı seksin mi yoksa Starrla'yla yaptığıının mı daha iyi olduğunu sormuştu. Charlie bu soru karşısında şaşkına dönmüştü çünkü zihninde böyle bir karşılaştırma yapmamıştır bile. Wren bunu nasıl bilmezdi? Ama bu onun değil Charlie'nin zihni olduğuna göre nasıl bilebilirdi ki?

Wren, Charlie'nin tereddüdünü görünce cevabı düşündüğünü sanarak geri çekildi. Charlie ona sevişmelerinin harika, gerçek ve içten olduğunu, Starrla'yla hiç yaşamadıkları kadar özel olduğunu defalarca söylemiş olsa da ondan, o kötü gecedeki (ilk ve tek kavgalarını ettikleri o seksi fotoğraf gecesinde) kadar olmasa da, uzaklaştığını hissetti.

Sonunda Wren, “Sadece senin başkasıyla birlikte olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum, hepsi bu. Bu... bilirsin işte... eskiden yaşanmış bile olsa.”

Yani Starrla konusunu açmak, eskiden birlikte oldukları ve birisi –tabii ki Starrla’nın– hâlâ Wren’in sileceklerinin altına *Kaltak, Fahişe, Lanet olası orospu* yazan notlar bıraktığı için hiç de hoş olmazdı. Bu notlardan Charlie’ye bahseden Wren değil Tessa olmuştu. Charlie bu konuyu açtığında Wren yine kendisini çekmiş, ondan uzaklaşmıştı.

“Lütfen, bu konuda bir şey yapma,” demişti Wren. “Bu ona sadece güç verir. Ayrıca onunla anlaşmaya çalışmak yeniden konuşmak anlamına geliyor ve sen bunu yapmadığını söylemiştin. Yapıyor musun yoksa?”

Hayır, yapmıyordu. Hatta Ammon gelip Starrla’nın iri ve pislik bir yeni bir erkek arkadaşı olduğunu söylediğinde bile bunu yapmamıştı.

“Sert ve kaba bir adamla takılıyor,” demişti Ammon.

“Benim sorunum değil,” demiş ve bu konudan Wren’e söz etmemişti.

Düğmelerinin yarısı ilikli gömleğiyle sıcak arabanın içinde oturan Wren hâlâ ondan bir cevap bekliyordu. Bu gerçek miydi? Biz gerçek miydik?

Starrla’dan bahsetmek söz konusu bile değildi.

Diğer bir seçeneği de Chris, Pamela ve Dev konusunu açmaktı ve belki de buna mecburdu çünkü Wren’in elini tutarken

onun sorduğu başka bir soruyu daha fark etti. Eğer biz gerçeksek neden benimle Guatemala'ya gelmiyorsun?

Eğer bir erkek bir kadını seviyorsa, onunla olmanın bir yolunu bulmalıydı. Bunu her ne kadar açıkça söylememiş olsa da Wren buna inanıyor görünüyordu. Belki de bunu söylememesinin nedeni bir yandan da Charlie'nin elinden geldiğini yaptığını biliyor olmasıydı ki bunu açıkça belirtmişti.

Yapıyor muydu? Çabalıyordu fakat onu hayal kırıklığına uğrattığı için kendisini çok kötü hissediyordu. Derinlerde bir yerlerde Wren'in onunla Guatemala'ya gitmesini istediğini biliyordu.

Charlie eli kolu bağlanmış gibi hissediyordu. Çünkü aynı zaman merak ettiği başka bir şey daha vardı: Eğer bir kadın bir erkeği seviyorsa onunla olmanın bir yolunu bulamaz mıydı? Charlie'nin Wren'le birlikte olmak için Guatemala'ya gitmesi yerinde neden Wren onunla birlikte olmak için Atlanta'da kalmıyordu?

Wren içini çekerek gözlerini kaçırdı. Charlie onu şimdi ya kalması gerektiğini yoksa kendisinden uzaklaşacağını biliyordu.

"Wren seni çok seviyorum. Sen hayatımın aşkıydın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Wren yine içini çekti.

"Ve evet, bana erkek olduğumu hissettiriyorsun," dedi.

"Kimse bana kendimi senin gibi hissettirmiyor."

"Buna sevindim," dedi.

"Ben de," dedi Charlie.

“İyi ama sen zaten bir *erkeksin*.” Başını çevirip ona baktı. “Böyle hissetmeni sağladığım için mutluyum ama bu benden değil senden kaynaklanıyor. Sen bir *erkeksin* ve sadece bir erkek değil, benim erkeğimsin. Sana ihtiyacım var.”

“Benim de sana ihtiyacım var, bebeğim,” dedi fakat bunun gerçekliğini tam olarak anlamamış olmasından endişe duyuyordu.

“Ayrıca ben sadece seni *istiyorum*,” dedi. “Sen beni istemiyor musun? Benimle olmayı istemiyor musun?”

“Tabii ki seni istiyorum. Tabii ki seninle olmayı istiyorum.”

“Pekâlâ, tamam. Ama ben üç hafta içinde gidiyorum ve neden...”

Ve işte gelmişti: *Eğer beni istiyorsan neden hayatındaki önceliği bana vermiyorsun?*

Ya da daha isabetlisi: *Neden beni önceliği verecek kadar çok istemiyorsun?*

Çünkü üç hafta içinde Wren bir uçağa atlayacak ve garip ve yeni bir yere gidecek ve Charlie de Atlanta’da kalarak Wren’in hayatında açtığı boşluğun içine çekilecekti.

Bu boşluk şu anda da onu yutmaya çalışıyordu. Charlie karşı koyuyordu çünkü Wren henüz gitmemişti. Ellerindeki zamanı boşa harcamamalılardı. Parmağını saçlarıyla teninin birleştiği çizgiden yanağına ve sonra da çenesine indirdi. Dolgun, çok güzel dudakları vardı.

“Hastanede karşılaştığımız günü hatırlıyor musun?” dedi. “Benim geldiğim ve senin de elimi diktiğin günü?”

Wren gülümsedi. Tabii ki hatırlıyordu ve Charlie de bunu biliyordu. Hatta Charlie, kendisinin o hastane ziyaretini kendilerine ait efsanenin bir parçası haline getirmesine bayıldığını da biliyordu. Her ne kadar bunu hep inkâr etse de, Charlie'yi "iyileştirdiği" düşüncesi çok hoşuna gidiyordu.

"Ben seni iyileştirmedim," dedi. "Senin iyileşmeye ihtiyacın yoktu."

"Vardı," dedi Charlie, ne kadar içten göründüğünü farkına varmayarak. "Vardı ve sen de iyileştirdin."

Wren, Charlie'nin hâlâ yüzünde duran elini indirdi. Parmaklarını teker teker öptü. Charlie buna mutlu oldu. Tanıdığı Wren geri dönmüştü.

Ah, hayır, bunu berbat etmek istemiyordu fakat onun sorularını geçiştirmek de istemiyordu. Tam olarak sormamış bile olsa bu sorusunu geçiştirmek korkaklık olurdu.

"O gün Dev'le ilgili konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Wren kaşlarını kaldırdı. Sonra indirdi. "Ah, hatırladım. Bana daha önce de Acil Servise geldiğini anlatıyordun. Ve Dev'in..." Parmaklarını hafifçe bacağına vurdu. "Dev'in yandığın söylemiştin. Öyle değil mi?"

"Evet. Fakat bunun bir kaza olduğunu düşünmeni sağlamıştım."

Wren onun elini bıraktı ve koltuğunu kaldıracak kolu çekti. Bağdaş kurdu. Ve bunu yaparken bacaklarının birbirine sürtünmesinden dolayı çıkan ses ikisini de güldürmedi. Daha önemsiz

bir konu konuşuyor olsalardı gülebilirlerdi fakat ne Charlie ne de Wren güldü.

“Kaza değil miydi?” diye sordu Wren.

“Hayır.”

“Ne oldu o zaman? Bana neden söylemedin?” Çünkü o zaman Wren’i tanımıyordu ve bu konu oldukça özeldi.

Wren ona dikkatle baktı. “Şimdi söyleyecek misin?”

Charlie bir an düşüncelere daldı. Bu konuyu düşünmek bile o berbat kokuyu hatırlamasına neden olmuştu. “Bunu yapanlar Dev’in ortaokulundaki iki çocuktü. İki sekizinci sınıf öğrencisi.”

“İki çocuk mu Dev’i yaktı? Kasıtlı olarak?”

“Bir çakmakla. Dev onların kim olduklarını söylemediği için onları kendim buldum.”

“Charlie,” dedi Wren. “Tanrım.”

Sabahları ve öğleden sonraları ortaokula gitmişti. Sosyal hizmet saatlerinde orada özel ders vermişti ve ayrıca Dev yaşıyayken kendisi de o okula gittiği için programı biliyordu.

Kimlerin Dev’e iyi davrandığını ve kimlerin onun arkasından güldüğü fark etmişti. Otobüslerin geliş saatlerinde daha dikkatli olmuştu çünkü bir şey ters gittiğinde otobüslerin bu tip çocukların kurtarıcısı olduğunu biliyordu. Dev’in tekerlekli sandalyesine vurup “pardon ahbab benim hatamdı” diyen pislği ve sonradan ona eliyle çak işareti yapan ikinci pislği de görmüştü. İkinci pislğin çakmağını fark etti çünkü çocuk cebinden çakmağını çıkardı, yaktı ve sönmesini bekledikten sonra yeniden yaktı.

Korkmuyormuş gibi görünmeye çalışarak gözlerini kırpıştıran Dev'in önünde çakmağı yakıp duruyordu.

Dev'in eli bacağına, Pamela'nın sabah yapmış olduğu sarğının bulunduğu noktaya gitti ve parmaklarını tempo tutar gibi gergin bir şekilde bacağının üzerine vurdu.

"Ne yaptın peki?" diye sordu Wren. "Onları yakalattın mı?"

"Hayır, Dev bunu yapmamı istemedi."

"O zaman? Dev'in bir ispiyoncu gibi görünmek istememesini anlıyorum ama eminim sen sadece..." Wren cümlesini bitiremedi. Yüzü asıldı. "Charlie, çok üzgünüm."

"Biliyorum. Önemli değil."

"Hayır, önemli."

"Biliyorum."

Wren duraksadı. "Ne yaptın peki?"

Charlie onun yüzüne baktı. Olanların ne kadarını anlatabilecek kadar rahat hissediyordu? Bu geçmişte olmuştu. Bazı açılardan daha farklı biriydi çünkü o zaman henüz Wren'le karşılaşmamıştı. Fakat aynı şeyi şimdi olsa yapar mıydı?

Evet, çünkü Dev'i çok seviyordu ve birini sevdiği zaman onu korurdu. Wren'i seviyordu ve eğer gerek olursa onu da korumak için savaşırdı.

"İki çocuğu oyun oynanan bir kafeye kadar takip ettim ve bilgisayarlarını çaldım."

"Gerçekten mi?"

Charlie başını salladı. İki sekizinci sınıf öğrencisi içeceklerini ısmarlarken Charlie masalarının yanından geçmiş ve dizüstü

bilgisayarlarını yürütmüştü. Kafeden çıkarak ortaokulun تنها park yerine gelmiş, iki bilgisayara da çabucak gaz yağı sürerek beton zemine bırakmıştı. Sonra da o çocuğun çakmağını almış olmayı isteyerek bir kibrit yakmıştı.

“Onları yaktım,” dedi.

“Yaktın mı?”

“Evet. Bulabilecekleri bir yerde yaktım.”

Charlie plastik kasaların eriyişini izlerken aklına küçük sınıflardayken klasikler dersinde öğrendiği Dali'nin resmindeki saatler gelmişti. Belki de Dali'nin göstermeye çalıştığı şey zamanın göreceli olduğuydu. Dev, çakmağın alevlerinin kot pantolonunu yaktığını hissetmemiş olabilirdi fakat o çocuklar Dev'in bedeninde üçüncü derece yanıklara sebep olmuşlardı ve Dev'in vücudunda kalıcı izler bırakmışlardı.

“Bu... oldukça sarsıcı bir hikaye,” dedi Wren.

“Sana anlatmamalı mıydım?”

“Hayır. Ben sordum. Ben bilmek istedim. Ayrıca benimle her şeyi paylaşabilirsin, Charlie. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi.

“Sen iyi bir ağabecysin.”

“Olmak zorundayım. Bu benim işim.”

“Ona bakmak mı?”

Charlie omuz silkti. “Evet.”

“Peki... burada kalmanı gerektiren şey de bu mu?”

Charlie cevap vermedi çünkü yine onun aslında ne demek istediğini biliyordu. Neden Dev, neden ben değilim? Bana ihtiyaç duymayı, bana bakmayı istemiyor musun?

Wren gözlerini kaçırdı. “Önemli değil, Charlie.” Charlie onun her şeyinin farkındaydı ve bu neredeyse ona acı veriyordu. Teninden yayılan sıcaklığı, saçlarından gelen limon kokusunu... Çıplak bacaklarını. Kıvrımlarını.

“Dev’i sana tercih etmiyorum,” dedi, aniden.

“Biliyorum.”

“Sadece... daha önce hiç ailem olmadı. Başka koruyucu ailelerim de oldu ama Chris ve Pamela gibi değillerdi.”

Wren ona döndüğünde Charlie’nin gördüğü ifade onu neredeyse öldürüyordu. Charlie onu istemişti, kendisine acımasını istememişti. “Bu konuda konuşmasak olur mu?” dedi Charlie.

“Tamam. Ama... çok üzgünüm. Benim demek istediğim...”

“Yapma,” dedi Charlie, ters bir şekilde.

Wren kızardı. Yeniden pencereye döndü ve Charlie de onun elini bırakarak arabayı çalıştırdı. Buldukları تنها köşeden çıkarlarken Wren gömleğinin düğmelerini ilikledi. Engebeli toprak yolda gitmek yeterince ses çıkardığı için ikisinin de konuşmaması iyi oldu.

Karayoluna çıktıklarında Charlie penceresini kapayarak klimayı açtı. Wren ona baktı ve sonra o da kendi penceresini kapadı.

“Charlie?” dedi temkinli bir şekilde.

Her şey normalmiş gibi davranıyordu. “Evet?”

“Hendekten sonra benim arabama bindiğimiz günü hatırlıyor musun?”

“Hendekten sonra senin arabana bindiğimiz birçok gün hatırlıyorum. Bazen seninkine bazen de benimkine bindiğimiz

günleri.” Zihninde Wren’in çıplak hali canlanınca sesi değişti. “Hatta hatırladığım kadarıyla hendeğe geri döndüğümüz zamanlar da oldu.”

Wren kızardı. “Ha-ha. Sadece bir kere oldu.”

“İki kere.”

“Tamam. İki kere.” Wren ona vurdu. Charlie biraz daha kendine geldiğini hissederek gülümsedi. Bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle de Wren’in boynunu okşadı.

Wren ona biraz yaklaştı ve elini onun bacağına koydu. Tıpkı olması gerektiği gibi o bağı yeniden kuruyorlardı.

“Bahsettiğim gün, bir yuvanın evden ya da herhangi bir yerden daha fazlası olduğunu konuşuyorduk ve sen de sürekli, “Tamam,” deyip durmuştun.” Duraksadı. “Hatırlamıyor olabilirsin, sorun değil.”

“Hatırlıyorum.”

“Şey, son zamanlarda bir parça dinledim ve çok sevdim. Birbirlerine âşık olan iki kişiyle ilgili. Adam, kadına gözbebeği olduğunu söylüyor, kadın da adama onun en iyi arkadaşı olduğunu söylüyor.”

Charlie, boynunu okşamaya devam etti. “O parçayı benim için çalman gerekecek.”

“Hı hı, çalarım. Fakat en sevdiğim yeri ikisinin birlikte söyledikleri nakarat kısmı. ‘Benim yuvarım senin yanındır.’”

Wren’in şarkıyı mırıldanan sesi, toprak yola düşen yağmur damlaları gibiydi.

Charlie'ye doğru uzandı, aralarında vites kolu varken bu biraz garip olsa da yapılabiliyordu ve başını onun omzuna yasladı. Charlie elini onun ensesinden çekerek kolunu omuzlarına sardı.

“Her neyse, işte benim için de öyle,” dedi. Sesi fısıltıya dönüştü. “Sen benim yuvamsın, Charlie. Beni bulduğun için teşekkürler.”

Charlie onun saçlarını okşadı. Aslında kaybolan kendisiydi fakat artık biri tarafından bulunmuştu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ağustos ayı çok çabuk ve sıcak geldi. Atlanta'da ağustos ayı dayanılmaz derecede sıcak olurdu. Wren, Guatemala'nın da sıcak olacağını biliyordu hatta belki daha da sıcak olacaktı fakat bunu düşünmek istemiyordu.

P.G.'nin havuzunda, gülünç denebilecek kadar rahat ve fazlaca kalın botun üzerinde hareketsizce yatıyordu. Tessa da biraz ileride kendi botunun üzerindeydi. Bu botların şişirilmesine gerek yoktu. Köpükten yapılmış ve koltuk şekli verilmişlerdi. Kol koyacak yerleri vardı. Bardak koymak için de ayrı bir yer vardı. Bardaklıkların içinde içi limonata dolu şık, plastik bardaklar vardı ve eğer kızlar acıkacak olursa yine suyun üzerinde duran ve üzerinde birkaç oyuk bulunan kare şekilli köpüğe kadar iler-

leyebilirlerdi. Oyukların içinde kâseler, kâselerin içinde de kaju fıstığı, üzüm, kraker ve Oreo gibi çeşitli atıştırmalıklar vardı.

P.G., ihtiyaçları olan her şeyi ayarlamış ve sonra da arkadaşlarıyla golf oynamaya gitmişti. Charlie o grupta değildi çünkü onun çalışması gerekiyordu ve zaten golf oynamazdı.

Wren, Charlie'yi golf oynarken düşünemese de diğer şeyleri yaparken düşünebiliyordu. Onu öptüğünü, onunla birlikte güldüğünü ve uçağa bindiğini düşünebiliyordu.

Ama sonuncusunu yapmayacaktı. Wren'in bunu ondan istemesi doğru değildi ve bencilceydi ama yine de istemişti çünkü Charlie'yi istiyordu. Her zaman onunla birlikte olmak istiyordu.

"Off," dedi, Tessa'ya. "Aşk neden bu kadar zor?"

"Ne?" dedi Tessa.

Wren düşüncelerini dile getirmek istemediği için sızlandı.

Fakat konuştuğu kişinin Tessa olduğunu kendisine hatırlattı. Tessa onu yargılamazdı. Yargılasa bile Wren'e bunu neden yaptığını söylerdi ve Wren sonunda kendisini iyi hissederdi. "Off! İçimde bazı hisler var, kötü hisler ve bundan hoşlanmıyorum!" diyerek kendisini kurtardı.

"Ne konuda kötü hisler? Aşk konusunda mı? Charlie konusunda mı?"

"Neden benimle gelmiyor?"

"Guatemala'yı kastediyorsun herhalde."

"Hadi canım! Evet, Guatemala'yı kastediyorum."

Tessa başını Wren'e çevirdi. "Sen az önce bana 'Hadi canım!' mı dedin?"

"Demiş olabilirim."

“Sen kaç yaşıydın? On sekiz mi?”

Wren ona su sıçrattı. “Hadi canım!”

“Şey bu oldukça utanç verici. Belki de sen ‘hadi canım’ dediğin için seninle gelmek istemiyordur.”

“Ah, yapma lütfen.”

Tessa yüzünü güneşe döndü ve cevap vermedi.

“Ne var?” dedi Wren. “Bencilce mi davranıyorum? Bencillik yapıyorum, değil mi?”

“Büyük olasılıkla.”

Wren içini çekti. “Charlie’nin ailesine bu kadar bağlı olması çok hoşuma gidiyor. Gerçekten. Sadece onları bana tercih ediyor olmasından hoşlanmıyorum.”

“Sana böyle mi söyledi?” dedi Tessa. “Onları seçiyorum’ mu dedi?”

“Hayır, böyle bir şeyi asla yapmaz.” Wren yumruğuyla bota vurdu. “Haksızlık ettiğimi biliyorum. Charlie, Chris’e dükkânında yardım ediyor ve ayrıca Dev’e de yardım ediyor. Ve hepsini çok seviyor. İyi bir ailesi var. Tanrım, belki de istediğim budur. Belki ben de Charlie’yle öyle bir ailem olsun istiyordumdur.”

“O zaman sana çılgınca bir fikir: Charlie’nin seninle gelmesini istemek yerine sen burada kalsan nasıl olur?”

Wren’in içinde bir çaresizlik hissi belirdi çünkü söylerken kulağa bu kadar kolay gelen şey gerçekte o kadar basit görünmüyordu. “Çünkü bunu yapamam, Tessa. Çoktan kabul ettim. Formlarımı gönderdim.”

“Ve bu senin Emory’ye yaptığın başvuruyu çekmene engel olmamıştı ama.”

“Unut gitsin,” dedi Wren.

“Hayır, anlat bana.”

“Off. Dayanışma Projesi’nden çekilmek, Emory’den çekilmekle aynı şey değil çünkü... çünkü... bilmiyorum. Ailem yüzünden, Atlanta yüzünden, her şey yüzünden!”

Ağlamamak için kendisini tutuyordu. Neden tutuyordu ki?

“Hey,” dedi Tessa, yumuşak bir sesle. “Wren. Şakin ol.”

“Her şey berbat,” dedi Wren.

“Hayır, değil.”

“Evet, öyle ve ben de pisliğin tekiyim. Bencil, pisliğin tekiyim.”

Tessa kolunun birine dayanarak doğruldu ve Wren’e kötü kötü baktı. “Kendine haksızlık etmeyi bırak. Onu söylerken amacım seni isyan ettirmek değildi ve ayrıca hayatında bir de kez olsa kendi isteklerine göre hareket ettiğin için mutluyum. Sadece...” İçini çekti. “Durum düşündüğün kadar karmaşık değil, hepsi bu.”

“Karmaşık,” dedi Wren.

Tessa bir şey söylemedi ve yeniden koltuğuna uzandı.

Wren, P.G.’in bahçesini çevreleyen ağaçların tepelerine baktı. Atlanta ormanının içinde bir şehirdi, her yer yemyeşildi. Küçükken ailesi onu bir kış tatilinde Aspen’e götürmüştü ve havaalanından kayak merkezine giderlerken Wren ağaçların yokluğu karşısında dehşete düşmüştü. Sanki o, ailesi ve kiraladıkları araba her an o uçsuz bucaksız gri gökyüzüne çekilip kaybolabileceklermiş gibi kendisini bir boşlukta hissetmişti.

Guatemala’nın nasıl olacağını merak ediyordu.

Misafirhanenin resimlerini görmüş ve bölge müdürüyle telefonunda konuşmuştu. Misafirhane Atlanta'daki YMCA'ya fazla benziyordu. İnternet erişimi olacaktı ve bu da iyi bir şeydi. Hava sıcak olacaktı. Odasını üç kızla paylaşacaktı ve ortak yaşam alanlarıyla mutfığı ise bir düzine başka kişiyle paylaşacaktı. Bu hem gerçek hem de gerçeküstü geliyordu.

Ama P.G.'in arka bahçesindeki bu pembe dünya da hem gerçek hem de gerçeküstü geliyordu. Tembellikle geçirilen havuz günleri, köpük koltuklar ve üzerinde Oreo olan yüzen masalar. . .

"Star'la bahçeme çıplak bir Barbie bebek bırakmış," dedi gözlerini gökyüzünden ayırmadan.

"T-t-t-tamam, bu korkunç ve aynı zamanda sapıkça bir hareket," dedi Tessa. Duraksadı. "Sence neden çıplaktı?"

Wren parmaklarını suda gezdirdi. Hiçbir fikri olmamasına rağmen tüm Barbie'lerin sonunda çıplak kaldığını biliyordu. Sadece Star'la'nın eski Barbie bebeklerinden birini bahçesinde görmek istememişti, o kadar.

"Ona bunu kesmesini söylememi ister misin?" diye sordu Tessa. "Yeni silahımla ortaya çıkıp onu korkutmamı ister misin?"

"Sen korkunç olamazsın ve ayrıca yeni bir silahın da yok," dedi Wren.

"Olabilir."

"Hayır, yok."

"Fakat P.G. beni şimdiye kadar beş kez poligona götürdü ve bu konuda gerçekten iyi olmaya başladım."

"Yoksa hedefi neredeyse vuruyor muydun?"

"Neredeyse vuruyordum! Evet! Ayrıca P.G.'in kuzeni yirmi bir yaşında; yani o şirin, pembe silahı almasında yasal bir sakınca yok. O şirin, pembe silahı hatırlıyor musun? Onu P.G.'e hediye olarak verebilir... On sekiz yaşında silah taşıyabiliyorsun ama satın alabilmen için yirmi bir olman gerek. Sonra P.G. de onu bana hediye edebilir. Onu Starrla'nın yüzüne doğrultarak, 'Hey! Sen! Çıplak Barbie'ler bırakmayı kes!' diyebilirim."

"Bu konuyu ciddiye almıyorsun," dedi Wren.

"Pekâlâ, sen de almıyorsun," dedi Tessa. "Yoksa... bu kez Charlie'ye söyledin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Neden söyleyeyim?"

"Tanrım, umutsuz bir vakasın."

"Biliyorum."

"Ve Starrla da bir kaçık. Patlamayı bekleyen serseri bir mayın."

"Biliyorum ve bu yüzden de Charlie'nin bana müsaade diyerek benimle gelmesi gerek." Bunu inanarak söylememiştii çünkü çıkmaz bir yolda olmasına rağmen hüznünden kurtulamadığını biliyordu. "Ondan tamamen kurtulmuş olacak. Şaka yapıyorum. Bunun hiçbir zaman olmayacağını biliyorum."

"Ki bu da beni yine parlak fikrime getiriyor," dedi Tessa. "O da -sadece beyin fırtınası yapıyorum- senin burada kalman."

Wren gözlerini kapadı.

"Wren, söylesene," dedi Tessa.

"Ne?"

“Hiç gerçek sözcükleri kullanarak Charlie’ye, ‘Aileni bana tercih ettiğini hissediyorum ve bu beni gerçekten üzüyor,’ dedin mi?”

“Hayır. Bunu asla yapmam.”

“Ama Charlie zihin okuyamıyor, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.” Ümitsiz, ümitsiz bir durumdu. Tamamen umutsuz bir durumdu. Elini suyun içinden çıkardı ve parmaklarındaki suyu karnına damlattı. Elini yeniden suya sokarak aynı şeyi göğsüne yaptı ve kendisini Charlie’yle geçirdikleri güzel zamanları hatırlamaya zorladı.

Soğuk su, sıcak ten, Charlie’nin soğuk şampanyayı onun göğüslerine bastırdığı an...

Yavaş hareketlerle bacaklarını aralamak için bir dizini büktü. Elini suda gezdirdi. Gözlerini kapadı ve parmaklarındaki suyun üst bacağına hassas derisine damladığını hissetti. Charlie, Charlie, Charlie.

Bazen Charlie’yle birlikte olduktan sonra, kendi teninden onun kokusunu alabiliyordu. Ve bacağına iç kısmında sadece Charlie’ye özel açık renk bir alan vardı. Charlie burayı aşağı doğru okşadığında Wren’in hissettiği zevk, en özel yerlerinin yanmasına neden oluyordu. Wren’in soluk alıp veriş hızlandığında ise bunu fark ederdi, çünkü bunu başından beri hep fark etmişti.

“Böyle kıvrınman çok hoşuma gidiyor,” diye mırıldanırdı. Bunu herhalde dudaklarını göğsüne yaklaştırıp emerken, hafifçe ısırırken ve çekerken söylerdi.

Bazen de sevişme sonrasında kıvrandığı, başını arkaya atıp sırtını gerdiği ve Charlie'ye ona her istediğini yapabileceğini çünkü bundan daha çok istediği bir şeyin olmadığını ima ettiği için utandığı oluyordu. Koltuğunun üzerinde kıpırdanarak ayak parmaklarını esnetti. P.G.'in evindesin, diye hatırlattı kendisine. Dışarıdasın! Açık havadasın!

Ama artık daha iyi hissediyordu. Ve Charlie'yle birlikteyken açık havada olması daha önce onu durdurmamıştı.

"Hey, hüzünlendiğin için üzgünüm," dedi Tessa.

"İyiyim," dedi Wren. "Ama teşekkürler."

"Pekâlâ, eğer söylememin bir yararı olacaksa, P.G. de yapmasını istediğim her şeyi yapmıyor."

"Tessa, ben Charlie'nin istediğim her şeyi yapmasını istemiyorum. Tanrım." Gözlerini dikip arkadaşına baktı. "P.G. ne yapmıyor mesela?"

"İlk olarak bana o şirin, pembe silahı almıyor."

"Ah."

"Bizimle takılmak yerine arkadaşlarıyla golf oynamaya gidiyor. Rush programına katılmayacağını söylüyor. Beni üzdüğünü özellikle belirttiğim halde Colleen'le konuşmayı bırakmıyor. Onunla ilişkisini kesmesi gerek, öyle değil mi?"

"Evct," dedi Wren. "Kesinlikle." Colleen, P.G.'in Tessa'dan önce birkaç kez birlikte olduğu bir kızdı. P.G., Colleen'le hiçbir zaman "çıkmadıklarını" ve o kızın kendisi için hiçbir şey ifade etmediğini iddia ediyor ve ortada hiçbir sebep yokken onunla birden ilişkisini kesmesinin doğru olmayacağını söylüyordu.

"Her neyse," dedi Tessa. "Fakat bence ne yapmalıyız biliyor musun?"

"Dur, biraz," dedi Wren. "Bir şey peşindesin, öyle değil mi?"

Tessa gülümsedi. "Annem bu hafta sonu Santa Fe'ye gidiyor yoga inzivasına gidiyor ve pazar gecesine kadar dönmeyecek. Bunun anlamı da şu --ta ta ta taaaaam-- ev bana kalıyor."

"Yani?"

"Yani bence bir akşam yemeği daveti verebiliriz." Suyun üzerinde Wren'in yanına yaklaştı ve tuhaf bir şekilde uzanarak Wren'in elini tutup koltuklarını birleştirmiş oldu. "Bu bizi biraz neşçlendirir. Harika olacak. Sana veda partisi de olabilir!"

"Ben veda partisi istemiyorum," dedi Wren.

"O zaman ona veda partisi demeyiz," dedi Tessa, onun elini sıkarak. "Senin için konuk listesini sayayım: Sen, ben, P.G. ve Charlie. Seninle ikimiz çok güzel bir yemek hazırlarız ve belki o sırada şarap içeriz, hatta belki biraz köpüklü olabilir. Ahh, *Oz Büyücüsü*'nü izleriz!"

"*Oz Büyücüsü* mü?"

"Evet, çünkü ev gibisi yok, sersem. Ama izlemek zorunda değiliz. Sadece konuşabilir, gülebilir ve sonrası için endişelenmeyi bırakabiliriz."

"Bu kulağa hoş geliyor," diye itiraf etti, Wren.

"Ve annem evde olmayacağına göre," kaşlarını oynattı "çocuklar gece kalabilir. P.G. ve ben benim odamda, Charlie ve sen de kardeşlerimden birinin odasında yatabilirsiniz çünkü ikisi de şehir dışında. Böyle bir geceyi hak ediyoruz, ne dersin?"

Akşam yemeği kulağa gerçekten de hoş geliyordu. Hatta Charlie'yle koca bir gece geçirmek fikri daha da eğlenceli geliyordu. Hatta bu gece ikisinin aynı yatağa girmeleriyle son bulacak ve eğer uyuyabilirlerse uyandıklarında yine yatakta birlikte olacakları bir gece.

şey... kulağa ne kadar aptalca gelse de karı koca gibi olacaklardı.

“Orada bir çuval gibi yatabilir ya da, ‘Tamam, Tessa, hadi bir akşam yemeği partisi verelim,’ diyebilirsin,” dedi Tessa. “Senin seçimin.”

Wren döndü kendisini botun üzerinden serin havuza attı. Su güneşin yaktığı teninde muhteşem bir his yarattı. Parmaklarını birleştirerek güçlü bacaklarıyla havuzu boydan boya yüzüp geri geldi. Saçlarının sırtında toplanması için suyun altından denizkızı gibi başını yukarı kaldırarak ıktı.

Yeni hayatı için buradan ayrılmasına sadece dört gün vardı. Kalan vaktini güzel değerlendirmeliydi.

Kollarını Tessa'nın botuna koydu. “Evet, Tessa, hadi bir akşam yemeği partisi verelim,” dedi.

“Hımm,” dedi Tessa, parmağıyla burnuna vurarak. “Fikirlerinden çok etkilendim ve bültenine ye olmak istiyorum.” Sırılarak Wren'in burnuna vurdu. “Ben varım.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Tessa'nın evi Wren'inkinden daha ufaktı. Wren'in deyimıyla "çooooook şık ve yetişkin tarzı akşam yemeğine" geldiğinde Charlie'nin ilk düşüncesi bu oldu. İma ettiği resmiyeti yumuşatmak için ona göz kırptıysa da Charlie, bunca planlama ve hazırlığın Wren için bir önemi olduğunu anlayabiliyordu.

Bu Charlie için de önemliydi. Wren iki gün sonra gidecekti ve Charlie bundan gerçekten hiç hoşlanmıyordu. Eğer fırsatı olsa her dakikasını Wren'le geçirebilirdi.

Ön kapıyı açarak kendisini içeri alan Tessa'yı selamladı ve ona turuncu lalelerden oluşan bir buket verdi. "Selam," dedi. "Davetin için teşekkürler."

"Ah, Charlie, ne kadar centilmensin," dedi Tessa, heyecanla. "Çiçek aldığına inanamıyorum!"

Charlie farkında olmadan omuz silktili. Gelmeden önce internetten "akşam yemeği görgü kurallarını" araştırmıştı.

"İçeri gel," dedi. Charlie içeri girdi. Wren ona Tessa'nın annesinin yoga eğitmeni olduğunu söylemişti. "Biraz uçuk kaçıktır ama iyi biridir," demişti Wren. "Uçuk kaçık" sözleri pencerelerdeki düş kapanlarını, halk sanatını ve kelebek şekilli rüzgâr çanlarını açıklıyordu. Charlie, Tessa'nın arkasındaki şömine rafında birkaç siyahi Noel Baba olduğunu gördü. Ağustosta yılbaşı mı?

Ağustos ayı tepelerine acımasızca çökmüşken Yeni yıl çok uzak görünüyordu. İki gün. İki gün. Dakikalar, saatler ve günler çok hızlı geçiyordu.

"Wren, Charlie geldi!" diye bağırdı Tessa.

"Öyle mi?" dedi Wren. Sesi yukarıdan geliyordu. Merdivenin başında göründü. "Charlie! Merhaba!"

Charlie'nin kalbi yerinden fırlayacaktı. Wren'in üzerinde, Charlie'nin kokteyl elbisesi dendiğini tahmin ettiği bir elbise vardı. Uçuk maviydi ve Wren'in tüm vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Kol yerine askıları vardı. Üst kısmından biraz daha kabarık olan eteği, merdivenden aceleyle inerken bacaklarını okşuyordu. Wren, Charlie'nin yanına geldi, ellerini onun omuzlarına koydu ve parmak uçlarına kalktı. Yanağını okunkine değdirdi.

"Sakalların çıkmaya başlamış," diye fısıldadı, sıcak nefesiyle Charlie'nin kulağına. "Hafif kirli sakalla çok seksi görünüyorsun."

"Ve sen de çok güzel görünüyorsun, bebeğim," dedi Charlie, kolunu onun beline dolayarak. Wren'in hoşuna gittiğini bildiği

için kasıtlı olarak tıraş olmamıştı. Ayrıca elbisesine şöyle bir bakınca, onun şeffaf ve üzerinde yapraklar olan en seksi sütyenini takmış olduğunu anladı. Charlie, tıpkı kendisi gibi Wren'in de onu mutlu etmek için onu kasıtlı olarak taktığını biliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Sana şampanya ikram edebilir miyim?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Evet, lütfen."

"Pekâlâ, bu taraftan," dedi, onu evin içine doğru götürerek.

"Hey. Yapmam gereken bir şey var," dedi Charlie, Tessa'nın görüş alanından çıkar çıkmaz,

Wren durdu. "Öyle mi?"

Charlie onun alt dudağına dokunduktan sonra elini indirerek göğsünü kavradı. Wren şaşkınlıkla nefesini tuttu ve Charlie başparmağını onun göğüs ucunda gezdirdi. Wren bedenini onunkine bastırdı ve gözlerini kapadığında, Charlie onu uzun ve sert bir şekilde öptü.

"Tanrım, Charlie," diye mırıldandı. Yanakları kızardı ve ellerini Charlie'nin göğsüne koydu. Charlie onun koruyucusu gibi ona çok yumuşak yaklaşmak istiyordu. Onun erkeği gibi... Wren'in çenesinden tuttu ve yüzüne baktı ve Wren de ona gülümsedi.

"Geldiğine sevindim," dedi Wren.

P.G. gecikmişti ve Tessa onu kapıdan içeri girdiğini görür görmez azarlamaya başladıysa da sonra elindeki kutuyu fark etti. Bir futbol topunu ya da bir köpek yavrusunu içine alabilecek kadar büyük bir kutuydu. Kutu hediye paketi yapılmamıştı fa-

kat buna gerek de yoktu çünkü altın renk simlerle kaplıydı ve üzerinde de kocaman bir kurdele vardı.

“Hediye mi? Benim için mi?” dedi Tessa, ellerini birkaç kez birbirine vurarak. “Ah, yaşasın! Açabilir miyim? İçinde ne var?” Gözleri büyüdü ve scsi yükseldi. “Aman Tanrım, yoksa düşündüğüm şey mi?”

“Öyle olmasa iyi olur,” dedi Wren.

Charlie, Wren’e baktığında paniğe kapılmış olduğunu gördü. “P.G.?” dedi Wren. “O değil, öyle değil mi? Yurttaki odası için kahve makinesi falan aldın, değil mi?” Charlie bir şey anlamıyordu.

Tessa, Charlie ve Wren’le peynirli kraker yediği ve şampanya içtiği masadan fırladı ve hızla P.G.’in yanına gitti. P.G. kutuyu havaya kaldırdı.

“Henüz değil,” dedi. Altın renkli kutuyu mutfak tezgâhının üzerine koydu. “Beklemek zorundasın. Eğer beklemezsen, alamazsın.”

“P.G.!”

Tessa, P.G.’in üzerine atıldı ve P.G. de onu kollarına alarak alçak sesle bir şeyler söyledi. Charlie ne söylediğini duyamamıştı ama Tessa gözlerini devirdi. Ağzını eliyle kapayarak P.G.’nin kulağına fısıldadığında P.G. sırıttı.

“Kesinlikle,” dedi.

Charlie masanın altından Wren’in dizine dokundu. Elini onun elbisesinin altına sokarak yukarı doğru çıktığında, Wren dudaklarını ve bacaklarını birbirine bastırdı. Dönüp Charlie’ye baktı. Charlie de omuz silkti ve gülümsedi.

Tessa yemeğe oturmayı teklif etti. "Lazanya yaptım ve harika oldu," dedi. "Wren de salatayı yaptı ve o da fena sayılmaz."

"Ha ha," dedi Wren. "Lazanyayı ben yaptım ve tatlı olarak da brownie yaptım. Tessa da salatayı yaptı."

"Ne kadar çok ayrıntı," dedi Tessa.

Tessa tabakları doldururken, Charlie'nin eli Wren'in bacaklarından daha da yukarı gitti. Tessa oturduğunda herkes yemeğine, sohbet etmeye ve gülmeye başladı. Charlie de sohbete katılıyordu fakat aslında aklı başka bir yerdeydi. Masanın altındaki eliyle Wren'in dantel iç çamaşırının kenarına dokundu. Wren elindeki ekmek parçasını düşürdü. Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışsa da o da elini masanın altına götürerek Charlie'nin kolunu tuttu ve tırnaklarını tenine batırdı.

"Pardon, ne dedin?" dedi Wren, P.G.'ye ve P.G. de anlattığı hikâyeyi ayrıntılarıyla tekrar etti.

Charlie'nin parmakları, Wren'in bacaklarının arasında, çamaşırının ortasındaki küçük ipek bölgeyi buldu. Wren onun kolunu biraz daha sıktı. Başparmağını çamaşırın üst kenarına takarak kumaşı yukarı çekti ve sonunda Wren dayanamadı. Bileğinden tutarak elini kuvvetli bir şekilde çekti ve Charlie'nin bacağına koyarak orada kaldığından emin olmak için birkaç saniye bastırdı. "Tanrım," dedi yavaşça fakat yüzündeki bakış Charlie'yi heyecanlandırdı.

Dudaklarını kıpırdatarak, "Seni istiyorum," dedi. Wren bir kahkaha attı.

"O kadar komik olan ne?" dedi Tessa.

"Charlie'yi suçla; onun hatasıydı," dedi Wren.

"Hep öyledir zaten," dedi Charlie.

"Scni suçluyorum, Charlie," dedi Tessa. "Ne söylediğini bize de anlatacak mısın?"

"Zavallı çocukları rahat bırak," dedi P.G. "Onlar genç ve birbirlerine âşıklar. Bilmen gereken başka ne olabilir ki?"

Herkes yemeğini bitirir bitirmez Tessa sandalyesini itti. "Pekâlâ, çok lezzetli bir yemekti ve bence P.G. bana hediyesi vermeli. Wren, Charlie, sizce de öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Wren.

"Tabii," dedi Charlie. Wren onun hafifçe bacağına vurdu. "Yani hayır, bu çok kötü bir zaman. Üzgünüm, Tessa." Cebindeki telefonu titreşti. Telefonun sesini Wren için kapamıştı. Bir kez daha titredi. Fırsatı olduğunda bakacaktı.

P.G. masadan kalktı, buzdolabına gitti ve ikinci şampanya şişesini çıkardı. Tessa'nın bardağını doldurdu ve sonra Wren'in isteyip istemediğini sordu.

"Ben böyle iyiyim," dedi Wren, bardağının üzerini kapayarak. Diğer elini de Charlie'nin bacağından yukarı doğru kaydırırken, Charlie'nin içine bir sıcaklık yayıldı. Çok güzel kokuyordu, vücudu yumuşacıktı ve Charlie'ye neler yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Olduğunu düşünüyor olabilirdi ama yoktu.

Yutkundu. "Muhteşemsin," diye fısıldadı.

"Öyle miyim?"

Onun şeffaf sutyenin içinden çıkmak üzere olan göğüslerini oldukça iyi görebiliyordu. Tanrım, ona dokunmadan durabilmek çok zordu. "Öylesin."

“Sizi duyabiliyoruz, biliyorsunuz değil mi!” diye seslendi Tessa, masanın karşı tarafından. Biraz sarhoştı –hepsi biraz sarhoştı– ama önemi yoktu. Herkes geceyi orada geçireceği için kimse araba kullanmayacaktı.

P.G. kendi bardağını ve Charlie’ninkini doldurdu ve çalışma odasına gitmeyi önerdi.

“Hediyemi açmak için mi?” dedi Tessa.

“Hediyeni açmak için,” dedi P.G. “Ama uyarmadı deme, kahve makinesi değil.”

“Aman Tanrım,” dedi Wren. Ayağa kalktı. “Ben brownie’leri getireyim.”

“Bulaşıkları ben yıkamam,” dedi Tessa. “Henüz değil. Büyük ihtimalle hiç yıkamam.” O da masadan kalktı. P.G. altın renkli kutuyu aldı ve ikisi çalışma odasına gittiler.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Charlie, Wren’e.

Wren gülümsedi. “Yok, hallettim. Sen git, ben de şimdi geliyorum.”

Charlie’nin telefonu yeniden titreşti. Koridorda durdu ve telefonu cebinden çıkardı.

Ammon iki sesli mesaj bırakmıştı. Bunu beklemiyordu. Son iki aydır Ammon’a iyi bir arkadaş olamadığı içinde bir suçluluk hissetti. Ammon, Charlie’ye bu gece takılmak isteyip istemeyeceğini sormuştu fakat Charlie özür dileyerek onu reddetmişti. Ammon, Wren ve Tessa’yla özel bir yemek yiyeceklerini ona söyletene kadar başının etini yemişti.

“Kızlar böyle konularda nasıl olur bilirsin,” dedi Charlie.

“Hayır, maalesef bilmiyorum,” dedi.

Charlie ona evde yetişkin kimsenin ve kuralların olmayacağını ve Wren'in pazartesi Guatemala'ya gideceğini söylemişti. Ammon ancak o zaman onun peşini bırakmıştı.

Charlie oynat tuşuna basarak telefonu kulağına götürdü. "Charlie, beni ara," demişti Ammon gergin bir sesle. "Piedmont Park'tayım. Burada biraz kalabalıgız ve Starrla da var. Ve ben işleri berbat ettim, dostum. Bana senin nerede olduğunu sordu. Ona söylemedim, yemin ederim, fakat sürekli sormaya devam etti. 'Şurada mı? Yoksa burada mı?' Ve Tessa'dan söz etti..." Charlie arkadan gürültüler geldiğini duydu. Bir erkek sesi, "Lanet olsun! Bu imkânsız! Bu imkânsız, dostum!" dedi.

Ammon yeniden konuştu. "Üzgünüm. Çılgın bir durum var. Fakat Starrla ağlıyor ve birlikte geldiği çocuklar pek Güneyli gibi durmuyorlar. Bana kalırsa..."

Sesli mesaj kesildi. Charlie ikinci mesajı açmak üzereyken Wren üzerinde mavi, seksi elbisesi ve önünde taşıdığı brownie tabağıyla mutfaktan çıktı.

Charlie'ye gülümsedi. "Beni mi bekledin. Çok tatlısın."

"Öyleyimdir," dedi Charlie, telefonunu cebine koyup Wren'e doğru yürürken. Ellerini onun beline koydu. Sonra aşağıya, arkaya kaydırarak o muhteşem poposuna koydu ve onu kendisine çekti.

Aklına Starrla ve başına açmak üzere olduğu bela geldi.

Hayır. Starrla'yı ya da kendini harcamak için seçtiği o pislikleri düşünmeyecekti. Yalnızca Wren'i düşünecekti. Wren dönerek onun elinden kurtuldu. "Benimle gel, genç Charlie. Seni lezzetli brownie'lerimle mahvedeceğim."

“Hemen geliyorum,” dedi. Kotunu ekiştirdi. “Ama bir dakika kadar yürümekte zorlanabilirim.”

Wren önce biraz şaşkın görünse de sonra bu ifade mutluluğa döndü. Göz kırptı ve ona sürtünerek içeri gitti. Charlie’nin yumuşamaya başlamış olan aleti yeniden sertleşti. Wren’in onu bu kadar kolay tahrik edebilmesi aklını başından alıyordu.

Başını iki yana salladı. İstese de istemese de Ammon’un ikinci mesajını dinlemek zorundaydı.

“Kendine yeni bir telefon al, dostum,” diye başladı Ammon’un mesajı. “Ve... şey, Wren’le birlikte oradan uzaklaşmanız gerek. Tessa’nın evinden uzaklaşın ve belki Tessa da...”

Tessa’nın çalışma odasında her ne oluyorsa, Charlie Ammon’u duymakta zorlanıyordu. Telefonu kulağına biraz daha bastırarak eğildi.

“...oraya.” Charlie, Ammon’un içini çektiğini duydu. “Kendine dikkat et. Fırsatın olduğunda da beni ara.”

Charlie telefonu kapadı. Ammon neden söz ediyordu ve neden bu gece? Starrla her zaman çılgın olmuştu. İki içip asabileşen pislikler de garip sayılmazdı? Fakat Ammon’un ona dördünün birden evden çıkması gerektiğini söylemesi bir abartılıydı. Tabii Starla Charlie veya Wren’le bir yüzleşme yaşamak istemiyorsa...

“Hey, Charlie!” diye seslendi Tessa alışma odasından. “Neden geciktin, dostum?”

“Evet, sana ihtiyacım var. Buraya gel!” diye seslendi Wren, gülerek. Elini saçlarının arasından geçirdi, gülümsedi ve çalışma odasından gelen seslere doğru yürüdü. Wren’in, onun aklının başka yerde olduğunu düşünmesini istemiyordu.

“Artık açabilir miyim?” dedi Tessa. “Lütfen?”

Altın renkli kutu sehpanın üzerinde duruyordu. Tessa avuçlarını birbirine bastırdı ve P.G.’e yavru köpek bakışıyla baktı.

“Bir dakika,” dedi Charlie. Ensesini ovaladı. “Ammon... Eee... Beni aradı. Sanırım evden çıkmamız gerek.”

“Ha?” dedi Wren.

Charlie uzaktaki bir motosiklet sesini duydu. Farların ışıkları pencerelerden içeriye dolunca Tessa eliyle gözlerini korudu.

“Vay canına, bu pek iyi değil,” dedi. Sesini yükseltti. “Hey, siz! Dönüş yapmak için benim evimin önünü kullanmayın!”

“Gitmeliyiz,” dedi Charlie. “Hemen gitmeliyiz.”

“Charlie, neden?” dedi Wren.

“Charlie hızla pencereye yürüdü. Dışarısı, sürücüyü görmeyeceği kadar karanlıktı. Wren’e bakmadan, “P.G. sanırım birkaç ziyaretçimiz olabilir,” dedi.

P.G. hemen onun yanına geldi. “Neden söz ediyorsun, dostum?”

Bir araba kapısı açıldı. Sonra bir tane daha. Geceyi kaba saba sesler, gürültüler doldurdu.

Tessa ayağa kalkarak onların yanına gitti. “Bu da ne? Lanet olsun. Şuradaki Starrla Pettit mi?”

Wren pencerenin önüne gitti. Küçük düşmüş gibi görünüyordu ve Charlie onu durdurmak istedi. Onu zamanda dondurmak, güvende tutmak istedi. İki elini iki yanağına koyarak pencereden dışarı baktı. Charlie boğazından yukarıya ekşi bir tat yükseldiğini hissetti.

Wren geri çekildi ve dışarıdaki grup yuhalamaya başladı.

“Geri dön, tatlım!” dedi aralarından biri. Arabadan inmişlerdi ve Tessa’nın ön kapısının hemen önündeydiler.

Eve en son P.G. gelmişti. Kapıyı arkasından kilitlemiş miydi?

Kapının kolu döndü. Charlie hızla ileri atıldı fakat artık işten geçmişti.

Kapı açıldı ve Charlie’nin kapıyı kapamasına fırsat kalmadan neredeyse bir fedai kadar iri biri içeriye bir adım attı. Omzuyla kapıyı iterek içeri girdi. Arkasından da Starrla ve diğer iki adam girdiler.

“Durum iyi değil,” dedi P.G.

“Charlie, selaaaaam!” diye bağırdı Starrla ve Charlie sesinden onun ne kadar sarhoş olduğunu anladı.

“Gitmen gerek,” dedi.

“Belki de buna gerek yoktur,” dedi Starrla, odaya göz atarak. Wren’i gördüğünde bir ıslık çaldı –ya da çalmaya çalıştı– fakat yapamadı çünkü aynı zamanda gülüyordu. Yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde sendeledi. “Vay. Yani, vay canına.”

Charlie ellerini sıkarak yumruk yaptı. “Starrla, sus.”

“Ama Charlie.” Dengede kalabilmek için iri arkadaşına tutundu. Alay edercesine fısıldadı, “Göğüslerinin büyük olduğunu biliyordum ama vay canına. O elbiseyi üzerinden çıkartsa bir porno yıldızına benzeyecek.”

İri adam bir kahkaha attı ve Charlie ileri atılarak adamın çenesine bir yumruk indirdi. Sağlam bir yumruktu ve adamı yere düşürmesi gerekiyordu fakat o sadece kalın kaşlarını çattı. Sonra alını yine eski haline döndü.

“Ah, dostum,” dedi. “Bu iyi bir fikir değil.”

Yumruğunu Charlie'ye savurdu fakat dört yaşında bir çocuk gibi yaptığından Charlie eğilerek kurtuldu. Adamın arkadaşları da etraflarını sardığı için P.G. de yanlarına gitti.

“Buradan gitseniz iyi olur,” dedi P.G.

“Ya da ben o kafanı kışına sokabilirim,” dedi adam.

“Ya da gidebilirsiniz. Tessa, polisi ara.”

Charlie gözlerini Starrla'nın arkadaşlarından ayırarak Starrla'ya baktı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı fakat sanki ateşi varmış gibi gözleri yanıyordu. Starrla içeri doğru yürümeye başladı.

Charlie ani bir acı hissetti. Adamın arkadaşlarından biri karın boşluğuna sıkı bir yumruk indirmişti. Nefes alamadığı için Wren'i uyaramadı ama Starrla Wren'e gitmiyordu. Henüz gitmiyordu. Kısa yoldan sehpanın üzerindeki altın renkli kutuya yöneldi.

“Hey, hayır!” diye bağırdı Tessa.

“Ah, hediye,” dedi güçlükle Starrla. “Bana mı?”

“Charlie, yardım et,” diye fısıldadı Wren.

Starrla kutuyu açtı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kutanun isinden bir kar küresi çıktı. Silah değildi, içinde bahçe çitleriyle çevrelenmiş bir çiftlik evi olan süslü bir kar küresiydi. Oz Büyücüsü'nden, diye düşündü Wren alakasız bir şekilde. Çünkü ev gibisi yoktu.

Starrrla kar küresini aldı ve Wren'e baktı. Gözleri parlıyor, doğru düzgün odaklanamıyor gibi görünüyordu. "Bunu sana Charlie mi verdi?" dedi. "İkinizin yaşayacağı mutlu mesut bir ev, ha?"

Wren'de hiçbir şey yoktu. Ne sözcükler, ne düşünceler... hiçbir şey. İçi bomboştu ve Starrrla kar küresini kaldırdığında, Wren hiçbir şey yapmadı.

Her yere cam, su ve kar taneleri saçılırken Wren dışında herkes sıçradı.

Starrla, Dorothy'nin minyatür çiftlik evinin üzerine bastı ve ayakkabısının ucuyla iyice ezdi. "Neyin var senin? Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Tessa. Starrla sallandı ama dengesini korumayı başardı. Gözlerini Wren'den ayırmıyordu. "Bak. Parçalandı, tıpkı Charlie gibi."

Wren, yüzünde renk kalmamış olan Charlie'ye döndü. Onun yanına gitmek istiyordu fakat çok yaralanmıştı. Kanatları kırık bir kuş gibiydi. Sözleri de yara almıştı –parçalanmış erkekler, parçalanmış kuşlar, parçalanmış sözcükler– fakat o yine de tüm gücünü kullanarak sözcükleri kullanmayı başardı.

"Hayır," dedi. "Charlie paramparça değil. Paramparça değilsin, Charlie. Öyle görünmeyi bırak."

"Ah, ama öyle," dedi Starrla. O korkunç topuklu ayakkabıları ve fırırlı kısa çoraplarıyla Charlie'ye yöneldi.

"Ona söylememi ister misin, bebeğim? Ne kadar paramparça olduğunu söylememi ister misin? Ama sorun değil. Ben de öyleyim."

"Starrla," dedi Charlie. "Lütfen."

Wren olanları anlayamıyordu. "Lütfen mi? Bebeğim mi?"

Starrla'nın birlikte geldiği deri ceketli adam bir adım atınca çizmesinin altında ezilen camların sesi duyuldu.

"Hey, Star..."

"Tyson, kes sesini," dedi Starrla ve Tyson avuçları dışa dönük bir şekilde ellerini kaldırdı.

Starrla da ters olan bir şey vardı ve bu sadece gözlerinden kaynaklanmıyordu. Bunu herkes görebiliyordu ve odadaki enerji az öncekinden farklı bir şekilde gerildi.

“Bebeğim,” dedi, yine. “Sana ihtiyacım var, bebeğim. Bu yüzden buradayım. Sana ihtiyacım var ve senin de bana ihtiyacın var!”

“Hayır,” dedi Charlie. Boğazından ses çıkabilmişti. “Gitmen gerek.”

“Beni kovuyor musun?” dedi Starrla, sesini yükselterek. “Ancak lanet bir köpeğe böyle davranabilirsin, Charlie. Onu garaja kapatır, anahtarları da bir köşeye atarsın. Esrarkes annen de böyle yapmamış mıydı? Seni bir köpek gibi garaja kilitlememiş miydi?”

Charlie irkilerek yüzünü buruşturduğunda Wren kendini yumruk yemiş gibi hissetti. Midesi kalktı.

“Starrla...” diye konuşmayı denedi Charlie.

“Ne var, Charlie?” dedi Starrla. Wren’i işaret etti. “Onun göğüslerini benimkilerden daha mı çok beğeniyorsun? Tamam. Onları da benimkileri emdiğin gibi emiyor musun? Pekâlâ, bu harika. Mükemmel. İyi eğlenceler. Peki, öncesinde onun omzuna da yatıp ağladın mı, ühü ühü? Ona zavallı, sefil çocukluğunu anlattın mı?”

Wren ağlamaya başladı.

Starrla alaycı alaycı Wren’e baktı. “Ah, yoksa bilmiyor muydun?” Bir kakhaha patlattı. “Sanırım daha bilmediğin çok şey var, kaltak. Ay pardon.”

“Star, hadi ama,” dedi Tyson.

Starrla Charlie'ye uzandı fakat Charlie donmuş gibi duruyordu. Starrla aniden yere çöktü. "Charlie," diye fısıldadı. Görünüşe göre artık ne Wren'i ne de Tyson'ı görüyordu. Charlie'den başka kimseyi görmüyordu. "Tatlım, bebeğim, lütfen. Bir zamanlar beni sevmiştin, bir daha yapabilirsin. Biz birbirimize benziyoruz. Kimse bizi anlamıyor. Yanımda kimse yokken sen vardın. Lütfen?"

Charlie başını bir kez daha iki yana salladı ve Starrla'nın gözlerinde bir şey kayboldu. Wren bunu fark etmişti.

"Canın cehenneme," dedi Starrla ve yerden bir cam parçası alarak boğazını kesti. Derin kesmişti. Starrla'nın tenine, elbisesine ve yerlere kanlar sıçradı.

Charlie o zaman hareket etti.

"Starrla!" diye bağırdı. Ona doğru koşarak iki büklüm olmuş bedenini yakaladı. Tyson da anında onun yanında belirdi. Charlie avcunu kesige bastırırken Tyson da yanlarında diz çöktü.

"Polisi aradın mı?" diye sordu P.G., Tessa'ya.

Tessa başını salladı. "Aradım. Aradım. 911'i aradım! Yolda olduklarını söylediler. Dediler ki..."

Siren sesleri duyuldu. O gece ikinci kez, Tessa'nın evinin ön tarafa bakan pencerelerinden içeri ışıklar süzüldü. Bir ambulans ve iki polis arabası geldi.

Bir acil yardım elemanı Starrla'nın boynunu sardı ve durumunu kontrol etti. Diğeri ise sorular sormaya başladı. Starrla kendinde olmadığı için bazılarına Tyson bazılarına da Charlie cevap verdi. Charlie ellerini kotuna sürerek kumaşın üzerinde kırmızı izler bıraktı.

Wren duvara yaslandı. Bir ateş basıyor bir üşüyor sonra tekrar ateş basıyordu. Terledi. Kollarıyla bedenini sardı.

“Pekâlâ,” dedi sağlık görevlisi. Arkadaşına döndü, “Sedeye ihtiyacımız olacak.”

“Hey, neden?” dedi Tyson. “Sedeye neden ihtiyacınız olsun?”

“Standart uygulama böyle,” dedi sağlık görevlisi.

“Ne demek standart uygulama?” dedi Tyson. “O iyi, kanaması da durdu sayılır, gördünüz mü?”

Ne demek istiyordu? Sargısı kıpkırmızı olmuştu. “İntihar gözetimine girmesi gerekecek,” dedi sağlık görevlisi, ciddi bir sesle. “Kendisini öldürmek isteyen biri iyi değildir.”

Kadın Starrla’yı sedeye bağladı. Starrla’nın eteği fazla yukarı sıyrılmıştı ve Wren komik bir şekilde onu düzeltmek istedi. Ama artık neyi nasıl düzelterek bilmiyordu. Hiçbir şeyi düzeltmeyi bilmiyordu.

Tyson sağlık görevlisinin önünü kesti. “Gece kalması gerekecek mi? İyi olacak mı? Olacak, değil mi?”

Tyson Starrla’ya değer veriyordu. Wren bunu fark edebilmişti. Öne çıkarak, “Ben onun kuzeniyim. Ben de onunla geleceğim,” diyen Charlie de ona değer veriyordu.

Wren çaresizliğe kapıldı çünkü Charlie arkasına dönüp ona baktığında her şey paramparça olmuştu. Bebeğim. Lütfen. Hayır.

“Onu ne kadar tutacakları durumuna bağlı,” dedi sağlık görevlisi. Charlie’ye döndü, “Eğer geliyorsanız gidelim. Diğerleri, yolu açın.”

“Wren, geri döneceğim,” dedi Charlie.

Omuz silkmış olabilirdi ama belki de yapmamıştı. Ve sonra Charlie gitti.

Starrla'yla birlikte...

Gecenin geri kalanı net değildi. Polis arabalarından bir tanesi ambulansın arkasından gitti, diğer memur kalarak ifadelerini aldı. Tessa'nın annesi arandı. Kırık kar küresinin parçalarının hâlâ temizlenmesi gerekiyordu fakat Tessa bir noktada şampanya bardaklarını gizlice içeriye kaçırды ve kimse kimseyi ele vermedi. Starrla'nın yaşattığı dramatik olay herkesi ayıltmıştı. O nedenle memur yalnızca onlara sorumlu davranış şekli ve kendilerini ve arkadaşlarını korumak konusunda bir ders verdi.

"Anlaşıldı mı?" dedi.

"Anlaşıldı," dedi herkes. Yalnızca P.G. olgun bir tavırla başını sallayarak, "Evet, efendim," dedi.

Tyson ve diğer iki çocuk bunu gidebileceklerine ait bir işaretleme olarak algıladılar. Memur da not defterine birkaç satır daha yazdıktan sonra oradan ayrıldı.

"Bu da neydi böyle?" dedi Tessa, o, Wren ve P.G. yalnız kaldıklarında.

P.G. omuz silkti ve boynunu döndürdü. "Benim hatamdı," dedi alışılmadık, durgun bir ifadeyle. "Kapıyı kilitlemedim."

"Ne?" dedi Tessa. "Hayır, sen evime zorla girmedin, kar küremi kırmadın. Sen..." Kendini koltuğun üzerine bıraktı. "Tanrım. Burada neler oldu az önce? Gerçekten de oldu mu bunlar?"

P.G. yanına oturarak onu kendisine çekti.

“Tanrım,” dedi Tessa bir kez daha. “Wren. Gel otur,” dedi sonra.

“Hayır, sağ ol,” dedi Wren. Aynı anda hem içine kapanmış hem de bedeninin dışına çıkmış gibi hissediyordu ve tek bildiği şey buradan, bu dünyadan ve tatlım-bebeğim-lütfen boyutundan çıkıp gitmek istediğiydi. Starrla’yı sevmemesine rağmen onun için çok üzülmişti. Onun için ve Charlie için... Onu garaja kilitleyip anahtarı da fırlatıp atmak...

Wren ürperdi. Az önce olan her şeyin üzerine bir de kendisine acıyor olması çok yanılttı.

“Sanırım ben... eve gideceğim.”

Tessa başını P.G.’in omzundan kaldırdı. “Wren. Burada kal.”

Her şey bir uğultu gibiydi. “Üzgünüm,” dedi. “Kalamam.”

“Charlie yüzünden mi? O...”

Wren mutfğa doğru yürüdü, anahtarlarını ve içine kıyafetlerini koyduğu çantasını aldı ve yeniden çalışma odasından geçti.

“Kar küren için üzgünüm,” dedi, Tessa’ya.

Oradan ayrıldı çünkü Charlie zaten gitmişti.

Wren için bu kadarı yeterliydi. İçine bir soğukluk yerleşti. Charlie’nin aramalarını ve mesajlarını cevapsız bırakmasının yanlış olduğunu bilmesine rağmen başka nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu çünkü aralarında açılan bu uçurumu geçme umudunu kaybetmişti.

Starrla, Charlie’yi Wren’den daha iyi tanıyordu. Geçmişini, Wren’in anlamayacağını düşündüğü için ona anlatmadığı tüm korkunç şeyleri biliyordu.

Wren hep korunarak büyütülmüştü.

Bunu değiştirmeye çalışıyordu. Daha fazla yaşamaya, daha fazla tecrübe etmeye, daha fazlası olmaya çalışıyordu fakat bunların hepsi umutsuz görünüyordu. Charlie'nin hayatına hiçbir zaman yetişemeyecekti. Yaşadıklarını hiç anlayamayacaktı. Hiçbir zaman onun acısını hafifletemeyecek ve onu düzeltemeyecekti. Wren'e göre onun düzeltilmeye ihtiyacı yoktu fakat eğer olduğunu düşündüyse ve Wren'den yardım isteyemediyse...

Wren kendisi yeterli değilken nasıl onun her şeyi olabilirdi?

Her neyse, bunların ne anlamı vardı ki? Pazartesi günü Guatemala'ya gidiyordu. Bu gerçek gibi gelmiyordu ve Dayanışma Projesi'nin ona neden bu kadar iyi bir fikir gibi görüldüğünü uzun süre önce unutmuşa benziyordu ama vakit gelmişti işte. Biletini almıştı. Onu bekleyen, onunla tanışmak ve onunla çalışmak için can atan insanlar vardı. Bir amacı olacaktı. En azından ufak bir şekilde de olsa birine yardımını dokunacaktı.

Starla'yla hastaneye gitmesi Charlie'nin iyi olduğunu mu gösteriyordu? Veya yaptığı doğru muydu?

Tabii ki öyleydi. Starla her zamanki Starla'yken ve ona zarar vermeye çalışırken bile Charlie ona yardım etmişti. "Hey bana bak, ben dünyayı kurtarmaya gidiyorum," dememişti. Hayat ne kadar adaletsiz olsa da Charlie yalnızca yapılması gerekeni yapmıştı.

(Charlie, küçükken bir garaja kilitlenmişti. Wren'in kalbi paramparçaydı.)

O, Wren'in hiçbir zaman olamayacağı bir kahramandı. İyi kalpli ve kibardı. Wren bu yüzden onu çok seviyordu fakat böylesine önemsiz olduğu için kendisinden nefret ediyordu.

Starr'la'yı sana tercih etmedim, diye yazdı cumartesi gecesi geç bir saatte. Bunu biliyorsun, değil mi?

Evet, bunu biliyordu. Charlie'nin bunu söyleme ihtiyacı duymuş olması Wren'i öldürüyordu.

İyileşecek ve özür diliyor, diye yazdı pazar sabahı.

Güzel, diye düşündü Wren. Kalbi hâlâ sızlıyordu.

Seni seviyorum, Wren. Çok seviyorum. Lütfen yine benden uzaklaşma.

Oraya gelebilir miyim? Konuşabilir miyiz?

Ltf?

Pazar günü, ailesiyle yediği acı dolu akşam yemeğinden sonra yatağının üzerine büzülüp yattı. Telefonunda 14 mesaj ve 4 cevapsız arama vardı. Wren bebeklik ediyordu.

Babası kapısını çaldı. Wren onun ayak seslerini tanıyordu. Her yerde de tanıyabilirdi.

"Wren?" dedi babası.

Gözlerini kapadı ve iyice sıktı. Bunu istemiyordu; istemiyordu.

Buna mecburdu yoksa kendisine daha başka sorular da sorulacaktı. Ailesinin yemekte kendisine verdiği hediyeye sevindiğini uygun bir şekilde yansıtamamıştı ve bir de üzerine bunu yaparsa daha fazla tantana olacaktı. Daha çok endişe olacaktı. Wren'e, annesinin Emory'de birlikte çalıştığı profesörlerden birinin önerdiği ders kitaplarıyla dolu büyük bir el çantası vermişlerdi. Eğer Dayanışma Projesi planını uygulayacaksa, bu verimsiz zamanı

en azından müfredattaki dersleri önceden çalışmaya başlayarak geçirmesi gerektiğini söylemişlerdi.

Babası kapıyı bir kez daha çaldı. Wren yatağın üzerinde doğruldu. "Gel," dedi.

Babası içeri girdiğinde arkasında bir şey saklıyordu. Başka bir kitap daha mı getirmişti? "Wren, iyi misin?" diye sordu.

"Hımm, evet. Sanırım." Kendini zorlayarak gülümsedi. "Evet, iyiyim."

"Sorun uçmak mı? Uçmak konusunda mı endişeleniyorsun? Bu konuda her zaman endişelenirsin."

"Baba, uçmakla ilgili bir sorunum yok."

"Büyük bir cesaret sergiliyorsun. Sanmıştım ki belki bu uluslararası bir uçuş olduğu için..." Boğazını temizledi. "Pasaportunu aldın mı? Gümrük formunu nasıl dolduracağını biliyorsun, değil mi?"

Wren başını salladı.

Babası içini çekti. "Sorun annen ve ben miyiz?"

"Ne? Hayır."

"Bence öyle. Bence biz... yani ben... sana bir özür borçluyum."

Ne? diye düşündü Wren. Babası özür mü dileyecekti?

"Sen her zaman benim küçük kızım olacaksın," dedi. "Seninle her zaman gurur duyacağım. Özür dilerim, eğer seni..." Sesi gitti.

"Baba, sorun değil," dedi Wren.

Babası omuzlarını doğrulttu. Arkasında sakladığı kitabı Wren'e verdi. "Pekâlâ, bunu senin için arayıp buldum. Çocukların sevebileceğini düşündüm."

Wren'in gözleri yaşlarla doldu. Bu, komik bir şarkı gibi okuduğu ve en sevdiği resimli kitabıydı. *Charlie Parker Bebop Çalar*.

"Bu kitabı severdin," dedi babası, ciddi bir sesle. "Benden sürekli okumamı isterdin. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı Wren.

"Charlie Parker," dedi babası. "Ne komik değil mi? Senin Charlie'nin de soyadı aynı."

Onun Charlie'si. Tanrım, bu canını yakıyordu. Acı bir ifadeyle gülümsedi.

"Pekâlâ dış macunu götürmeyi unutma," dedi babası.

"Unutmamı."

"Ve tırnak makasını."

"Aldım."

"İyi bir İngilizce/İspanyolca çeviri kılavuzun var mı? Çünkü Rick Steve'in Amazon'da bir numara olan bir el kitabı var. Odukça işine yarar."

Wren'in telefonunda Babylon adı verilen bir çeviri programı vardı. "Tamam," dedi.

Babası ellerini bacaklarına koyarak ayağa kalktı. Kapıda durarak döndü. "Seni seviyoruz, Wren," dedi, şaşkın bir ifadeyle.

"Biliyorum," dedi Wren. "Ben de sizi seviyorum."

Uçağı Pazartesi günü öğleden sonraydı. Pazartesi sabahı, Wren şampuanını, saç fırçasını ve diğer son dakika eşyalarını toplarken P.G. ona Charlie'nin kötü durumda olduğunu söyleyen

bir mesaj gönderdi. Karışmak istemediğini fakat onun üzerine daha fazla gitmemesinin mümkün olup olmadığını soruyordu.

Hayır, kendi üzerine gitmeyi bırakamıyorsa onu da yapamazdı.

Sonun nasıl olsa olacaktı, dedi kendi kendine. Zaten ayrılacaklardı. Böylesi Charlie için daha kolay olur, böylece senin buna değmediğini anlayabilir. Ayrıca onu son bir kez görmek ne getirecek? Bunu hak etmiyorsun.

Toplanmaya devam etti.

Uçuşa beş saat kaldı, diye düşündü. Ah lanet olsun. Ya Charlie gelirse? Ya buraya gelip beni görmek isterse? Onu nasıl geri çevireceğim?

Eğer onu karşısında görürse, ruhu çiçeğe çekilen bir arı gibi ona uçacaktı ve bu Wren'in sonu olurdu.

Bu nedenle anahtarlarını aldı, ailesine nereye gittiğini söyledi ve Tessa'nın evine vedalaşmaya gitti. Ya da öyle olması gerekiyordu. Tessa'ya gideceğini söylemişti.

Ufak bir sohbet ve biraz gevezelikle kurtulmayı düşünüyordu fakat Tessa onun bu şekilde kaçmasına izin vermeyecekti.

"Lütfen benimle gerçekten konuşur musun?" dedi Tessa, onun yatağına yan yana oturduklarında. "Guatemala ya da Georgia Üniversitesi'yle ilgili değil. Charlie'yle aranızda neler olduğunu anlat." Wren'in ellerini tuttu. "Lütfen."

Sahte Wren cevap verdi. Küçük ve soğuk olan gerçek Wren ise buzun içinde hapsolmaya devam ediyordu. "Şey... sanırım bu durumun ne kadar umutsuz olduğunu anladım, hepsi bu," dedi. "Aşk. İlişkiler. Charlie'yle birlikte olmak."

“Charlie’yle birlikte olmak umutsuz bir durum mu?” dedi Tessa. “Neden?”

“Başından beri öyleydi,” dedi Wren. “Ben sadece kendimi öyle olmadığına ikna etmişim. Kendimi birbirimizi sevdiğimiz için birlikte olmamız gerektiğine inandırdım ama aslında gerçekte sevginin ne olduğunu bilmiyorum. Kanıtlanabilecek bir şey değil, öyle değil mi?”

“Ah, tamam,” dedi Tessa, başını kaldırarak. “Nedeni Starrla mı? Charlie hakkında söyledikleri mi?”

Evet, diye düşündü Wren. Ona söylediği ve bana söylemedi için. Beni üzeceğinden korktuğu için bana anlatmamış olması yüzünden. “Ben onun için yeterince iyi değilim,” diye fısıldadı Wren. “Onun sorunlar her zaman benimkilerden daha büyük olacak.”

“Yani onu bir kıyafetin üzerindeki etiket gibi kesip atacak mısın? Fırlatıp atabileceğin değersiz bir şey gibi...”

Wren omuz silkti. Hiçbir şey hissetmemek daha kolaydı. “Bana yer yok.”

“Wren. Saçmalıyorsun.”

“Biliyorum.”

“Onu da kendini de incitiyorsun.”

“Evet.” Zihninde biyoloji dersinden kalan korkunç bir görüntü belirdi. Ben öldürme kavanozunun içindeyim, diye düşündü. Kelebekler yakalamışlardı ve onları incelemek için öldürmeleri gerekiyordu ve öğretmenleri onlara bunun en kolay yolunun etil asetata batırılmış pamukları kelebekle birlikte cam bir kavanoza koyarak yavaş yavaş ölmesini izlemek olduğunu söylemişti.

Bir an Wren gerçeği hem bildiğini hem de hissettiğini şaşırtıcı bir şekilde fark etti: Kendisine ait tek gerçek parçayı öldürüyordu.

Bunu belki Tessa da biliyordu çünkü şöyle dedi; "Wren. Burada kime ceza veriyorsun?"

"Hayır," dedi Wren, inatçı bir şekilde. "Hayır, çünkü insanlara, Charlie'ye ihtiyaç duymamayı öğrenmek zorundayım."

"Neden? Bu çok saçma."

"Öyle mi? Eğer bana, her yönümle ihtiyaç duymuyorsa, o zaman ben de ona ihtiyaç duymamalıyım, öyle değil mi?"

"Sana ihtiyaç duymuyor mu? O sensiz ölüyor."

"Hayır."

"Evet."

Wren omuzlarını çevirdi ve Tessa da iç geçirdi. Wren'in ellerini tutarak yanında sessizce oturdu. "Bazen eğer bir ilişki gerçekse... Tanrım, çok acı veriyor," dedi sonunda Tessa. "Çünkü her şey çok hassas oluyor. Öyle değil mi?"

Wren'in boğazında bir yumru oluştu.

"Ve kendini kapadığında, bununla baş etmen gerekmiyor," diye devam etti Tessa. Anlayışlı, bilge Tessa'ya dönüşmüştü. Wren her ne kadar bu durumdan hoşlanmasa da Tessa'nın elini biraz daha sıktı. "Bunu anlıyorum."

Uzun saniyeler geçti.

"Fakat daha kolay olması, daha iyi anlamına mı geliyor?" dedi Tessa. "Çünkü, Wren... Charlie seni seviyor."

Wren'in bacağına, ıslak bir leke bırakacak kadar büyük bir gözyaşı damladı.

Tessa onun ellerini sıktı. "Seviyor. Zor olduğunu biliyorum, Wren. Fakat sen de onu seviyorsun. Öyle değil mi?

Sıcak ve tuzlu gözyaşları akmaya devam etti. "Seviyorum. Seviyorum!"

"O zaman sanırım kendine onun buna değip değmeyeceğini sorman gerekiyor."

Wren burnunu çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Aşın umutsuz olduğunu söyledin. Aşkın var olmadığını söyledin. Fakat Wren, sen aynı zamanda tesseract diye bir şey olmadığını da söyledin, değil mi?"

Wren hıçkırıkla karışık bir kahkaha attı. "Tesseract diye bir şey yoktur."

Tessa gülümsedi. "Ama işte buradayım, sapasağlam ve gerçeğim. Charlie de öyle."

Wren daha çok ağlamaya başladı.

"Yani bence ya kendini koruma altına alır ve hiçbir şey hissetmezsin ya da sadece onu sevmek ve onun da seni sevmesine izin verme riskini alırsın." Duraksadı. "Charlie bu riske değer mi? Ve eğer değmezse, buna değecek olan şey nedir? Neyin uğruna riske atılmak istersin, Wren?"

Charlie! diye bağırды ruhu. Charlie için her şeyi riske atmaya hazırım. Evet. Bu korkunç bir durum. Ama evet, evet ve evet.

Sonsuza kadar evet.

Sonsuza kadar Charlie.

Wren hıçkırıklara boğulduğunda Tessa ona sarıldı ve Wren'in gözyaşları dindiğinde Tessa ona sarılmaya devam etti.

“Onu özlüyorum,” diye itiraf etti Wren. Elinin tersiyle gözlerini sildi.

“Biliyorum,” dedi Tessa.

Wren ürkek bir nefes aldı. “Belki...onu arayabilirim, ha?”

Tessa ufak bir kahkaha attı ve Wren yeniden ağlamaya başladı ama bu önemli değildi.

“Onunla aranı düzeltmeden gidemezsin, Wren. Senin ondan nefret ettiğini düşünüyor.”

“Ondan asla nefret edemem! Onu seviyorum!” Tessa başını salladı. “Belki de onun beni sevdiğinden daha çok seviyor olabileceğimden korkuyorumdur.”

“Hayır,” diye kestirip attı Tessa. “Onu ara. Oraya gideceğini söyle. Ona sarıl ve onu öp ve sonra bir daha öp. Tamam mı?”

Wren az kalsın kendini yeniden bırakacaktı fakat buna vakit yoktu.

“Ayrıca Skype yaparak görüşebilirsiniz,” dedi Tessa. “Guatemala’da internet var, değil mi?”

“Evet, Guatemala’da internet erişimi var.”

“Ayrıca tatillerde eve geleceksin. Ve o da kesin bir kez de olsa seni ziyarete gelir,” dedi Tessa. “Yani git. Ona git. Hemen!”

“Tamam,” dedi Wren, ürkek bir gülümsemeyle. Gerçekten de sapasağlam ve gerçek olan arkadaşına büyük bir minnet duyuyordu.

Tessa’nın yatağından kalktı. Odanın ortasına kadar yürümüştü ki Tessa, “Bekle!” diye seslendi.

Wren'e doğru koştı ve ona sımsıkı, kaburgalarını kırabilecek kadar sıkı bir şekilde sarıldı. Wren'in önce bir yanağından sonra da diğerinden öptü.

Tessa geri çekildiğinde, Wren kendisini daha iyi, daha hafif hissediyordu. Arabasına yürüdü. Charlie'yi, ona dokunmayı ve onun kollarında olmayı düşündüğünde hücreleri adeta yer değiştirdiler. Uzun zamandır içinde tuttuğu ve serbest bırakma cesaretini bulamadığı o çılgın fikir üzerinde düşünmeye başladı.

Bu yeni bir fikir değildi ve belki de çılgın değildi. Fakat... ya Guatemala'ya gitmekten vazgeçerse ne olurdu? Bunun onu zayıflatmak yerine güçlendirmesi ihtimali olabilir miydi?

Ailesiyle nasıl baş edebileceğini bulması gerekiyordu. Yeniden onların minik kızı olmak istemiyordu, hatta istemediği tek şey buydu. Ayrıca, Atlanta'daki hayata da bir şeyler katmanın bir yolunu bulmalıydı çünkü bir şeyler verebilmeye gerçekten ihtiyacı vardı.

Emory'ye gelince. Belki evet, belki hayır. Tüm ayrıntıları hemen şimdi düşünmesi gerekmiyordu ve eğer isterse hâlâ fikrini değiştirebilirdi. Fakat tıpkı Dayanışma Projesi gibi, Emory konusunda da anlaşılmaya yanaşabilirdi. Fakat aslında henüz bunun nasıl görüneceğinden pek emin değildi.

Böylesine bir belirsizliği kabul etmek inanılmaz bir histi. Aynı zamanda çok korkutucuydu. Dünyaya ve kendine gerçekten böyle bir sıçrayış yapabilecek kadar güveniyor muydu?

Charlie'yi çok özlemişti. Onsuz mutlu değildi.

Onu seviyordu ve bu sevginin kanıtı içindeydi, cevabı bu değil miydi?

Ona bir keresinde, *Benim evim sensin Charlie*, demişti. Hâlâ öyle miydi? Telefonunu çıkarırken içine bir umut yayıldı. Önce Charlie'nin ismine ve sonra da ara tuşuna bastı. Telefonu kulağına götürdü ve doğru sözcükleri bulabilmesi için "Lütfen," diye fısıldayarak dua etti.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Charlie kendisini bildi bileli hayatındaki yetişkinlerin ona hep iki şey söylediklerini hatırlıyordu. Onu inciten yetişkinler dünyaya başarısız olmak için geldiğini ve bu şekilde öleceğini; ona yardım etmek isteyenler ise rüyalarının peşinden giderse her şeyi yapabileceğini söylemişlerdi.

Charlie yıllar boyunca bu iki bakış açısını da reddetmiş ve hayatın risk almak olduğuna inanmıştı. “İyi” ve “kötü” yoktu. Büyük bir resim yoktu. Yalnız doğar ve yalnız ölürdün. Eğer şanslıysan belki bu yolda birkaç güzel an geçirebilirdin. Ya da geçiremezdin.

Sonra Pamela ve Chris'in evine verildi. Onlar da "Hayal edersen, yapabilirsin" sınıfındaydılar fakat onlar, Charlie'yi ne kadar hayırsever Hristiyanlar oldukları konusunda gösteriş yapmak için kullanan o kendini beğenmiş koruyucu ailelerin tersine söylediklerinde içten görünüyorlardı.

Dev'i aileye kattıklarında ona da aynı şeyi söylediler.

"Tekerlekli sandalyenin canı cehenneme," diyerek dile getirmiş içindekileri Chris. "Engelinin ya da özüünün ya da buna her ne lanet ismi veriyorsan onun canı cehenneme. Dinle, dostum, değiştirebileceğin ve değiştiremeyeceğin şeyler vardır. Ve değiştiremeyeceklerin söz konusu olduğunda hepsinin canı cehenneme."

Başına hafifçe vurdu. "Beni düşün mesela. Sence ben dört yaşında lanet bir çocuk gibi altılarla dokuzları karıştırmayı kendim mi seçtim? Ben ciddiym. Sence böyle olmasını ben mi istedim?"

"Hayır?" diye cevap verdi Dev.

"Tabii ki hayır," dedi Chris ve Dev kıkırdadı. Dev o zaman sekiz yaşında, Charlie'ye sürekli bir şeyler göstermek veya ona kirlenmiş, şekli bozulmuş sakızlar vermek isteyen çok şeker bir çocuktü. "Şimdi de ağabeyin, Charlie'yi ele alalım," diye devam etti Chris. Dev aileye katıldığı günden sonra Chris ve Pamela onlara hep ağabey kardeş olduklarını söylemişlerdi. "Zavallı o kadar çirkin ki bumerang bile atamıyor. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü geri gelmeyeceğini biliyor. Ha! Buna ne diyorsun?"

Dev kıkırdarak Charlie'ye baktı.

“Yalan söylemiyorum,” dedi Chris, sanki mahkemedeymiş gibi bir elini kaldırarak. “Yalan mı söylüyorsunuz, Charlie yoksa yalan mı söylüyorsunuz?”

“Yalan söylüyor,” dedi Charlie, Dev’e. “Ondan daha yakışıklı olduğum için beni kıskanıyor.”

“Ah, beni yakaladın, evlat,” dedi Chris, Charlie’nin sırtına vurarak. “Dev’i saymazsak buradaki en yakışıklı erkek sensin.”

Ortak, dostum, evlat... Chris, Dev ve Charlie’ye hep böyle hitap ederdi. Pamela ise “oğullarım” veya canım veya hayatım diye hitap ederdi. Dev gelmeden önce Charlie bunu biraz yapmacık buluyordu. O nasıl Chris’in oğlu ya da Pamela’nın hayatı olacak kadar iyi olabilirdi ki?

Dev geldikten sonra, Charlie bu duruma alışmaya başladı. Chris ve Pamela’nın rol yapmadıklarını anladı çünkü Dev’in ne kadar harika biri olduğunu kendisi de gördü. Herkes onun gibi bir oğlu olmasından gurur duyardı. Tıpkı herkesin onun gibi bir kardeşi olmasından gururlanacağı gibi.

Ve eğer sarf edilen bu sözler Dev için gerçekse Charlie için de gerçek olabilirdi, değil mi? Ayrıca, Charlie, Tanrı’nın varlığı konusunda her ne kadar ikna olmasa da Dev geldikten sonra dua etmeye başlamıştı. Sadece sessizce teşekkür ediyor, başka hiçbir şey söylemiyordu.

Ve sonra Wren’e âşık oldu ve belki de bir Tanrı’nın olabileceğini düşünmeye başladı.

Belki.

Ama öyle bile olsa, çok zalimdi.

Starrrla'nın, Tessa'nın evine geldiği geceden beri Wren onunla konuşmamıştı. Aradığında telefonu açmadı. Evine git-tiğinde kapıya çıkmadı. Charlie onu özlemekten ve hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmekten hasta olmuştu. Sesini duymak, dokunuşunu hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Her şeyi düzeltmeyi çok istiyor fakat nasıl yapacağını bilmiyordu.

Dört lanet saat sonra bir uçağa binecekti ve Charlie de onun özleminden kendisini kaybedecekti. İleri geri yürüdü. Ona gitmeli miydi? Uçağa binmeden önce onu yakalamaya çalışmalı mıydı?

Ona başka ne söyleyebilirdi ki? Wren onu dinler miydi ba-kalım?

Tecrübelerinden bildiği kadarıyla Wren içine kapandığında bunu oldukça acımasızca yapıyordu. Onunla konuşmayı isteme-mesine bakılırsa Charlie'yi hayatından çıkarmaya karar vermişti. İşte her şey böylece bitmişti.

Charlie bunu kabul edemiyordu. Wren, Starrrla değildi. Charlie'den uzaklaşmasının nedeni ona acı çekertmek ya da onu utandırmak değildi. Buna inanamazdı. Fakat görünüşe göre Wren artık ikisinin birlikteliğine inanmıyordu. Ona yeniden inanması için yardım edebilirdi fakat ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Lanet olsun. Ne yapacağını bilmiyordu.

Dev, Charlie eski püskü halının üzerinden geçip de kapıyı açana kadar tekerlekli sandalyesiyle onun kapısına vurup durdu.

"Ahbap," dedi Charlie.

"Ahbap," dedi Dev. Charlie'nin yanından geçti ve arkasına geldiğinde sandalyesini çevirdi. Charlie'nin dizlerinin arkasından ittirerek, "Aile toplantısı. Kaldır kışını. Yürü."

“Ne? Hayır. Meşgulüm.” Eliyle yüzünü sıvazladı. “Ne?”

“Annemle babam bizimle mutfakta konuşmak istiyorlar.

“Öyle mi? Bir sorun mu var?”

“Az konuş, çok yürü,” dedi Dev. “Kaldır kıcını.”

“Hey. Ahh. Tamam, ama...”

“Hayır,” dedi Dev, Charlie’nin çalışma masasına gitmesini engellemek için önüne geçerek. “Telefonuna ihtiyacın yok. Sürekli o lanet şeye bakıp duruyorsun; on dakika onsuz yaşayabilirsin.” Sandalyesini döndürerek bir kez daha Charlie’ye vurdu. “Yürü, şapşal.”

Charlie gergin bir şekilde mutfığa gittiğinde Pamela ve Chris’in mutfak masasında onu beklediklerini gördü. Dev de onların yanında gitti ve çenesiyle Charlie’nin sandalyesini işaret etti.

“Otur, abiciğim,” dedi.

Charlie oturdu. Pamela ve Chris’in ifadeleri birbirinin aynıydı ve yüzlerindeki endişe Charlie’nin paniğe kapılmasına neden oldu. Neler oluyordu ve bekleyemez miydi? Wren’in uçuşuna dört saat kalmıştı. Beyni zonkladı.

Başını aniden salladı. “Neler oluyor?”

Chris ona bir şey uzattı. Pasaportunu.

Charlie kanının yüzünden çekildiğini hissetti.

“Bir yere mi gidiyorsun, Charlie?” dedi Chris. “Bize söylemek istediğin bir şey var mı?”

Charlie, kocaman yuvarlak gözleriyle ona bakan Pamela’ya döndü.

“Guatemala’daki program için gelen mektubu buldum,” diyen Dev’e baktı.

Charlie doğru sözcükleri bulmak için çabaladı. "Eec... Ben, şey..."

"Dayanışma Projesi," dedi Pamela. "Kabul edilmişsin. Bu harika bir şey, Charlie."

"Öyle mi?"

"Keşke bize söyleseydin ama evet, öyle. Sana sahip olacakları için şanslılar."

"Eğer gidiyorsan tabii," dedi Dev. "Gidiyor musun?"

"Hayır," diye kestirip attı Charlie.

"Hey," dedi Pamela. "Charlie."

Azarlanacak mı diye merak ediyordu. "Ne var?"

Pamela elini tuttu. Parmaklarını sıktı. "Dev'den biraz daha büyükken beni mutfakta ağlarken gördüğün günü hatırlıyor musun?"

"Hımm. Evet?"

"Sen bir zamanlar benim yaşımda mıydın?" dedi Dev. "Hah." Pamela'ya döndü. "Anne, neden ağlıyordun?"

"Hatırlamıyorum," dedi Pamela. "Yalnızca ağabeyinin ne kadar endişelendiğini hatırlıyorum." Charlie'ye döndü. "O gün benim de kendisine ait sorunları olabilecek bir insan olduğumu ilk kez mi fark etmiştin diye hep merak etmişimdir. Ne düşünüyorsun?"

Charlie, onu üzecek bir şey yapmış olmaktan korktuğunu hatırlıyordu. Pamela ona nedenin kendisi olmadığını söylediğindeyse nedenin ne olduğunu öğrenmek ve ortadan kaldırmak istemişti.

"Hepimiz insanız," dedi Pamela, elini onunkinin üzerine koyarak. Pamela o kadar yumuşaktı ki, Charlie'nin göründüğünden daha fazlasını anlamış olduğunu fark etti. "Ee, Charlie? Hepimiz bir şeylerle baş etmeye çalışıyoruz ama bu çok doğal. Her zaman üstesinden geliyoruz."

"Evet, Charlie," dedi Dev.

"Evet, Dev," dedi Charlie. "Onun neden söz ettiğini bilmiyorsun bile."

"Biliyorum."

"Sanmıyorum."

"Çocuklar," dedi Pamela.

Chris parmaklarını ağzına götürüp ıslık çaldı. Charlie ve Dev tartışmayı bıraktılar.

"Charlie, Dayanışma Projesi Wren'in başvurduğu program değil mi?" diye sordu Pamela.

"Evet," dedi Dev.

Charlie'nin yüzüne ateş bastı. Bu başvuru konusunda kimseyle, hatta Wren'le bile konuşmamıştı.

"Gitmen gerektiğini düşünüyoruz," dedi Pamela, yumuşak bir sesle.

"Ne?"

"Eğer istiyorsan, tabii ki," dedi Chris. "Bu rezil hayatında bir kez olsun kendi istediğin şeyi yapmanı istiyoruz."

Charlie sığ bir nefes aldı. Pamela'nın incineceğini, Chris'in de öfkeleneyeceğini düşünmüştü. Pamela endişeli görünüyordu fakat incinmiş gibi bir hali yoktu ve eğer Chris öfkeliyse bunun Charlie'nin düşündüğü nedenle bir ilgisi yoktu.

Neden Charlie onların kendisini desteklemeyeceklerini düşünmüştü ki? Yıllar önce öz annesi ona sokağa atabileceği bir çöp gibi davranmıştı. Diğer koruyucu aileleri de onu bir o yana bir bu yana savurup durmuşlardı. Peki ama Chris ve Pamela ona sevildiğini hissettirmekten başka ne yapmışlardı ki?

“Annem ve Babam seni ziyaret edebileceğimizi söylediler,” dedi Dev. “Guatemala’da aktif bir yanardağ var. Bunu biliyor muydun? Bir volkan görmeyi çok isterim.”

“Fakat size söyledim. Dayanışma Projesi’ni reddettim.”

“Ahbap,” dedi Dev. “Neden?”

“Çünkü...” dedi Charlie, gözlerini kırpıştırarak. Ailesinin o yokken perişan olacağından korktuğu için mi yoksa kendisinin onlar yokken perişan olacağından korktuğu için mi yapmıştı bunu?

“Eğer emin değilsen onları ara ya da ne yapılıyorsa yap ve kabul ettiğini söyle,” dedi Dev. “Onlara fikrini değiştirdiğini söyle.”

“Georgia Tech ne olacak?” dedi, canının sıkıldığını hissederek. “Bir hafta içinde Tech’e başlayacağım.”

“Kayıt Ofisi’nin başkanıyla görüştüm,” dedi Pamela. “Kaydını seve seve donduracaklarını söylediler.”

“Ama Wren’in söylediğine göre Emory...” Sustu. Wren, Emory’nin onun kaydını seve seve donduracaklarını fakat bir dahaki seneye yerleşme garantisi veremeyeceklerini belirttiklerinden söz etmişti. Zaten ne zamandan beri hayat bize herhangi bir garanti sunuyordu ki?

“Hımm, siz ne olacaksınız?” dedi Charlie ve kalp atışları hızlandı.

“Kim?” dedi Chris. Etrafına bakındıktan sonra avuçlarını kaldırdı. “Biz mi? Ben, Pammie ve Dev mi? Ne düşünüyordun, Charlie, seni altmış beş yaşına kadar dükkânda çalıştıracığımı mı?”

“Hiçbir zaman hayattan geri kalmanı istemeyiz,” dedi Pamela. “Seni özleriz ama idare ederiz.”

“Evet,” dedi Dev. “Her neyse, ben sana yardım edebilirim Baba. Onu bana bırak.”

Chris onun önüne bir kâğıt, bir çeşit belge koydu. “Beni dinle,” dedi. “Ne istiyorsan onu yap ama önce benim için şunu imzala, tamam mı?”

Belgenin üzerindeki sözcükler bulanıklaştı fakat Charlie daha önce buna benzer bir belge görmüştü. Bu belgenin farklılığı, diğer bazı sözcüklerin önünde *yetişkin* sözcüğünün kullanılmış olmasıydı. Evlat edinilmiş yetişkin... Bu Charlie olmalıydı. Evlat edinen aile mi? Chris ve Pamela’yı kastediyordu. Charlie’nin ilk seferinde reddetmesinin nedeni bağlanmaktan korkmasıydı. Ama kimi kandırıyordu ki? Çoktan bağlanmıştı.

Dev sanki tuvaleti gelmiş gibi tekerlekli sandalyesinin üzerinde sıçradı. “On sekiz yaşında neşeli bir bebek evlat edinmek istiyoruz!” dedi. Kendini kaybetti. “Yani seni! Neşeli bebek sensin!”

“Ağabeyin bir bebek değil,” dedi Pamela, Dev’e, “ama evet. Zamanı geldi. Sence de öyle değil mi, Charlie?”

“Zamanı çoktan gelmişti,” dedi Dev.

“Bu konuyu daha önce gündeme getirmeliydik,” dedi Chris. “Fakat sana bir kez sorduktan sonra baskı yapmak istemedik. Ya da biz çekingen davrandık. Yani kabahat bizde.” Chris tuhaf

bir şekilde gülerek Charlie'nin omzuna hafifçe vurdu. "İmzala şu lanet kâğıdı, Charlie. Bunu annen için yap."

Charlie'nin boğazı düğümlendi. Kalem alarak ismini karaladı ve Dev iki elini birden havaya kaldırdı.

"Evet!" dedi. "Aileye hoş geldin, kaz kafalı."

"Dev," dedi Pamela, azarlarcasına.

"Peki, şuna ne dersiniz, 'Aileye hoş geldin, bok kafa?'" dedi Dev. "Ona bok kafa diyebilir miyim?"

"Ona Charlie diyebilirsin," dedi Pamela. "Ve o zaten ailenin bir parçasıydı. Şimdi sadece resmileşti."

Chris sandalyesini geri itti ve Charlie'nin başını okşadı. "Aileye hoş geldin, bok kafa."

Ondan sonra herkes hızla harekete geçti. Pamela havayollarını arayarak onun için havaalanında ödenip alınacak bir bilet ayırttı. Chris bir spor çantası bularak içine onun kıyafetlerini ve diş fırçasını koydu. Oldukça sık dışarı çıkan Dev sandalyesiyle komşunun evine gitti ve bir sakız ve Charlie'nin elektronik aletleri için kullanacağı bir adaptörle geri döndü.

"Bayan Sheldon sende kalabileceğini söyledi," dedi Dev. "İyi şanslar' ve 'iyi eğlenceler' diledi. Ve sokaktan yemek yememeni söyledi."

"Teşekkürler," dedi Charlie. Hepsinin onun için yaptıkları karşısında onur duydu.

Havaalanındaki yolcu indirme bölümüne geldiklerinde, Chris ön koltuktan arkaya döndü ve Charlie'nin avucuna on tane yirmilik yapıştırdı. Bu para ve Charlie'nin biriktirdikleri bilet almasına ve kısa süreli olarak oradaki harcamalarına yeterdi.

"Bunu harika iş çıkardığın o büyük sandalye siparişi için bir bonus olarak kabul et," dedi kısık sesle. Sonra elini yine cüzdanına daldırarak bir hazır kart çıkardı. "Ve dinle. Oraya vardığında bizi ara."

Arabadan inmek üzere olan Charlie durdu. "Telefonum. Kahretsin," dedi.

"Telefonun yanında değil mi?"

"Hayır, değil."

"Wren geldiğini biliyor mu?" diye sordu Pamela. "Ona söyledin mi?"

"Hayır. Sanırım ben..." Havaalanına baktı. Çok kalabalıktı. Wren güvenlikten geçmiş olabilir miydi? Daha da önemlisi, Charlie'nin söyleyeceklerini dinleyecek miydi?

Pekâlâ, onu geri kazanmak için bir uçuş boyu vakti olacaktı. Ya başaracak ya da denerken ölecekti.

"Charlie," dedi Dev, karavanın arkasından. Charlie'nin eski Nokia telefonunu göstererek salladı. "Ne kadar zeki olduğumu, görüyor musun?" Sırıtarak telefonu Charlie'ye doğru attı. "İşleri halledeceğimi söylemiştim."

Ve son bir kucaklaşma ve vedalaşma turundan sonra onu havaalanında bırakarak gittiklerinde saat 3.43'tü. Wren'in uçağı -ikisinin uçağı- altıda kalıyordu ve bu da Charlie'nin kaybedecek vakti olmadığı anlamına geliyordu.

Fakat delirmiş gibi kalabalığın içine dalmadan önce Wren'le konuşması ya da konuşmayı denemesi gerekiyordu. "Merhaba, benim. Üzgünüm müsait değilim!" bile diyecek olsa Charlie'nin onun sesini duymaya ihtiyacı vardı.

Telefonunu açtı. Açma düğmesine bastığında ekran aydınlandı. Yukarıda kalbini hızlandıran bir mesaj belirdi.

Wren Gray

Cevapsız arama

Wren onu mu aramıştı?

Telefonun ana ekranına gitti. Wren sadece aramamış aynı zamanda dört sesli mesaj bir dolu da yazılı mesaj bırakmıştı. Nabızı hızlandı ve tüm güvensizlikleri aniden geri geldi.

Hayır, dedi kendi kendine. Nefes al. Ne söylemek istediğini öğren ve ne yapacağına karar ver.

Fakat o kadar bekleyemezdi.

Mesajlarını dinlemek yerine geri arama tuşuna bastı ve telefonunu kulağına götürdü. İçine iyi ve güven veren bir his doldu ve her şeyin düzeleceğini hissetti.

“Charlie?” dedi Wren, ilk çalışın yarısında açarak.

“Wren,” dedi Charlie, kendisini bırakarak.

Bu hikâyelerinin sonu değil, başlangıcıydı.